OANA STOICA-MUJEA noaptea de Sfântul Andrei CRIME SCENE PRESS

OANA STOICA-MUJEA

noaptea de Sfântul Andrei

„Oana Stoica-Mujea poate fi considerată o certitudine a genului *mystery & thriller*."
George Arion

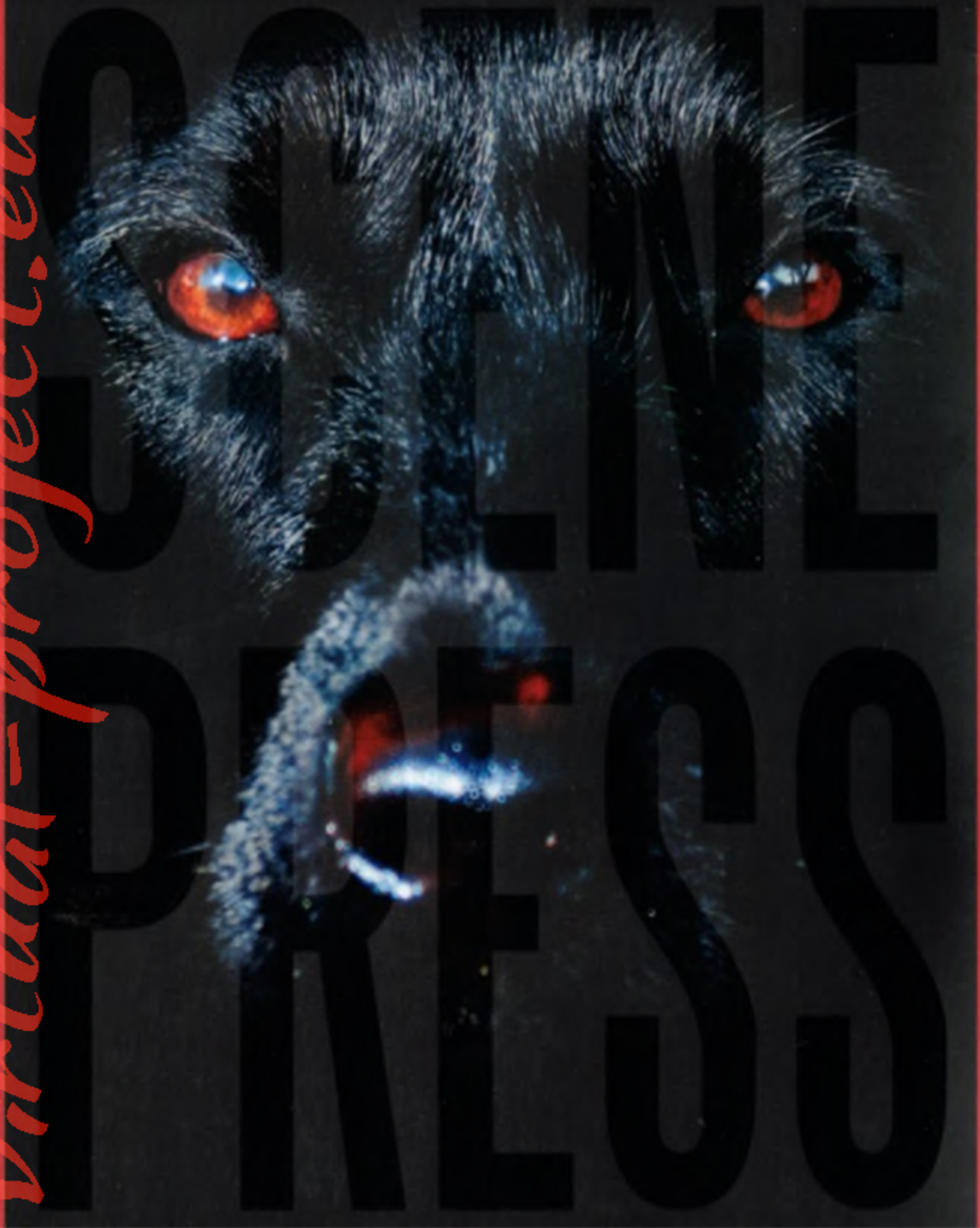

CRIME SCENE PRESS

virtual-project.eu

noaptea de Sfântul Andrei
Un nou volum (al șaselea) din seria **Iolanda Știreanu**

Iolanda Știreanu a trecut prin multe. Încă se reface după gloanțele pe care le-a încasat când a fost prinsă într-o capcană perfidă. E deprimată, obosită, sătulă de minciuni, urmăriri, infiltrări și intervenții pe muchie de cuțit. Vrea doar să stea în casă alături de pisoiul ei, Fulg de Nea, și să-și bea mințile.

Însă nu are parte de liniște.

Un coșmar nu-i dă pace. Se face că e noaptea de Sfântul Andrei, iar lupii uriași care umblă pe zăpadă o conduc pe urmele unei stafii tăcute care cere să fie răzbunată.

Mai mult, Lala e chemată din nou la secție. Foștii ei colegi au din nou nevoie de ajutor. Fără tragere de inimă, Iolanda pleacă în cea mai întunecată dintre misiunile ei de până acum. O misiune în care toți joacă dublu și la limită. Pentru că miza este o crimă scandaloasă, căreia i-a căzut victimă un procuror incomod. Iolanda Știreanu cum n-ați mai văzut-o până acum.

Seria **Iolanda Știreanu**:
Indicii anatomice
Parfumul văduvei negre
Greșelile trecutului
Jucătorul
Mascarada
Noaptea de Sfântul Andrei

Oana Stoica-Mujea
Noaptea de Sfântul Andrei

Copyright © 2018 OANA STOICA-MUJEA
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Noaptea de Sfântul Andrei / Oana Stoica-Mujea. – București: Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-16-0

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: ANGELA CIOCAZANU
Bun de tipar: mai 2018
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației Premiile Flacăra

Ceea ce trebuie să rețină cititorul este faptul că, deși în carte apar personaje reale, cu nume și prenume – fără CNP – acțiunea este imaginație pură. Tocmai de aceea nu trebuie să vă așteptați să îi cunoașteți pe acești oameni așa cum sunt ei în realitate.

Oana Stoica-Mujea

Noaptea de Sfântul Andrei

– 2018 –

Oana Stoica-Mujea s-a născut pe 20 mai 1981 în Ștefănești, jud. Argeș. Pasiunile autoarei sunt dintre cele mai diverse, oscilând între științe exacte și literatură. Astfel, a terminat Facultatea de Electronică Aplicată dar, ulterior, s-a, canalizat pe scris și relații publice. A fost jurnalist pentru o scurtă perioadă și scenarist la Media Pro Pictures. A început să scrie încă din anul doi de facultate, iar prima carte apărută a fost în 2002, la editura Napoca-Star din Cluj. Are numeroase colaborări ca redactor la reviste culturale. Până în prezent a publicat șaisprezece cărți, *fantasy, crime, thriller* la care se adaugă alte șase pentru colecția „Evenimentul Zilei". Membru al Uniunii Scriitorilor din București, secția „Copii și Tineret". Cel mai cunoscut roman *fantasy* este *Regina Elfă,* din seria *Dinastiile* apărut la editura Tritonic, în 2009 (premiul pentru „Cea mai bună carte pentru adolescenți a anului" acordat de Biblioteca Județeană din Deva). Tot în 2009, Oana Stoica-Mujea publică primul roman *mystery & thriller – Indicii anatomice* (Crime Scene Publishing).

Volumul devine rapid un succes de public, fiind unul dintre puținele romane polițiste românești traduse în limba engleză (Profusion, Londra, 2012).

• • •

Ioana e o persoană calmă, caldă și uneori prea melancolică. Bine, pe deasupra e și melomană. E un om în care trăiesc mai mulți oameni. Un amalgam de emoții, sentimente, trăiri.

Nu-mi amintesc unde am cunoscut-o. În ultimul timp, chiar dacă, precum orice bețiv veritabil, am jurat că nu mai beau, m-am reapucat după mai bine de doi ani de abstinență. Pfff. Viața mea nu e niciodată ce aș vrea eu să fie, iar când devine cât de cât așa cum am visat-o, mă plictisesc.

Dar să revin la Ioana, care stă în livingul meu întinsă pe canapea, cu țigara în colțul gurii și cu un aer de divă neînțeleasă.

— Știi sentimentul ăla? Ăla că numai și numai el te poate face fericită în pat?

Îl strâng pe Fulg de Nea în brațe și-mi întind picioarele pe birou.

— Nu.

— Ești incredibilă, spune ea făcând mutre. Trebuie să fi fost în viața ta măcar un bărbat cu care ai visat că faci sex non-stop. Mereu. Fără oprire, fără să conteze sentimentele, doar senzațiile, dorința, nebunia, chestia aia că ai vrea să intri în el cu totul și să nu mai ieși.

Recunosc că o suport pe Ioana doar pentru că în acest moment nu am altceva mai bun de făcut deși, sinceră să fiu, de cele mai multe ori mă plictisește, chiar dacă are acele momente în care parcă aș lua-o în brațe. Dar dacă fac asta nu mai scap, așa că mă abțin.

— Nu, nu știu.

S-a ridicat în șezut lăsând țigara în scrumieră și privindu-mă ca pe o nebună.

— Femeie, tu cu cine dracu' faci sex?

— Cu oameni plictisitori în care nu vreau să mă pierd.

— Înțeleg, nu l-ai găsit pe acela…

— Dar tu da.

S-a întins la loc cu gesturi teatrale. Știu, trebuie să o descos. Teoretic ea nu vrea să spună, dar dacă eu insist, ce să facă sărăcuța?! Prefer să nu insist.

— Nu știu, e ceva.

Se lasă liniștea în timp ce așteaptă să-i adresez întrebarea potrivită. În schimb, îl alung pe Fulg de Nea care are peste șapte kilograme. Aprind o țigară și sorb din vodcă. Într-un final, Ioana decide să continue.

— Trebuie să înțelegi, nu e genul de bărbat care să te atragă din prima, dar când ajungi în pat, Dumnezeule, e zeu. N-ai crede dacă l-ai vedea… Doamne… doar să pună mâna pe mine și sunt gata.

— Perfect, în cazul ăsta ori de câte ori pune mâna pe tine tu ești satisfăcută și nu pierzi nici timp cu îmbrăcat, dezbrăcat…

Mi-a aruncat o privire urâcioasă.

— Știi, chiar dacă nu sunt cu el, numai acolo mă gândesc.

Acum chiar m-a făcut curioasă, deși nu a reușit să mă scoată de tot din apatie.

— Adică te culci cu Gigi ăsta cu care umbli acum, dar te gândești la altul, din câte îmi amintesc eu. De ce nu ești cu el, nu înțeleg.

Mă rog, înțeleg, dar vreau să văd ce e în mintea ei.

— Mereu e ceva complicat, spune ea cu o maturitate în glas pe care nu am mai auzit-o până acum. Plus că, ori de câte ori mă culc cu el, mă și îndrăgostesc și nu e cazul. Așa că am decis doar să-l port în gând. Să țin în minte toate momentele alea și, în rest, să stau departe.

Dau vodca voleu.

— Draga mea, dacă tot ai găsit un zeu în pat, zău că aș vrea să-l cunosc și eu.

Se întoarce spre mine zâmbind.

— Da, ție ți-ar fi ușor, oricum pentru tine sunt toți la fel și a doua zi i-ai uitat.

— Ești nedreaptă, uneori trece chiar și o săptămână până le uit fețele alea blege și toate rahaturile din cap. Unii mă mai enervează și după ce îi uit.

Râde.

— Ești neom, dar nu pot crede că tu chiar n-ai simțit niciodată așa ceva.

Un moment de sinceritate? Poate că uneori nu face rău.

— Am simțit, da. Poate că și eu am „zeul” meu, dar nimeni nu merită să stea în capul tău mai mult decât e cazul.

— Poate ai dreptate, dar eu încă-l mai simt, încă-l mai vreau, încă-l mai visez și, uneori, doar el mă face să

mă simt femeie.

Sting țigara și mă gândesc pentru o clipă la mine. Oare când m-am simțit ultima oară femeie?

Norocul meu că treaba asta cu gânditul nu durează mult pentru că soneria de la ușă sună insistent. O văd pe Ioana cum își ia avânt de pe canapea, apucă haina din cuier și o zbughește pe ușă, chiar pe lângă Marius Gibon, care are o privire abătută.

— Intră! zic, făcându-i semn cu mâna și întrebându-mă în același timp de ce Ioana a sărit ca arsă. Ciudată femeie, nu? gândesc cu glas tare.

Gibon se uită la mine ca la o nebună.

— La cine te referi?

— La Ioana, tipa care tocmai a trecut pe lângă tine.

Îmi ia paharul din mână și sticla din fața ochilor.

— Las-o dracului de treabă, parcă te lăsaseși, n-a fost nicio femeie aici și cu siguranță n-a trecut pe lângă mine.

Brusc devin nervoasă.

— Și atunci cine ți-a deschis ușa?

— Tu, spune el simplu.

Văd în privirea lui că spune adevărul, dar atunci unde e minciuna, pentru că în mod cert ceva e fals. Am lăsat-o moartă. Ioana sigur fusese acolo, cumva el nu o văzuse. În plus, ea vine aproape zilnic. Mă trezesc cu ea la ușă și vorbim ore-n șir. De cele mai multe ori sunt trează, deci ce spune Gibon nu poate fi adevărat. Și atunci? Aveam timp să-mi răspund mai târziu.

— Am primit un telefon suspect, susură Marius. Dar mai întâi aș vrea să bei o cafea și să-ți dai cu apă pe ochi. Te vreau în deplinătatea facultăților mintale.

În urmă cu un an

M-am așezat la masa din sufragerie și am deschis laptopul. Fulg de Nea a sărit pe masă începând să toarcă misterios apoi s-a așezat ca o plăcintă în fața *device*-ului. L-am ocolit ușor și am început să tastez. Carmen tocmai mă anunțase că urma să plece pentru o perioadă nedeterminată, ceea ce însemna pentru totdeauna. Știam că nu am să-i simt lipsa prea tare. Doar că mă obișnuisem cu o fată în casă pe care, la drept vorbind, nu am tratat-o întotdeauna în cel mai frumos fel. Cumva nu îmi părea rău că pleacă, parcă mă elibera de o povară pe care o tot purtasem pe umeri. Toate diminețile alea în care trăgea de mine să mă trezesc și mă băga forțat sub duș parcă îmi aminteau de tortura pe care, la un moment dat, mi-a aplicat-o o rusoaică în Moscova.

Sigur, erau și părți bune cu ea prin preajmă. Mereu ordine, mereu curățenie, mereu mâncare dar, mai ales, mereu cafea și țigări. Și, de ce nu, o stare de echilibru. Însă, până la urmă, așa cum era normal, drumurile noastre trebuiau să se despartă. Nimic nu e pentru totdeauna.

Am intrat ca de obicei pe una dintre paginile alea „secrete” ale SRI-ului, unde existau mai multe conturi ale unor persoane care mă interesau în mod direct. Unii dintre ei procurori de renume doar pentru consumatorii de televiziune, pentru că altfel nu făceau două parale chioare.

Trag rapid cu ochiul la profilul lui Paul Avramescu, cel cu care ar fi trebuit să mă și mărit la un moment dat – bine că mintea mea, chiar și arsă de substanțe ilegale, s-a răzvrătit. Nimic interesant. L-au scos din serviciu la șase luni după ce am depus mărturie împotriva lui. Nu mai contează detaliile. Oricum, un om al serviciului nu e niciodată pus pe liber, dar dă bine să spunem asta, unii mai și cred. Am trecut rapid peste profilul lui pentru că mă enerva și m-am oprit asupra unuia dintre procurori. Stancu Petrică. Un om integru la prima vedere. Chemat prin multe emisiuni TV. Susținut cu surle și trâmbițe de americani și hulit de ruși, ba chiar și de unii mai tupeiști de prin guvernul nostru. Avea la activ câteva dosare de șantaj pe numele lui, toate clasate. Normal, doar era unul dintre procurorii importanți ai țărișoarei cenușii în care

trăim. Nu fusese chiar un model de cetățean înainte de-a deveni procuror. Provenea dintr-o familie modestă, fără studii, dar oameni muncitori și cu frică de Dumnezeu. Lui nu i-a fost suficient, iar frica de Cel de Sus nu fusese o prioritate. A furat, a violat și a făcut o facultate la fără frecvență – se poartă în România. L-au racolat băieții pentru că dădea bine și cu pumnul și cu șișul și oricum nu avea nicio teamă de nimeni. Facultatea aia de două parale pe care o fac toți ăia care iau BAC-ul după a doua sau a treia încercare l-a ajutat să ajungă procuror. La ce atâtea studii? Procurorii de la noi se folosesc de șantaj pentru a afla ce vor, nu e nevoie de mai mult.

L-am cunoscut pe vremea când locuiam cu Paul undeva lângă București, la țară. Nu mi s-a adresat niciodată direct. Făcea pe misteriosul și nu vorbea decât cu „bărbații". Recunosc că, pe moment, nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie, asta până când a apărut într-o seară la TV cu niște înregistrări „explozive", cum au televiziunile stilul de-a exagera. Tipul era acuzat de o duduie că încercase s-o violeze. Ulterior, lucrând „ocult" – ca să nu zic altfel –, am aflat că toată tărășenia era adevărată. Ba mai mult, violul chiar se produsese. La doar câteva săptămâni, subiectul nu a mai fost de actualitate, iar fătuca aia a dispărut de pe fața pământului.

Atunci am lăsat moartă toată istoria. Oricum, nu mai eram decât un simplu consultant al poliției în urma tuturor problemelor pe care le avusesem după ce fostul meu coleg mă împușcase fix în cap, să mă satur.

Acum, din cine știe ce motive, cazul parcă începea să-mi stârnească interesul. Și, în același timp, ceva îmi spunea să stau în banca mea. Nu că aș fi știut vreodată din proprie experiență care-i aia. Doar că în ultimii ani am încercat din răsputeri să nu-l mai supăr pe Mihai Iordache, șeful secției Criminalistică, unde până nu demult fusesem adjunct, dar și omul care mi-a fost și îmi este ca un tată. Anchete pe cont propriu am făcut de multe ori, doar că acum simțeam că nu e momentul. Am închis laptopul și ochii. Pentru o clipă mi-am imaginat că sunt un om normal, liniștit, care nu visează să facă dreptate cu forța – dar a fost doar un moment.

Acum

Gibon m-a ridicat în picioare și mi-a băgat capul sub duș. Apa rece a început să mi se scurgă în păr și aproape că mi-a înghețat creierul. Simțeam o durere plăcută și, în același timp, usturătoare, în tot trupul. Aș fi vrut să plâng, să mă zbat, să înjur, dar nu am făcut nimic din toate astea. Am stat acolo ca un cățel pedepsit până când colegul meu a decis că sunt numai bună de uscat.

Pe Marius Gibon l-am cunoscut în urmă cu doi ani. Lucra ca paznic într-un azil de nebuni unde m-am infiltrat pentru a stabili dacă una dintre paciente ucisese sau nu cu sânge rece, așa cum susținea. Ulterior am aflat că e un fost criminalist corupt. Am făcut ce-am făcut și l-am înduplecat pe Mihai să-l primească înapoi, iar după aceea n-am regretat nicio clipă decizia. Marius s-a schimbat, într-adevăr și, cumva, a prins drag de mine. Îi plăcea să lucrăm în echipă chiar dacă eu, cel puțin în acte, nu mai figuram în poliție. Încă eram consultant în problemele grave. Încă aveam un birou în sediu pe care-l puteam folosi și, cel mai important, nu aveam nevoie de salariul pe care-l primeam ca să mă întrețin. Asta pentru că, deși aveam o mamă schizofrenică, internată și ea acolo unde îi era locul, și un tată care se sinucisese, posedam o avere considerabilă, o parte primită de la bunica Meme, și altă parte dintr-un cont secret pe care tata îl deschisese special pentru mine.

Gibon m-a așezat pe un scaun din bucătărie și mi-a turnat cafea într-o cană pentru vin. Am sorbit ca un copil, fără să-mi ridic privirea din cană. Și totuși, ceva mă măcina: oare eram atât de beată în ultimul timp încât să ajung s-o inventez pe Ioana?

✶✶✶

Sunt proaspătă. Prea proaspătă. Aud zgomotul mașinilor care trec pe stradă și simt aerul rece care intră în încăpere. Îmi dau seama că e aproape decembrie și eu nu am niciun plan pentru nimic. Carmen a plecat de aproape un an și singura variantă pe care am găsit-o pentru o fată în casă a fost un puștan de douăzeci de ani care nu îmi era prea util. Ba da, e util la reparat chestii pe

care nici eu, nici Carmen nu am fi fost în stare să le întreținem. Oricum, cealaltă variantă e Corina, care vine o dată la trei zile și face ordine, curățenie, dar nu mâncare, pentru că nu-mi place cum gătește. Momentan e suficient pentru mine și, pe deasupra, nu mă trage nimeni la răspundere. Dar, cumva, nici nu are nimeni grijă de mine, ceea ce începe să mă îngrijoreze.

Marius ridică două degete și mi le flutură prin fața ochilor. Recunosc că e un bărbat mișto. Cel mai mult mă atrage cicatricea lui de pe obraz, dar experiențele mele cu colegii de muncă, pe lângă teroare psihică mi-au mai adus și un glonț în cap cu o comă de șase luni și amnezie totală. Mi-am propus să fiu cuminte.

— Câte degete vezi?

I-am dat peste mână.

— Cinci, tâmpitule, chiar dacă ai ridicat doar două!

— La dracu' Lala, știi că șefu' nu se simte bine, n-aș vrea să știe că ești în starea asta! Mai nou vezi și stafii!

Aș vrea să-i spun că ceea ce văd nu e o stafie. Aș vrea să-i spun că e un tâmpit, dar o las moartă, chiar dacă nu e genul meu. Uneori, am învățat, e mai bine să taci.

— În fine, de ce ești aici? Sunt sigură că nu mureai de îngrijorare.

Îmi arată un *stick* pe care-l tot plimbase până atunci printre degete, dar eu nu avusesem timp să observ detaliile. Ăsta chiar e un lucru care mă îngrijorează. Eu observ întotdeauna detaliile. Beată, fumată, abia ținându-mi ochii deschiși, ba chiar și cu un pas în comă alcoolică. Teama mea că încep să devin ca mama pune din nou stăpânire pe mine. Dacă nu mai știu ce fac? Dacă încep, la fel ca ea, să aud voci, să văd oameni care nu există? Încerc să nu mă mai gândesc la asta, măcar până pleacă Gibon.

— Am un material pentru tine pe care mi-aș dori să-l studiezi… discret, aproape că șoptește.

— Ordin de la împărăție, ghicesc eu gândindu-mă la Mihai Iordache.

Nu spune nimic, doar se îndreaptă spre laptop, îl deschide și cu gesturi fine introduce *stick*-ul. Imediat apare imaginea unei tinere. Ceva parcă mă străfulgeră în piept. O recunosc, doar că nu-mi dau seama de unde s-o iau. E blondă cu ochii negri. Cearcănele sunt proeminente. Nu plânge, dar se vede că a făcut-o multe zile la rând. Are părul răvășit și o tristețe greu de

imaginat. Buzele îi sunt atât de uscate că am impresia că îi sunt lipite. Cu greu dă cu limba peste buza de sus și scoate un sunet atât de jos încât părul se și zbârlește pe mine: „Sunt Ana, probabil nu mai am mult de trăit. Nu știu dacă am fost drogată… am… am puține amintiri…” O lacrimă i se prelinge pe chipul și așa tumefiat. „Am fost violată… amenințată… am… am semnat hârtii… Nu știu nimic, jur că nu știu nimic din ce m-au pus să semnez. Oameni nevino…” înregistrarea se întrerupe brusc și eu mi-o amintesc. Ana Vasiliu, victima procurorului Stancu Petrică.

— Cred că a reușit să ascundă înregistrarea înainte de-a fi prinsă, îmi explică Gibon. Am găsit-o. Moartă.

O clipă inima mi-a stat în loc.

Noaptea de Sfântul Andrei

Lupii par a fi împărații drumurilor. Pe ulițe se văd doar fumuri negre ieșind din coșurile caselor dărăpănate, ascunse pe după niște nori negri și joși, de parcă s-ar abate potopul asupra noastră. Ei stau falnici privind spre mine. Trei lupi albi, atât de albi de ai impresia că, dacă ar ninge, omătul i-ar putea păta. Au ochii cenușii. Nici răi, nici blânzi. Privesc cumva dincolo de noi, dincolo de tot ce mai e lumesc în sat, dar se opresc direct în mine. Simt cum îmi taie pielea cu privirea, începând din creștetul capului și oprindu-se în călcâie. Unul dintre ei mă cheamă. Pare să mă strige. Aproape hipnotizată, cu picioarele goale, trec peste pragul casei călcând în nămolul rece. Vântul îmi șuieră pe sub straie, iar frigul pare și mai aprig decât privirile lor flămânde. O doamnă în alb trece prin fața mea ca o nălucă, ducându-se în pădurile îndepărtate. Fără să aibă teamă, fără să simtă viața sau gerul.

Dintr-o dată, frica dispare și din inima mea, doar picioarele mi le simt reci, iar pe restul trupului parcă mi se cațără furnici de gheață. Mă opresc în fața lor. Lupi albi veniți să strângă păcătoșii, că doar e noaptea de Sfântul Andrei.

Mă trezesc transpirată și înfrigurată. Fereastra dinspre stradă e deschisă și un vânt rece reușește să intre printre draperii. Fulg de Nea e făcut ghem la picioarele mele, picioarele mele reci. Simt o durere acută în piept. Mă ridic pe coate și trag aer. Chiar în acel moment încep să tremur violent. Doar frig, doar spaimă și o transpirație rece care se prelinge pe la tâmple. Trag pătura pe mine și mă ridic ușor. Pisica ar vrea să riposteze, dar se culcă la loc. Din două mișcări rapide ajung și închid fereastra, simultan auzind un zgomot surd venind dinspre bucătărie.

Mă întorc pe vârfuri și mă duc într-acolo. Trag cu coada ochiului și-l zăresc pe Gibon care tocmai își turna cafea într-o cană. Respir ușurată, dar și enervată. Pe vremuri, nici nu m-aș fi gândit să fac asta fără un pistol la îndemână. Și totuși, iată-mă! Neglijentă și nepăsătoare, abia trezită dintr-un vis indescifrabil și înfrigurată.

— Am crezut că ai plecat, îi reproșez lui Gibon.

— Mă bucur că ești lucidă, replică el fără să-i pese câtuși de puțin că mi-a violat intimitatea.

Mă așez pe scaunul de la mama mea, din bucătăria mea și îi iau cafeaua din față. Aprind rapid o țigară și mă trezesc vorbind.

— Vreau să mă mut.

Marius se încruntă pentru o clipă.

— Unde?

— În alt apartament. M-am plictisit aici. Nu mai am aer, plus că simt mereu că sunt urmărită. Vreau să vând și să plec într-un alt loc. Ca un fel de curățare karmică.

— Aha.

Doar un „aha", fără nicio altă urmă de sentiment. Sorb din cafea. Poate că nu trebuia să spun asta. Se zice că nu e bine să spui chiar tot ce ai în cap, unele lucruri trebuie să le faci în liniște. Schimb subiectul.

— Ce vrea, de fapt, Mihai de la mine? Cazul Anei Vasiliu n-a fost niciodată al meu. N-a fost al nimănui. Și unde dracului i-ați găsit cadavrul?

Fără să-mi dea prea multă importanță, Gibon toarnă cafea într-o altă cană și se așază în fața mea.

— Mă bucur că s-a trezit anchetatorul din tine. Știi ce zi e azi?

Mă uit pe fereastră și sunt convinsă că e beznă, deci e noapte, dar e doar o altă sminteală de-a mea. Ridic din umeri. În ultima vreme am cam pierdut șirul zilelor.

— E Sfântul Andrei.

Tresar. Visul. Lupii. Legenda. De parcă cineva voia să-mi transmită un mesaj.

— Și?

— Ana Vasiliu a dispărut în urmă cu un an, fix în noaptea de Sfântul Andrei. Una dintre prietenele ei, și nu are prea multe, jură că a auzit lupii urlând, sau cel puțin că a visat asta.

În sinea mea mă cutremur, dar nu las sentimentele să mi se înghesuie pe chip.

— Și?

— Azi dimineață, în pădure la Corbeanca, un lup i-a dezgropat cadavrul.

— Are logică, spun ironic, doar că în sinea mea nu sunt prea sigură că ironia se potrivește cu povestea asta.

— Sigur că n-are vreo relevanță, se enervează el, îți prezint doar faptele așa cum mi-au fost prezentate și mie.

Mihai spune că tu poți găsi răspunsuri din rahaturi din astea de neînțeles.

Aproape că-i acord un zâmbet, dar mă răzgândesc.

— Mihai a avut vreodată impresia că aș cocheta cu chestiile astea „magice”?

E rândul lui să ridice din umeri.

— Nu știu ce impresie are el și nici nu-mi pasă. Știu doar că fata a fost îngropată bine, într-o rochie albă, lungă, cu un colier de perle veritabile la gât. Acum se află pe masa legistului. Îi va lua ceva timp să-și dea seama de modul în care a murit, cadavrul nu se prezintă chiar bine.

Rochie albă, lupi albi, noaptea de Sfântul Andrei, frig și visul meu. Poate că e a mia oară când spun că ar trebui să mă las de băut. În perioada în care am fost „curată” aveam doar dovezi palpabile, nu visam morți plimbându-se prin sate dărăpănate. Probabil că n-ar trebui să-i spun asta psihologului.

Mă uit la ceasul de pe perete care indică ora douăzeci și trei și treizeci și cinci de minute. Am fost beată mult timp. Am fost într-o altă lume mult timp. Am pierdut noțiunea zilelor și a orelor și acum o aveam pe Ana Vasiliu, fata despre care citeam în urmă cu un an, undeva pe o masă rece a unui legist fără inimă.

— Îi plac blondele, mă aud vorbind, tinere și prostuțe. Tânără nu mai sunt, prostuță… nu e o problemă, un rol, un joc, fără să ies în evidență. Discretă, dar să-l pun pe jar.

— Ești o țintă ușoară pentru procurori și SRI, se prinde Gibon. Nu e ca și cum n-ai fi făcut nimic să ieși în evidență până acum.

— Eu nu, ai dreptate, dar Ioana…

— Iar vorbești despre fantome?

— Ioana nu e o fantomă! mă aud țipând.

✶✶✶

Sunt moartă. Știu că sunt moartă pentru că nu mai simt nimic. Nici durere, nici frig. Văd ce se întâmplă în jurul meu, aud lupii urlând și mă uit la mine înecată într-o gârlă înghețată. Îmi văd chipul de undeva de sus. Părul negru, desfăcut, prins într-un mod bizar de apa înghețată, buzele vinete și chipul alb ca varul. Dacă aș fi fost pictor, jur că m-aș fi pictat. Aș fi făcut din imaginea asta un fel de icoană narcisistă. Îmi place să mă văd moartă, la fel

cum îmi place urletul lupilor. Nu știu dacă mă jelesc sau se bucură. Poate e doar un strigăt de-al lor, unul nevinovat, poate nu. Orice ar fi, mie nu-mi pasă decât de faptul că eu sunt acolo. Nu mă doare, nu-mi e teamă, frig sau foame și, cel mai important, parcă sunt mai vie ca niciodată. O văd din nou pe ea alergând spre pădure. Nu, nu alergând, mai degrabă mergând hotărâtă, netemătoare, fără să-i pese, fără să simtă, apoi dispare.

Mă trezesc pentru a doua oară în acea noapte, înghețată până-n vene. De data asta nu mai e nicio fereastră deschisă și Fulg de Nea mă privește neîncrezător. Dau să-l ating dar sare din pat și pornește agale spre sufragerie. Pesemne că am țipat în somn. E patru dimineața. Încă nu a răsărit soarele. E tot noaptea de Sfântul Andrei, când fetele își visează ursitul, iar eu îmi visez moartea.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta și să adorm la loc. Doar că știu că nu o să mai pot. În ultimul timp adorm greu, chiar dacă beau și iau somnifere, iar dacă mă trezesc, oricât aș fi de obosită nu reușesc să ațipesc mai mult de zece minute.

O baie fierbinte și o cafea parcă sună mai bine. Și poate, pe la șapte, ar trebui să-i fac o vizită lui Mihai. Ana Vasiliu nu cred că îmi va da pace în curând.

În urmă cu un an

Am deschis cartea. Începuse să mă captiveze încă de acum două săptămâni, doar că nu am mai avut nici vreme, nici chef s-o citesc. În jurul meu, în foarte puțin timp, au început să se întâmple lucruri, și nu dintre cele mai plăcute. Mihai m-a trimis acasă într-o după-amiază, după ce a aflat că m-am întâlnit cu Paul într-un bar și că am dat pe gât un *shot* de ceva. Dezamăgirea de pe chipul lui m-a făcut să mă simt mică, tristă și singură. Apoi, a doua zi, ca un făcut, Carmen și-a luat rămas-bun. Nu m-am uitat după ea cum pleacă, dar un oarecare regret simțeam. Am luat multe somnifere și am dormit mult, atât de mult cât poate dormi un om. M-am trezit într-o zi dându-mi seama că nu am mâncare, cafea sau țigări și tot ce am putut să fac a fost să comand unui taximetrist să-mi facă cumpărăturile.

Cred că trecuseră câteva zile bune de când nu mai mâncasem. Dar, cu siguranță, din când în când m-am trezit să fumez o țigară sau două. Cumva nu mai eram la curent cu realitatea. Știu că mi-am verificat telefonul și am rămas dezamăgită, încă o dată, când am văzut că nu aveam niciun mesaj sau apel lipsă. Singurătatea m-a cuprins din nou.

Am decis să hrănesc pisica. Cumva, fie că eram în transă sau în somn, pisica nu a suferit nici de foame, nici de sete. Măcar de un suflet puteam fi responsabilă, ceea ce mi-a mai dat încredere. Am decis să stau trează și să citesc, dar nu m-a ținut gândul ăsta decât vreo cinci pagini. Am trântit cartea pe noptieră și am decis să iau un alt somnifer. Nu mai voiam să am legătură cu lumea exterioară – de parcă până atunci aș fi avut – iar lui Fulg de Nea părea să-i convină de minune aranjamentul. Eu, pisica și somniferele. Poate că asta era noua mea viață. Departe de poliție, departe de alcool, droguri și bărbați.

Am adormit la loc, scăldată în patul meu neschimbat de două săptămâni, cu aproximație, printre vise fără noimă când, ca printr-o minune, m-a trezit un țârâit. Am întins mâna din reflex după telefon și, fără să văd cine e, am răspuns.

— Da!

Îmi dau seama că glasul meu sună apatic și somnoros.

— Hei, prințesă, dăm o tură?

În primă fază mă gândesc că a greșit numărul, totuși iau telefonul de la ureche și mă uit la ecran. Flavius. Flavius e un informator de-al meu, dar și unul dintre cei mai mari capi ai mafiei. Și, desigur, e îndrăgostit de mine, nu că mie mi-ar fi displăcut situația, ținând cont că de multe ori am fost pe punctul de a-i ceda.

— Dacă vii să mă iei, mă aud vorbind.

Râde.

— Îmi cer scuze că te-am trezit, dar simt nevoia să mă distrez cu o gagică mișto. Sigur că vin să te iau, în cât timp ești gata?

Trag pătura de pe mine și constat că trebuie să mă echipez cu totul. Nu vreau să par nici prea elegantă, nici prea târfă, cred că ar fi în regulă o ținută normală, care să nu iasă prea mult în evidență.

— Douăzeci de minute, stăm să bem și o cafea.

— Gata, prințesă, pornesc spre tine. Sper ca isterica ta de femeie în casă să nu mă alerge cu mătura.

Mă întristez brusc. Isterica mea de femeie în casă nu mai era prin zonă.

— Nu-ți face griji pentru asta, am spus cu o oarecare durere. Carmen și-a dat demisia.

✶✶✶

Flavius mă privește cu jind, ca de fiecare dată. Nu îi întorc privirea pentru că nu am prea multe de spus. Nici măcar nu-l întreb unde mergem. Mă analizează tăcut ca un coiot înainte de-a se înfige în pradă.

— Te simți bine? Nu prea pari tu însăți.

Nu spun nimic, doar dau muzica mai tare. Cântă unul dintre vechii mei prieteni, dacă-l pot numi așa. Un chitarist, vocalist, pe care l-am găsit mort într-o cârciumă cu vreo trei ani în urmă. Un geniu muzical dar, de asemenea, un ins ciudat, introvertit și cu multe probleme de pahar. Îmi place glasul lui. Uneori îl ascult acasă și, preț de câteva melodii, uit că a fost ucis. Câte rahaturi se mai întâmplă pe lumea asta…

Flavius dă volumul la minimum.

— Hei, care e problema?

Nu știu să-i spun. Încă sunt sub imperiul somniferelor, doar asta fac de două săptămâni. Mă atinge ușor pe umăr și tresar.

— Sunt obosită, atâta tot, reușesc în cele din urmă să comunic.

— Nu ești tu, Lala!

A spus-o într-un fel care m-a marcat, nu știu de ce. În alte ocazii un comentariu minuscul m-ar fi lăsat rece, dar acum…

— Se întâmplă multe…

— Lasă, continuă el împăciuitor, în seara asta ne vom distra și mâine totul va fi bine.

Și aceea a fost noaptea pierzaniei mele, din nou.

Acum

Ana, Ana, Ana. Îmi repet numele în minte. M-am spălat, m-am îmbrăcat conform vremii, punându-mi chiar și un fes roșu pe cap. În câteva minute am sărit în lift, care m-a dus direct în garajul subteran. Am pornit vechea Honda și am demarat. Ana. De ce s-o fi ucis procurorul pe Ana dacă ea n-ar fi avut dovezi incontestabile, bine ascunse? Dacă înregistrarea le scăpase atunci când o uciseseră, oare ce le mai scăpase?

La șapte și douăzeci sunt în fața sediului Criminalisticii. Nu i-am mai călcat pragul de șase luni și nici acum nu simt nevoia să o fac.

Un portar nou îmi face semn să mă opresc.

— Parcarea e doar pentru polițiștii strigă el.

Dintr-o dată simt că mă zgribulesc.

— Dă-te din fața mea dacă nu vrei să trec prin tine!

Cred că cineva invizibil i-a făcut semn să mă asculte, pentru că imediat s-a supus.

Ca întotdeauna, la ora asta parcarea supraterană e plină, dar locul unde parchez de obicei e liber. Las mașina acolo unde consider eu că trebuie să stea și pornesc spre lift. O mână grea se lasă pe umărul meu.

— Ai noroc că mi-au murit reflexele, spun întorcându-mă și privindu-l în ochi pe Mihai.

A îmbătrânit atât de mult că abia îl recunosc.

Mă îmbrățișează cu toată puterea de care mai e capabil.

— Arăți bine, Lala!

— Mi-aș dori să mă și simt la fel.

— Hai, mergem în birou, bei o cafea și stăm de vorbă.

— Încă mai e povestea aia cu fumatul în interiorul instituțiilor publice?

— Suntem poliția, ce dracu', nu ne-om amenda singuri!

Zâmbesc, dar, într-un fel, îl cred capabil s-o facă.

Trec printre birourile tip vagon, simțindu-mi fiecare privire în ceafă. Nu le dau atenție, așa fac de fiecare dată, apoi se obișnuiesc și abia dacă mă mai bagă în seamă. Gibon mă întâmpină vesel.

— A, ai ajuns!

Mihai îl privește surprins.

— Știai că o să vină?

Nu spune nimic, doar îmi face cu ochiul și pleacă spre fostul meu birou, cel fără geamuri, doar pereți de carton. Fosta cămară a femeii de serviciu și fostul birou al adjunctului. Aproape că-l urăsc pe Gibon. În schimb, eu ajung în același birou al șefului. Mare, încăpător, ordonat. Cafeaua e deja pe masă, pesemne că fosta mea secretară, Ioana, a aflat vestea chiar înainte de-a mă certa cu portarul. O iubesc pe femeia aia.

— Ok, spune Mihai aproape jovial, simte-te ca acasă!

Arunc pachetul de țigări pe birou și mă trântesc în scaunul directorial.

— Da, cred că aș putea face asta.

— Știu că nu-ți dorești să revii nici chiar în calitate de consultant, dar acum e altceva…

— Procurorul Stancu, deduc eu.

— Nu putem dovedi, iar tu nu te poți infiltra.

La aproape treizeci și nouă de ani, oasele m-au mai lăsat. Mușchii nu mă mai țin, picioarele nici atât și, cel mai rău, mintea îmi joacă feste. Da, e clar că nu sunt vreo soluție pentru o misiune sub acoperire, așa cum fusesem în multe alte rânduri.

— Da, am ajuns la aceeași concluzie. Cu toate astea, sunt singura care pot afla cât de cât discret…

— O să-ți cer ceva ce nu am făcut niciodată.

Îmi aprind țigara și sorb din cafea. Curiozitatea pune repede stăpânire pe mine.

— Vreau să-l contactezi pe Flavius…

Aproape scap țigara din mână.

— Vrei să lucrez cu mafia?

Mihai se posomorăște. E groasă dacă chiar voia să am de-a face cu Flavius, mai ales că știe că alături de el m-am reapucat de băut.

— Iolanda…

Bun, când nu folosea „Lala”, lucrurile stăteau cu adevărat urât, ceea ce începea să mă sperie.

— Iolanda, trebuie să-ți mărturisesc că toți am ajuns să fim terorizați, într-un fel sau altul de cei de la DNA. Amenințați să dăm declarații false despre unii și despre alții. Câțiva au plecat din poliție din cauza presiunii, alții toarnă tot ceea ce nu știu doar pentru a-și proteja familiile. Lucrurile au luat-o razna. Cam asta se întâmplă

acum cu justiția din țara noastră. Își spală mâinile unii altora într-un mod grotesc și nedemn de ceea ce ar trebui să însemne justiție. Nu există nicio lege care să-i tragă la răspundere. Dacă am putea dovedi că unul dintre ei a ucis un om, atunci poate am putea schimba ceva.

Dacă există ceva ce știu și eu foarte bine, e că nu poți schimba mare lucru, chiar dacă dovedești o crimă odioasă. Oamenii ăștia au capacitatea de-a te minți în față și de-a manipula opinia publică mai ceva decât magicienii înzestrați cu mult talent. Dubiile mele sunt complet justificate. Chiar dacă dovedesc că un procuror a ucis cu sânge rece, tot nu cred că lucrurile se vor întoarce în favoarea noastră, ba din contră. Aproape că pot să intuiesc cum totul va fi împotriva noastră, cu tot cu dovezi și moartă la pachet.

În urmă cu un an

M-am trezit cu o durere de cap înfiorătoare. Aproape că îmi era frică să mă mișc. Ceva înăuntrul lui se clătina și, ori de câte ori o făcea, apăsa greu până în creier. Mi-am fixat craniul cu ambele mâini și m-am târât în baie. Am dat drumul la apă, iar zgomotul parcă mi s-a înfipt în urechi, făcând durerea să devină insuportabilă. Când m-am privit în oglindă, mai că am țipat. Eram desfigurată. Cearcănele îmi atârnau până la pomeți iar ochii erau de un roșu intens. Părul… ce mai conta, stătea în toate direcțiile. Brusc am realizat că duhneam a alcool prost și a tutun de trabuc. O făcusem lată. După mai bine de un an de abstinență am reușit s-o fac lată. M-am simțit ca ultimul rebut al societății. Un sentiment cumplit de rușine a pus stăpânire pe mine și am izbucnit în plâns.

— Hei, te simți bine?

Am tresărit. Mi-am șters repede lacrimile și m-am gândit la ce putea fi mai rău. Adică mai rău decât era deja. Probabil iar agățasem vreun coate-goale pe undeva.

— Ce dracu' vrei? am zbierat.

Chipul lui a apărut lângă al meu, în oglindă.

— Flavius, futu-i mama mă-sii!

— Nu-mi spune că cea mai dură femeie din lume plânge, mi-a zâmbit strengărește.

Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei și m-am întors spre el. Eram furioasă. Nu, nu pe el. Eram teribil de nervoasă pe mine.

— De ce dracului ai venit aseară? Ai dispărut aproape patru ani! Am crezut că ești mort! Mi-am dorit să fii mort și vii acum să-mi dai viața peste cap!

M-a cuprins în brațe și m-a strâns cu putere.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare. Abia aseară am aflat tot ce ți s-a întâmplat. A fost doar o noapte, Lala, gata, nu se va mai repeta. Îmi pare rău.

I-am făcut vânt și am trecut pe lângă el.

— Vreau să pleci din viața mea, de data asta definitiv. Nu-mi pasă dacă mori, nu-mi pasă dacă exiști, nu…

M-a prins de mână și m-a întors cu fața spre el. Ochii aceia mă înnebuneau de fiecare dată. De atâtea ori

fusesem pe punctul de-a ceda, că îmi era teamă să nu o iau de la capăt.

— Te rog, Lala, am nevoie de tine!

Pentru o secundă aproape că am cedat, dar știam că dacă aș fi făcut-o, lumea mea ar fi devenit cu mult, mult mai rea.

— Sunt persecutat. Se fabrică dosare împotriva mea…

M-am desprins din strânsoare.

— Știi, Flavius, nu e ca și cum ai fi vreun sfânt!

— Nu, dar de data asta e ceva mult mai mare și chiar nu am făcut nimic!

O secundă m-ar fi putut costa viața. O secundă în care să fiu dispusă să-l ascult.

— Ieși afară!

— Te rog, măcar ascultă o clipă! E vorba despre procurori importanți implicați în crime și trafic de carne vie.

Tentant, dar nu mai eram femeia aceea.

— Ieși! am țipat.

— Or să mă omoare!

Spunea adevărul. Îi era teamă, dar mie îmi era și mai teamă de tot ce ar fi implicat asta pentru mine, emoțional vorbind.

— Nu-mi pasă! Ieși! Ieși! Mori! Fă ce dorești, doar pleacă!

Mi-a aruncat o privire care cerșea milă, dar și protecție. Nu, nu avea să-mi fie milă. A plecat fără să se mai uite la mine, trântind ușa în urma lui.

Am căzut în genunchi și am început să plâng. De atunci nu am mai auzit nimic despre el.

Acum

— Știi bine ce s-a întâmplat ultima oară când m-am văzut cu Flavius, asta dacă mai trăiește.

Mihai nu se uită la mine, doar studiază absent una dintre picturile proaste care atârnă pe peretele nordic.

— E viu. După ce l-ai alungat, a venit la mine.

— Măcar acum știu că diavolii nu mor niciodată, constat eu cu o oarecare ușurare.

— A fost implicat, oarecum, indirect, în povestea pe care ți-a prezentat-o Gibon.

Nu știu de ce, dar nu mă surprinde lucrul ăsta. Flavius era implicat cam în tot ceea ce nu ar fi trebuit să fie.

— Să înțeleg că nu am nicio șansă să stau în casă până vine vara fără să mă implic prea tare în caz.

— Faci cum vrei, spune Mihai privindu-mă blajin. Dar încă ești cel mai bun om al meu, chiar dacă eu tot încerc să-i mai pregătesc și pe alții. Nu ne descurcăm grozav. În momentul ăsta ducem lipsă de personal, chiar și de cel nepregătit. Ni s-au tăiat fondurile, bugetele parcă nu mai ajung la noi niciodată și oamenii pleacă oricât de bine intenționați ar fi. Nimeni nu muncește fără bani.

— Mai puțin eu.

— Lala…

— Hei, e ok!

O vreme rămânem amândoi tăcuți, deja intrase în rutina noastră toată povestea asta. Nu mai știm ce să ne spunem. Nici măcar nu mai știm cum să ne spunem. Odată cu el parcă am îmbătrânit și eu, doar că n-am avut șansa de-a îmbătrâni frumos.

— Lala, dacă vrei, am vorbit cu un specialist ca să-ți refacă toate testele. Știu că te gândești că ai putea avea aceeași problemă ca mama ta. Gibon mi-a spus ceva destul de straniu.

Cred că mi s-a crispat chipul pe loc. Sting țigara și mă ridic.

— Ioana e reală, pentru Dumnezeu!

Doar că nici eu nu mai sunt la fel de convinsă de afirmațiile mele.

✶✶✶

Încerc să înțeleg lucruri, dar nu pot. Stau cu pisoiul în brațe fără să mă întind după țigări și privesc dincolo de perdeaua albastră. Nu știu când am ales perdeaua aia și culoarea aia. Cert e că nu-mi place. Îl alung ușor pe Fulg de Nea și deschid laptopul. Am urgent nevoie de cineva care să vină să facă o schimbare. Caut designer de interior și dau click pe primul pe care-l găsesc. Un tinerel la vreo treizeci și doi de ani care se laudă că știe ce vrea, că știe ce poate și mai ales că poate. Îi notez numărul când aud cheia în ușă. E celălalt tinerel pe care l-am angajat după plecarea lui Carmen.

— `Neața, Claudiu!

— A, bună, fac cafea?

— Te rog!

Vine mereu cu plasele pline. Cumpără cam tot ce știe că avem nevoie atât eu cât și pisoiul. Claudiu are tot în jur de treizeci de ani. E un băiat simplu, fără mari veleități, dar cu multă răbdare. E și pasionat atunci când face ceva, chiar dacă nu îi iese prea bine.

Mă duc după el la bucătărie. Deja a eliberat chiuveta de nenorocirea pe care o lăsasem cu o seară în urmă și a făcu cafeaua.

— M-am gândit că ar fi cazul să schimb puțin aspectul casei, mă destăinui eu.

— Minunat! E ca atunci când mergi la coafor, îți schimbi starea.

Uneori mă întreb dacă nu e gay.

— Da, cred că ar trebui să merg și la coafor.

— O să fac curat acum, spune el. Oricum, am remarcat că pe unul dintre pahare există ruj, ai avut vizite?

Casc ochii mari. Tocmai voiam să aprind o țigară dar o las jos și îl sărut pe ambii obraji, făcându-l să roșească.

— Asta este, bravo Claudiu! O să scot detectiv din tine!

Nu înțelege nimic din ceea ce-i spun, dar practic îmi salvase mintea. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta, eu care nu mă dădeam niciodată cu ruj. Ioana există. Nu-i o simplă vedenie. Da, cam ciudată fată, nu prea vine când sunt alții de față, iar ieri când a apărut Gibon a fugit ca arsă. Oricum, îmi dau seama că nu știu mare lucru despre ea în afara faptului că se numește Ioana. Nu știu unde stă, cu ce se ocupă și habar n-am dacă Ioana e numele ei real. Am trăit, din nou, prea mult prinsă în alcool. Nu am fost

curioasă până acum să aflu nimic despre ea. Lucrurile nu trebuie să rămână așa, dar până face Claudiu cât de cât cocina să arate a casă am un dosar de studiat și de mers la legist.

Azi fără alcool, îmi propun. Azi fără alcool.

✶✶✶

Legistul de azi pare cam obosit. Îl cunosc de când am intrat la Academie și am crezut în fiecare an că va ieși la pensie. Ulterior am aflat că omul e destul de tânăr chiar dacă arată îmbătrânit. E unul dintre aceia care nu mai poate sta printre cadavre fără alcool. Nu că nu l-aș înțelege, eu nici printre vii nu pot sta prea mult trează. „Poveștile lor mă omoară", mi-a spus cu ceva ani în urmă, sugând dintr-o sticlă de vodcă.

Își aruncă privirea asupra mea de cum mă vede. Tremură și e alb ca varul.

— Doamne, mi-a scăpat printre buze, ce-ai pățit?

Are lacrimi în ochi și pare destul de treaz. Dacă unul dintre cadavre nu s-a trezit și a plecat pe picioare, atunci n-are nicio scuză.

— Percheziția de ieri, încă de când au adus-o pe fată. Au luat cadavrul.

— Cine?

— Doi procurori DNA.

— Presupun că nu le-ai reținut numele.

— Ba da, și îmi întinde o bucată de hârtie pe care e mâzgălit numele lor.

Îi observ repede mâinile, nu ține în dreapta decât un bisturiu. Sticla cu băutură e undeva într-un colț al camerei, dar nu-mi dau seama dacă e plină sau goală.

— Au mai luat și altceva? Te-au întrebat ceva?

— Sunt chemat la audieri, șoptește. Dar nu o să le spun nimic.

Ridic din umeri nelămurită.

— Ce-ai putea să spui? Ți s-a adus un cadavru.

— E mai mult, se apropie de mine șușotind. Am apucat să văd rănile din jurul gâtului. Chiar dacă practic corpul era în descompunere. Pot jura că mai întâi a fost spânzurată cu un fel de sârmă ghimpată.

— Doar asta ai putut să descoperi?

Face semn că da.

— Da, poate că e mai bine să faci pe prostul. A, pe mine nu m-ai văzut pe aici. Nu au ce să-ți facă…

— Parcă aș fi primul care din martor ajunge acuzat, aproape că plânge. Stai liniștită, nu te-am văzut. Eu nu-mi trădez echipa.

Ies din morgă pentru că sentimentul acela că mă strânge cineva de gât și nu mai pot respira nu-mi dă pace. Ne-au furat cadavrul. Urc repede treptele, neavând răbdarea necesară să aștept liftul, și ies din spital. Imediat pun mâna pe telefon, dar mă răzgândesc. Doamne, ce s-a întâmplat cu telefoanele publice? De când am decis că nu mai avem nevoie de ele?

Fac câțiva pași până la mașină, uitându-mă în stânga și-n dreapta. Aș putea fi urmărită sau aș putea fi doar paranoică. Dar în țara asta e bine să trăiești cu paranoia în sânge. Chiar și așa decid că e momentul să mă duc la secție. Că e bine sau rău nu mai contează. Decid aproape imediat că nu e chiar sigur să folosesc telefonul. Poate că de acum încolo o să folosesc bilețele pe care să le ard.

Trec prin Piața Victoriei unde un grup de oameni dă strigarea pentru seara ce avea să vină. Chestia asta cu #Rezist mă obosește. Poate că legile justiției împotriva cărora protestează sunt proaste, doar că ei nu prea înțeleg că protestează împotriva tuturor acelora care încearcă să facă ceva. „Hello, DNA-ul tocmai mi-a ciordit cadavrul”. Cu siguranță că nu le pasă lor de problemele mele sau ale celorlalți. Și, până la urmă, să facă ce-or vrea.

Ajung la secție. Mă simt dărâmată dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg. De-a lungul timpului am avut disensiuni cu SRI-ul cât pentru un popor întreg și asta nu m-a oprit, dar ăștia parcă-mi stau în gât. Și, oricum, SRI-știi nu mi-au furat morții niciodată.

L-am găsit pe Mihai în sala de ședințe. Și-a ridicat ochii spre mine și mi-a făcut semn să-l urmez în fostul meu birou, unde se afla și Gibon.

Nu îndrăznesc să-mi aprind țigara. Simt că dacă fac asta va exploda clădirea.

— Presupun că știți deja, șoptesc.

— Știm, zice Mihai.

— Măcar avem certitudinea că a fost ucisă, continui eu.

Amândoi măresc ochii. Ok, nu știau chiar totul. Le spun.

Mihai cade pe gânduri, iar Gibon începe să caute frenetic ceva pe calculator.

— Sunt câteva zone împrejmuite de sârmă ghimpată pe lângă pădure, spune Gibon după câteva minute de liniște.

— Bine, face Mihai ridicându-se nervos. Oficial cazul nu mai există, neoficial voi doi doar asta o să faceți. N-am de gând să fac planton în fața DNA-ului.

Atât eu cât și Gibon rămânem cu gurile căscate. Mihai e cel care de obicei nu îmi dădea voie să mă leg de puterile mari ale statului. De zeci de ori s-a pus între mine și SRI și acum…

— E al dracului de periculos, mârâi.

— Și de când te deranjează pe tine chestia asta? mă fixează el.

Chiar așa, mă întreb în mintea mea. De când? E o provocare, una mare de tot. Dacă ar fi fost cu doi ani în urmă, aș fi fost plină de adrenalină așteptând să le-o trag cum se cuvine, doar că asta era cu doi ani în urmă. Nu spun nimic.

— Gibon, i se adresează Mihai. Vreau să dai târcoale pe lângă Corbeanca să afli dacă cineva a văzut sau a auzit ceva din întâmplare. Lala, tu fă ce știi mai bine.

Ok, îmi zic în gând. O să-mi cumpăr o sticlă de Jack în drum spre casă și o să-mi văd de treabă. În schimb, schițez un zâmbet fad când Mihai părăsește biroul. Îmi aprind imediat țigara.

— Poți veni să bei cu mine, îi spun lui Gibon. Nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic, iar până mâine oricum nu te va mai întreba nimic.

Gibon se ridică, trage haina din cuier și și-o îndeasă pe mâini.

— Nu, prințesă, tu vii cu mine, trează. Și tot tu conduci.

Îmi aruncă cheile mașinii lui.

— Hei, protestez, a zis să fac ce știu mai bine!

— Tocmai de-aia vei intra pe filaj. Invizibilă.

Mă uit la cheile mașinii.

— E cam greu să fii invizibilă atunci când ești la volanul unei mașini de peste o sută de mii de euro.

Îmi pune pe cap o șăpcălie albastră.

— Nu și atunci când ești șofer.

Sting țigara pe birou în semn de protest.

— Ei, hai să ne jucăm de-a mahărul și șoferul, doar de dragul de-a o face, dar nu vom afla nimic.

Mă privește într-un fel care mă doare. Dezamăgire, milă?

— Mă rog, spune el, măcar nu stau să mă înec în alcool, faci ce vrei până la urmă. Nu e ca și cum ai fi obligată.

Iese pe lângă mine.

Îl privesc o clipă, oftez și fug după el. O să regret amarnic ziua asta, presimt.

✶✶✶

Filajul nostru s-a terminat repede – cam într-o jumătate de oră – timp în care Gibon a înțeles că aveam dreptate. Orice tentativă de-a afla ceva i-a trântit o ușă în nas, în timp ce eu m-am plictisit de moarte jucându-mă de-a nefăcând nimic.

Ajung acasă cu sticla de Jack după mine. Claudiu încă e acolo, alergând după Fulg de Nea sau, cel puțin, așa pare. Mă așez pe canapea și deschid sticla. Trag o dușcă și mă liniștesc. Mi se pare frig în casă, dar nu am chef să strig la Claudiu să umble la centrală. Mai beau o gură și trag pătura pe mine. O pătură veche pe care o tot plimb după mine prin sufragerie pentru că în ultimul timp am început să sufăr și de frig. Probabil că bătrânețea vine la pachet cu toate. Probabil.

— O să plec, mă anunță Claudiu.

Îi fac semn de „la revedere” și îi urez „drum bun” în gândul meu. Și eu aveam de gând să plec…

✶✶✶

Mă trezește soneria. Dau pisica jos de pe piept. În mâna stângă, care-mi atârnă ca o cârpă pe lângă canapea, țin sticla de Jack acum goală. Nu-mi amintesc când am băut-o pe toată. Mă uit spre fereastră, dar îmi e imposibil să-mi dau seama dacă e zi sau noapte, draperiile sunt trase. Sună în continuare din ce în ce mai insistent. Mă târăsc ușor jos de pe canapea, încercând să-mi țin gâtul în echilibru. E aproape imposibil să faci asta când îți zvâcnește capul. Totuși, grăbesc pasul și, fără să mă uit pe vizor, deschid.

— Puți!

Glasul ei vine ca un cuțit în capul meu.

— Ioana, îngân și mă strecor din nou pe canapea.

— Nu, nu, nu, spune ea. Te ridici, faci un duș și mergem să ne distrăm.

La dracu', nu vede că mă distrasem deja prea mult?

— Pas, spun impasibilă, nu merg niciunde.

Lumina se aprinde, orbitoare, făcându-mi pupilele să o ia razna.

— Futu-i, Ioana, nu înseamnă nu!

Nici măcar nu mă aude, mă înșfacă de pe canapea și, cu toată forța, începe să mă tragă spre baie de ambele mâini.

— Dacă nu vrei cu frumosul, o s-o fac cu japca. Acum ori mergi de bunăvoie și te speli, ori o fac eu.

Altădată aș fi pocnit-o. Altădată aș fi avut și putere. Acum doar mă adun, mă predau și fac de una singură lucrurile pe care mi le-a ordonat. După ce mă spăl și mă îmbrac, mai stau câteva secunde cu ochii priponiți în oglindă. Ei, totuși nu-mi arăt vârsta. Făcusem bine că-mi lăsasem părul să crească. Făcusem bine și că-l vopsisem din nou brunet. Asta ascunde niște traume pe care vârsta mi le-a lăsat pe față.

— Acum te voi machia, spune Ioana impasibilă. Gata, trebuie să ieși din starea asta! Ne vom distra, dar fără alcool.

Nu există așa ceva, aș vrea să-i spun, dar nu mă ține niciun mușchi pe de-a-ntregul și mi-e frică să mă iau la bătaie chiar și cu o femeie firavă. Stau ascultătoare la sesiunea de machiaj și culmea e că-mi place ce iese.

— Și acum, draga mea, mergem la Târgul de Crăciun de la Sibiu.

— Prea departe, mă aud spunând.

— Nicio grijă, conduc eu.

Măcar pot să dorm până acolo, sau așa sper. Accept pe mutește, nu că mi-ar fi dat de ales.

✶✶✶

Clădiri colorate și o lume pestriță. Drumul l-am făcut în liniște. Am ațipit de câteva ori, lucru care mi-a făcut bine, apoi am coborât într-un oraș pe care nu-l mai văzusem de câțiva ani. Ultima oară când am fost acolo se punea în scenă „Faust", lucru care m-a încântat. Doar că acum văd o cupolă mare din lumini galbene, multe

proiecții pe clădirile absolut fabuloase și căsuțe de Crăciun în care se vând toate prostiile din lume. Cerșetorii sunt la fiecare colț al pieței, plângându-se de lipsa banilor, de numărul mare de copii pe care îl au de crescut și încercând să ne inducă faptul că Spiritul Crăciunului înseamnă a dărui. Nu dăruiesc. Dar privirea mi se oprește pe pavele. Nici Bucureștiul nu-i atât de mizerabil. Dar Ioana pare fericită.

— Hai, ne plimbăm cu trenulețul Moșului!

Îi pun mâna pe umăr și o opresc.

— Nu, asta nu! M-ai târât până aici unde nu simt decât dezgust. Hai să luăm o cameră și să ne odihnim. Mâine am treabă.

— Fii serioasă, Lala, încă nu te poți apuca de treabă!

— Nu, dar pot să dorm sau să beau.

Ochii îmi fug din nou în jur. Tot dezolantă mi se pare imaginea. O cerșetoare aproape că mă trage de haină. Mă dau la o parte, îmi repugnă.

— Mă duc la hotel, fă-ți de cap! Împăratul Romanilor, mă găsești tu.

— Nu. Vin cu tine.

E prima oară după mult timp când pun stăpânire pe viața mea. Ioana mă însoțește. Luăm o cameră la hotel și cerem cina. Mă trântesc în pat de cum ajungem. Urăsc să plec de-acasă dacă nu e nevoie și totuși ceva chef de viață parcă se trezește în mine.

— Mă gândesc să mergem într-un club, spune Ioana în timp ce se dezbracă și intră în baie. Am nevoie să mă deconectez. Munca mă stresează și am avut o săptămână de pomină. E weekend și în poliție, nu?

— Nu, răspund.

— Nu contează, nu e ca și cum ți-ar putea impune ceva.

Urăsc povestea asta și o urăsc pe Ioana.

Ațipesc din nou câteva minute. Suficient pentru a o visa pe femeia în alb care trecea pe lângă mine sfidând timpul și spațiul. Mă trezesc bulversată, tocmai venise cina.

— Bine, spun după ce am mâncat, mergem într-un club. Dar să fie unul de salsa.

— Nu contează, spune ea fericită. Viața e prea scurtă să mai conteze în ce fel de club mergem.

Cel puțin Sibiul, la fel ca Bucureștiul, are opțiuni.

În urmă cu un an

Nu simt nimic. Absolut nimic. Iar am îmbrățișat vidul cu o dragoste care mă sperie. Mă uit la ea. Pare că nu mă recunoaște, dar așa face mereu. Își joacă rolul. Măcar a îmbătrânit. Pielea i s-a zbârcit. Fața ei pare șifonată. Exact ca mătasea șifonată. Știi prea bine că nu o poți îndrepta decât arzând-o. I-au rămas doar ochii: albaștri, goi, fără nicio licărire. Așa cum au fost mereu. Nu-i nimic acolo, nimic.

Nu scot niciun sunet. Am învățat să nu mai vorbesc cu ea. O vizitez doar de complezență și, uneori, pentru a-mi aminti că am avut o viață. Nu o mai am și în mare parte dau vina pe ea. Chiar dacă, poate, nu e așa. Nu e vina ei că e schizofrenică. Nu e vina ei că m-a chinuit în copilărie, singura ei vină e că m-a născut.

În copilărie am simțit de multe ori nevoia să o iau în brațe, să îi plâng pe umăr sau să adorm lângă ea. Atunci nu înțelegeam de ce nu mă iubește, apoi am învățat că nu e vina ei, dar tot n-am acceptat în totalitate. Nici acum nu pot să nu mă întreb, chiar dacă știu răspunsul. Rostul? Rostul meu de-a mă duce să o văd? Ei bine, asta chiar nu înțeleg în totalitate. Poate pentru că e singura mea rudă în viață. Poate că încă mă mai agăț de ea pentru a avea impresia că aparțin de ceva, de cineva. Doar că ea nu mă vede. Și, chiar dacă ar face-o, nu m-ar vrea.

O sărut pe frunte și dau să plec. Chiar atunci mă oprește cu un surâs prostesc. Cântă ceva? Nu-mi dau seama.

— Mereu ai fost un copil ciudat, spune.

Pentru că am avut o mamă ciudată, dar nu spun asta. Nu spun nimic, doar îi strâng mâna și plec.

Abia în curtea sanatoriului trag aer în piept. E posibil ca într-o zi să ajung exact ca ea, la fel cum e posibil să nu se întâmple asta. Dar eu mi-am ales soarta înainte de-a ști ce mi se va întâmpla cu adevărat. Fără nimic ce ar putea aduce a familie. Nimeni nu trebuie să sufere din cauza mea. Nu cum am suferit eu din cauza ei.

M-am îndreptat spre mașină. Știam că mă privește de la fereastră, așa făcea mereu, de parcă avea un regret ascuns undeva. Știam că e doar o iluzie, doctorii îmi explicaseră clar că nu simte așa cum o fac alți oameni, nu

are regrete, nu are simțăminte, nu are discernământ. Nu mă întorc. Nu-mi pasă. Ea e moartă de mult în timp ce eu încă mă mai zbat să trăiesc.

Acum

Am prins dimineața în București. Ioana m-a lăsat în fața blocului și s-a făcut nevăzută. Sunt trează, lucru care mă surprinde. Dar imediat ce ajung în fața ușii aproape că-mi pare rău că n-am băut.

— Nu, nu merg în filaj.

— Ești… trează, constată Gibon.

— Ceea ce te face greu de suportat.

Am descuiat și, fără să-l fi invitat, intră după mine.

— Da, simte-te ca acasă.

— Unde ai fost?

Mă dezbrac lasciv, dar nu pare să-l deranjeze.

— Nu știam că trebuie să dau raportul.

— Știi că Mihai își face gri…

— Mihai când își face griji mă sună, i-o tai. Ceea ce înseamnă că de mai bine de șase luni nu dă nici doi bani pe ceea ce fac eu.

Dintr-o dată devin furioasă. Probabil e acel moment în care realizez că doar lui Gibon îi mai pasă, asta până se va plictisi și el.

— Scuze, spun. Știu că-ți pasă, Marius, dar sunt fată mare. Am trecut prin și mai rele. Trebuie să realizezi că îmbătrânesc și nu mă schimb în mai bine, din contră.

Mă duc să mă schimb în camera mea, chiar dacă nu ăsta fusese planul inițial. Voisem să-l forțez pe Gibon să plece, să se simtă în plus, rușinat, dar am renunțat. Mă întorc îmbrăcată doar într-un tricou care-mi vine până la genunchi. Mă privește o secundă, admirativ, apoi își mută capul cu totul.

— S-ar putea să am o intrare, dar am nevoie de tine.

— Desigur, ori de câte ori cineva e dispus să se sinucidă…

— Exagerezi, tipului îi plac femeile.

— Și mie, spun.

— Deci vă potriviți, ca să vezi!

Oh, Gibon înțeapă.

— Nu trebuie să omor pe nimeni?

— Nu știu, dar chiar și așa nu o să ai o armă pentru a face asta.

— Povestea asta poate aștepta?

Se întoarce spre mine, ferindu-și privirea.

— Nu prea, diseară ai întâlnire.

— Nu-mi plac cele oarbe.

— Tu ai zis, ai o vârstă, trebuie să te adaptezi.

— Cretinule!

Zâmbește malefic, ceea ce mă enervează și mai mult.

Mă trântesc pe canapea sub privirea lui doritoare.

— Detalii?

Se așază la birou și deschide o agendă veche. Presimt că o să mă plictisesc groaznic.

✶✶✶

— Un gin tonic, îi cer barmanului care mă privește fermecat.

După mult timp arăt a om, a femeie, a ceva destul de atrăgător. Gibon se ocupase de toate. Programare la coafor și la celelalte saloane pe care le consideră el potrivite pentru a face dintr-o mumă a pădurii femeie, ceea ce i-a și reușit. Îmi cumpărase un bilet la Berăria H pe care a dat o grămadă de bani, nu din ai lui, evident. Am unul dintre cele mai bune locuri la bar, dar și destul de aproape de cei care concertează. Nu că aș fi auzit de ei. Lângă mine trebuiau să se așeze un oligarh rus și un anume domn Daniel Enache, procuror prin București. Nu mai spun că rochia mea cu paiete era ticsită cu microfoane, microfoane paiete. O găselniță interesantă a lui Mihai care, se pare, comandase un creator de modă special pentru mine.

Barmanul îmi întinde ginul. Îi zâmbesc cât pot de suav și plătesc. Aproape că are o reținere în a-mi lua banii, totuși se încumetă.

Gibon e undeva afară în una dintre mașinile dotate cu aparate care îmi ascultă fiecare suflare. Va fi complicat să merg la toaletă, lucru care nu mă mai amuză ca altă dată. La fel de puțin mă amuză și faptul că o iau de la capăt cu toată nebunia asta. Și mai e ceva, teama că procurorul pe care eu nu-l știu, chiar dacă Gibon mi-a arătat vreo zece poze cu el, o să mă recunoască. Totuși, sunt cap de afiș prin instituțiile de genul ăsta, doar nu am fost niciodată vreo sfioasă în privința lor.

Scot paiul din gin și sorb ușor. E mult mai sigur că o să te îmbeți trăgând din pai decât dacă bei normal și nu e chiar momentul în care să mă las cuprinsă de euforie. Nu

știu exact dacă Mihai a fost sau nu de acord cu toată prosteala asta, dar nici nu cred că s-a opus prea tare. Rochia cu paiete părea să fie un mesaj clar despre cât se opusese șeful meu.

Trec douăzeci de minute înainte ca procurorul și rusul să-și arate chipurile. Rusul e înalt și plin de fibră. Greu de doborât ținând cont de faptul că la mine condiția fizică nu există. În schimb, procurorul arată ca un somalez abia venit de pe vapor. Are cearcăne adânci și o meclă tristă de aproape că-i plângi de milă. Se așază la locurile lor, chiar lângă mine, fără să-mi arunce nici măcar o privire. Lucru minunat, pentru că nu ar trebui să le atrag prea mult atenția. Încep să discute ușor, în șoaptă și în rusă. Comandă o sticlă de vodcă, fără alte licori care să-i mai îndulcească gustul. Măcar știu să bea ca niște profesioniști.

Începe și concertul. Muzica răsună și zgomotul devine imediat insuportabil, ceea ce le dă celor doi posibilitatea de-a vorbi fără niciun stres.

Abia pe la jumătatea concertului rusul îmi aruncă o privire. Fruntea i se descrețește și-mi zâmbește. Încerc să fac același lucru, dar nu sunt convinsă că maxilarele mi se descleștează, apoi privesc absentă spre fetișcana care preluase scena, de parcă ăsta era scopul meu acolo. Doar că privirea lui încă mai e ațintită spre mine, ceea ce începe să mă incomodeze. Mă simt ciudat în pielea mea. Nu mai sunt eu. În urmă cu doi ani aș fi flirtat cu el și, probabil, l-aș fi dus în pat, acum nu fac decât să mă simt oribil, stingheră și apatică. Mă simt ca o bucată de carne scoasă la tranșat. Oare așa se simt toate femeile normale?

Termin ginul după aproape o oră de stat acolo, iar rusul îmi comandă imediat altul. Refuz vehement, dar el nici nu vrea să audă de așa ceva, așa că sunt nevoită să accept. Atunci, pentru prima oară, Enache îmi aruncă o privire. Nu schițez niciun gest, de ce aș fi făcut-o? Încă mai pot să-mi controlez microgesturile feței în așa fel încât oamenii să nu-și dea seama de ceea ce gândesc. Chipul meu a rămas un bun actor, dar presupun că asta nu se uită niciodată, mai ales după ce ai tot făcut-o ani de zile. Se întinde peste partenerul său, îmi ia mâna într-a sa și se prezintă:

— Daniel Enache.

— Încântată!

Doar că e un sunet fad, care nu arată niciun fel de încântare, nu că mi-aș fi dorit să fie altfel.

— Ești singură? mă chestionează procurorul.

— Da.

— O femeie atât de frumoasă nu ar trebui să fie singură niciodată.

Iată că începe jocul.

— Nu știam că femeile nu au acest drept.

— Nu, nu, se fâstâcește el, cred că m-ai înțeles greșit. Doar că ar fi trebuit să fii însoțită, nimeni care arată atât de bine nu poate fi singur.

Încerc să zâmbesc prostește.

— Uneori avem nevoie să facem lucruri de unii singuri.

— Adevărat, adevărat, dar totuși, nu ai vrea să ne însoțești în club?

Asta se aștepta Gibon să fac?

— Poate, am spus, ridicându-mă, vă voi da un răspuns când mă întorc de la baie.

Da, o doamnă nu ar fi spus asta niciodată, dar la dracu'!

Ies și-mi aprind o țigară. Să-i ia naiba cu fumatul lor în locurile publice dar, de data asta, regula îmi dă dreptul să dau un telefon în liniște.

— Du-te, îmi spune Gibon, înainte să se audă primul sunet de apel.

Închid ușor dezamăgită. De ce trebuie să am eu parte de tot ce e mai greu? Sigur, în capul lor, cunoscându-mă, sunt siguri că asta e una dintre misiunile ușoare. Beau, mă distrez și aflu câteva informații, dar nu astăzi. Azi nu vreau s-o fac. Arunc țigara fumată doar pe jumătate și mă întorc la cei care aveau să-mi devină parteneri de fumat.

— Măcar să fie un loc unde se poate fuma la căldură, îi spun procurorului.

Zâmbește.

— Putem face și asta dacă îți dorești.

Nu-mi doream neapărat, dar îmi caut scuze.

✶ ✶ ✶

Ne plimbăm cu taxiul aproape o oră până când procurorul Enache decide în care club îi e mai comod. Între timp rusul și-a lăsat balele pe mine ca un câine needucat. Măcar nu a încercat să mă hărțuiască și în alt

fel. I-am zâmbit politicos de câteva ori, apoi am încercat să-l ignor. Când intrăm în club, aproape că mă sperii. Zgomotul asurzitor de muzică *metal* îmi accentuează indispoziția pe care o aveam deja, de parcă s-ar fi putut asta.

Enache închiriază un separeu unde muzica se aude mai încet. E bine să fii procuror, constat. Să dai afară o mare de puștani din separeul lor, la dracu', mie nu mi-a ieșit nici în cele mai bune zile. Mă scuz și pornesc spre baie. Coada e kilometrică, iar eu nu am vreme de așteptat. Ies și trag o gură de aer. În fața clubului o baltă mare, într-o groapă pe măsură și un cerșetor ce-și întinde mâinile spre mine. Ocolesc repede clădirea și scot telefonul.

— Nu pot, Gibon!

— Sunt în urma ta, vino la ușă și intrăm amândoi în club.

Trag aer în piept și îmi fac repede nevoile pe aleea întunecată.

Într-adevăr, Gibon mă așteaptă la ușă. Nu mă privește, dar îmi dă prioritate ca un adevărat gentleman. Mă duc la cei doi, dar cumva nu sunt împăcată cu asta. Enache s-a îmbătat deja, dar rusul e pe baricade.

— Vodcă? mă întreabă el.

Inițial vreau să refuz, dar apoi mă gândesc că poate ar fi cazul să-i arate cineva că nu rușii sunt campioni la băutură.

— Toarnă, spun și îi fac semn în același timp.

Prima o dau voleu sub privirile asistenței mute de admirație. Îi fac semn să toarne iar și rusul se supune.

— Trebuie să recunosc, începe Enache, că nu-i ușor să-l impresionezi pe Mihail.

Da, beată și proastă. Cred că e un tipar tipic masculin. Ușor de sedus sau mai degrabă de violat. Râd de parcă ideea chiar m-ar fi încântat. Dar când rotesc privirea în afara separeului sângele aproape că-mi îngheață. Stancu Petrică ne privește cu un zâmbet parșiv care i se întinde pe toată fața. E un omuleț scund, nu cred că depășește unu șaptezeci, dar kilogramele în plus îl fac să pară mult mai mic. Un păr roșu zburlit îi acoperă ochii mult prea mici, iar buzele acelea subțiri sunt perfecte pentru orice vrăjitoare.

Dau voleu și a doua vodcă și încerc să-mi revin. La dracu' cu condiția mea fizică, la dracu' cu faptul că nu am

nici măcar o furculiță ascunsă în rochie.

Enache se ridică de cum îl zărește și-l îmbrățișează, apoi îl invită la masă. Dacă urma să fiu recunoscută, nu mă vedeam chiar bine. Sper doar că Gibon știe ce face și nu mă lasă pradă scursurilor din fața mea.

Enache ne face cunoștință:

— Petrică e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

Dau din cap aprobator. În fine, capul mi se mișcă singur, nu e ca și cum aș fi făcut vreun efort.

— Domnișoara… scuze, am uitat cum te numești.

— Ana, spun sfioasă.

O licărire apare în privirea lui Petrică, dar o alungă repede, sau poate sunt deja prea beată. *No way,* mai am până acolo.

— Ana a fost suficient de drăguță să ne însoțească la club, explică el.

— Îmi face o deosebită plăcere, spune Petrică admirându-mi picioarele.

— Nu realizați, plusez eu, dar plăcerea e de partea mea.

Ca trei hiene își îndreaptă privirile flămânde spre mine, iar eu cu un gest teatral scot țigara din geantă și o aprind. Apoi mă aplec ușor spre Enache.

— Mi-ar fi plăcut ceva mai tare, dacă mă înțelegi.

Bărbatul începe să râdă satisfăcut. Prostuța îi cădea în plasă. Îi face un semn discret lui Mihail, după care trage draperiile separeului. Pe masă apar imediat câteva grame de marijuana. E clar, bărbații sunt praf. Eu mă referisem la ce au ei în pantaloni și fix asta au avut mai tare. În niciun caz nu o să fumez iar, Gibon m-ar fi ucis.

Îi las să ruleze câteva țigări, iar una, cu dărnicie, mi-o oferă mie. O fentez și aprind tot una normală. Nu-și dau seama de diferență, după trei fumuri sunt deja în lumea lor. Scot repede telefonul și apuc să filmez atât marfa cât și proștii, apoi mă scuz și pornesc spre baie.

Gibon mă urmează imediat.

— E timpul să mergem, îi spun. Mâine Enache o să mă sune, i-am lăsat numărul în buzunarul paltonului.

— Ok, aprobă el.

Abia în mașină îi arăt proba A.

— *Wow*, înțelegi că asta e bombă de presă?

— Da, dar noi nu lucrăm la presă… Sau cine știe, la un moment dat informația ar putea să scape.

— Ești un geniu, mă flatează el.

Unul aproape beat, spun în sinea mea.

✶ ✶ ✶

Dimineață mă trezesc direct la sală. Două ore de antrenament fizic și o oră la poligon. Ok, nu sunt chiar de aruncat, doar forța e o problemă. Poate că e cazul, până la urmă, să schimb alimentația și să fac mai mult sport.

Antebrațele îmi sunt moi, dar tot mai pot să ies dintr-un procedeu complex. Doar că asta nu mă ajută prea mult. Am nevoie de forță și asta n-o capeți în câteva zile. Fac un duș rapid la sală și pornesc spre salon. Am nevoie de o schimbare rapidă. Chiar atunci telefonul, celălalt telefon, începe să sune. Nu mă grăbesc să-l caut, cum nu mă grăbesc nici să răspund, știu deja cine e.

— Da?! spun mirată.

— Ana, nu?

Fac o pauză, dându-i senzația că-i caut glasul în memorie.

— Da, dar cu cine vorbesc?

— Daniel Enache, sper că ești bine, ai dispărut aseară.

— O, o, fac pe nevinovata. Doamne, ce noapte, nici nu știu cum am ajuns acasă, știu doar că mi-a fost atât de rău…

— Ana…

— Daniel, îmi pare teribil de rău și mă bucur că m-ai sunat. Mă voi revanșa, promit. Am băut mult prea mult, uneori nu-mi mai știu limita.

— Hei, hei, mă liniștește el. Nu trebuie să-ți faci griji! Ce zici de o petrecere frumoasă în weekend? Am un prieten cu o vilă în Corbeanca, mi-ar face plăcere să vii.

Ezit o clipă, nu cred că trebuie să par nici prea ușuratică.

— Nu știu ce să spun, nu cunosc pe nimeni și mai fac și urât la băutură.

— Jur, sunt doar oameni de calitate, ar fi păcat să nu mă însoțești.

Nu numai asta, dar ar fi cu adevărat păcat ca nevasta tipului să nu afle.

— Ok, fie, m-ai convins.

— Bine atunci, spune el bucuros. Te sun vineri și-mi spui de unde să te iau.

— Perfect, exagerez eu cu glasul meu de femeie cretină și fericită.

Perfect pe dracu', până sâmbătă trebuie să fiu în stare să ucid șase dintr-un singur foc, iar pe restul să-i bat până nu mai mișcă. Lucru care nu se va întâmpla. Amân salonul și fug spre sediul poliției.

✶✶✶

Mihai dezaprobă total. Gibon stă într-un colț al biroului cu fruntea plecată și ochii în pământ. Abia când mă precipit în biroul lui Mihai și îi spun că m-a sunat Enache îmi dau seama că el nu era la curent cu situația. De asemenea, sunt furioasă. Atât de furioasă că-mi vine să urlu. Gibon m-a băgat în rahatul ăsta fără să aibă aprobare, însă dându-mi clar de înțeles că el e trimisul Șefului pe pământ.

Bălăngăn nervoasă dintr-un picior în timp ce trag cu nesaț din țigară.

— Îți dai seama în ce situație ai pus-o? Dacă o recunoșteau? Mai mult, dacă o drogau?

— Eram chiar acolo, zice spășit colegul meu.

— Nu se poate apăra de una singură și nu i-ai dat posibilitatea nici măcar să poarte o armă.

Gibon s-a făcut tot mai mic în colțul lui.

— Credeam că nu are voie să mai poarte arme.

— Fir-ar, Gibon, când plecăm câini surzi la vânătoare nu mai are importanță asta. Trebuia să fi avut măcar…

— …o furculiță, spun nervoasă, luându-i vorba din gură.

Imediat se lasă o liniște apăsătoare. Mihai dă ture prin birou încercând să găsească o soluție. Își lasă mâinile pe lângă corp de parcă s-ar fi predat.

— Asta este, acum trebuie să te duci. E prea riscant dacă nu o faci, e și mai riscant dacă o faci. Fără băutură, doar în sala de box și cea de antrenament. Nu mă aștept la minuni, tu abia dacă mai ești în stare să fugi, darmite să mai dai și un pumn cum trebuie. Până atunci trebuie să pun la punct un plan pentru ca să te am tot timpul în raza mea vizuală. Și acum dispăreți de aici.

Gibon iese ca un glonț.

— Stai! îmi poruncește Mihai.

Îl privesc fix în ochi, fără a fi sfidătoare.

— Vorbesc serios, patru ore pe zi, cel puțin, te antrenezi, fără alte prostii. Și nu pierzi nopțile, să ne fie clar.

Da, comuniștii erau mici copii pe lângă ce mi se întâmpla mie acum, dar nu îndrăznesc să-l contrazic.

✶✶✶

În ultimele patru ore n-am făcut decât să transpir. Cele două kilograme pe care le pusesem în plus au dispărut ca prin minune. Bine, au dispărut cam patru. Mă simt epuizată. Nu am poftă de mâncare și abia mă mai pot mișca. Pornesc agale spre dușuri. Câteva polițiste mă privesc cu coada ochiului, dar le ignor. Ca de obicei, cum apar în peisaj, cum începe vâlva.

Stau sub apa fierbinte mai mult de jumătate de oră gândindu-mă la tot felul de scenarii. Nu am cum să ies din povestea asta în care fusesem introdusă cu forța și fără să știu că nici măcar nu mi s-a cerut s-o fac. Se apropie sărbătorile de iarnă și tot ce-mi doresc ar fi să scap de toată nebunia. Vreau să stau pe canapea cu ochii într-o carte sau chiar la televizor, să mănânc *nachos* și să mă îngraș la loc.

Când ies din sală deja s-a lăsat frigul. Îmi verific telefonul. Am un mesaj de la Mihai, care mă roagă să trec pe la el. Oricum nu am nimic mai bun de făcut. Mă urc în vechea Honda și plec spre sediu.

Schimbul doi deja și-a preluat atribuțiile. Pe holul lung telefoanele sună ca la gară. Câțiva ofițeri se grăbesc să facă cine știe ce, pe când alții încearcă să nu adoarmă cu capetele pe birou. O crimă minusculă până la urmă poate fi anchetată și cu altă ocazie. Poliția nu e eficientă în preajma sărbătorilor, cel puțin nu Criminalistica, pentru că nu se primește șpagă ca pe stradă. Dacă mai moare câte unul în perioada asta a anului e ghinion curat.

Intru în biroul lui Mihai fără să bat la ușă și îl surprind cu un tinerel.

— Scuze, spun.

— Intră, face Mihai. Chiar te așteptam. El e Alin, de la IT.

Dau ușor din cap în semn de recunoaștere și-mi aprind o țigară.

— Patru ore de antrenament, mă justific.

— Alin va fi ochii și urechile tale în misiunea ce urmează. E singurul în care am putut avea încredere.

Îl studiez. Înalt. Prea înalt. Slab. Cu alură de domn din alte vremuri și cu o barbă aproape perfectă ce-i încadra chipul. În schimb ochii, ei bine ochii sunt ca o scânteie. Vii. Ceva ce nu am mai văzut de foarte mult timp la un om. Iubesc oamenii vii, iar el mi se pare atrăgător.

— E bine că am pe cine mă baza, spun încercând să nu par ironică.

— Lala, mă atenționează Mihai.

Zâmbesc în timp ce sting țigara într-o scrumieră improvizată.

— Aș vrea să stabilim câteva detalii împreună, mai sunt doar patru zile până la marea petrecere. Acolo va fi plin de dispozitive care pot detecta microfoanele și alte jucării tehnice, așa că trebuie să fim ingenioși. Nu cred că ți se va permite să intri nici cu telefonul.

— Mai bine aș intra goală, așa chiar vor fi toți cu ochii pe mine.

Alin mărește ochii când spun asta, dar în colțul gurii are un zâmbet cald.

— Nu rânji, tună Mihai. Dacă arăți că te îndoiești, Lala va fi în stare să-ți demonstreze că poate, oftează el.

Acum IT-istul e cu adevărat surprins.

E rândul meu să zâmbesc.

— Bine, zic, dacă tot am trecut peste asta, explicați-mi cam cum o să fie puștiul cu ochii pe mine dacă, în teorie, nu prea avem cum să ne blindăm cu aparatură de calitate.

— Calitate sau nu, spune Alin, am verificat zona, orice fel de instrument de monitorizare va fi detectat.

— Perfect. Ceea ce înseamnă că e ca și cum aș fi goală.

Mă opresc o clipă și-l privesc mai atent.

— Ai verificat zona?

El ridică din umeri de parcă asta era ceva normal și orice puști din IT știa s-o facă.

Mihai zâmbește și el. Îmi place când îl văd destins, lucru care se întâmplă foarte rar.

— Alin nu e omul nostru, l-am recrutat de la o firmă din domeniu. Știe ce să facă, chiar mai bine decât oamenii noștri. În plus, l-am infiltrat și pe Gibon. Oricum e cunoscut drept polițistul corupt. Aseară a reușit să ia o

mită frumușică de la un procuror care va fi prezent la petrecere.

— Mită pentru ce?

— Pentru a sta cu ochii pe noi să nu cumva să deschidem cazul Anei.

Era logic.

— Și banii?

— Sunt la probe, cu tot cu înregistrare. Se pare că Gibon încă mai prezintă încredere în lumea asta.

— Minunată surpriză, spun eu.

Alte priviri săgetătoare dinspre Mihai. Mă întorc spre Alin, ignorându-l în totalitate.

— Va fi și Flavius în zonă, se aude vocea șefului meu.

Oftez.

— Știu că nu-ți place asta…

Îl opresc cu un gest al mâinii.

— E-n regulă.

Îmi ridic geanta de pe fotoliul în care o trântisem. Deja se întunecase și nu era decât ora optsprezece.

— Puștiule, ne vedem mâine la prima oră. Mihai?

— Da, la șapte vă aștept la mine.

Ies fără să-mi iau la revedere. Ceva nefiresc încolțește în mintea mea, încep să mă trezesc.

În urmă cu un an

Nimeni nu merită să fie prea fericit, m-am gândit în timp ce duceam sticla de Jack la gură. Vine Crăciunul iar eu stau singură cu prietenul meu Jack. Ultima sticlă. Nu-i o nenorocire, trec pe votcă. Îmi dau seama că trebuie să-mi găsesc urgent un om bun la toate. Taximetriștii s-au plictisit deja să-mi cumpere alcool și țigări, chiar dacă erau plătiți bine.

Mă uit la ceasul de pe laptop, doar că am uitat instantaneu cât e ora. Noapte, oricum. Nu că aș mai face diferența între noapte și zi. Se apropie nenorocitul de Crăciun și toți mă bârâie la cap cu bunătate, naștere, covrigi și alte tâmpenii comerciale.

Douăzeci și trei decembrie. Mă uit pentru ultima oară la telefon, îl închid și îl arunc pe birou.

— Ei, Fulg de Nea, vom sărbători împreună. Nu știu cum, dar o vom face, bine că măcar tu ai ce mânca.

Motanul m-a ignorat. Normal. Miroseam a alcool și mă clătinam. Probabil ăsta era și motivul pentru care nu mă ridicam de pe canapea. La dracu' cu „un Crăciun Fericit"! La dracu' cu tot!

Am adormit vreo două ore până a început să sune insistent la ușă. Colindători, probabil, cu toate că pe la noi nu mai veniseră de ani buni. Douăzeci și trei, da, e momentul lor. Numai că în ziua de azi nici măcar nu se mai mulțumesc cu covrigi și mere, vor bani. N-am chef să-i văd cerșind. Nu înțeleg ce dracu' îi învață părinții. Când eram mică mă bucuram de merele și nucile făcute la cuptor ca și cum ar fi fost cel mai minunat cadou. Ăștia strâng bani pentru telefoane de ultimă generație să facă *live*-uri pe Facebook. Habar n-au să mai trăiască.

Continuă să sune cu disperare. Dau sticla la o parte și mă duc tiptil la ușă fără să aprind luminile. Mă uit pe vizor și văd o blondă agitată. S-a dus perioada în care-mi plăceau blondele în pericol, totuși…

— Da, zic nervoasă deschizând brusc.

— Ah, în sfârșit… Ai spus că mergem la party și nici măcar nu te-ai trezit!

Frate, ce-am fumat?

— Cine ești tu?

Blonda s-a blocat.

— Ioana, ne-am cunoscut aseară la Inter.

Ioana, Inter, am părăsit casa? Sunt perfect sigură că nu am făcut-o. Totuși, n-am mai băut ca în urmă cu doi ani, de nu mai știam pe unde ajung.

— Cred că mă confunzi.

Scoate telefonul din geantă și-mi arată o poză cu noi două, datată cu o zi în urmă. Hmm, ieșisem bine în imagine. Totuși, cât de mult am putut să beau iar? Îi fac semn să intre.

— Cât am băut?

— Acum sau aseară?

— Nu face pe spirituala!

Ioana a înghițit în sec.

— Aproape deloc, dar ai ținut morțiș să iei pastila aia pe care ți-a dat-o tipul de la bar. Abia te-am cărat acasă. Cred că un drog ceva…

Nu era prea plauzibil pentru mine, dar dovada din telefonul ei spunea altceva.

— În fine, în seara asta nu merg niciunde.

— Ok, e bine și așa, rămânem aici. Ce zici dacă-ți gătesc ceva? Bănuiesc că n-ai nimic altceva decât lichide prin casă, așa că o să dau fuga până la colț să cumpăr una-alta.

Acestea fiind spuse, o ia înapoi pe scări, până la micul magazin alimentar din apropiere.

Într-un fel nu aveam chef să o refuz. Stomacul meu cerea insistent mâncare, altceva decât whisky și vodcă. Așa că am invitat-o să-și facă de cap, cine eram eu să o refuz? Dacă femeia avea chef să fie gospodină, indiferent cine ar fi fost ea, de ce aș fi refuzat-o?

Acum

M-am trezit puțin bulversată din cauza unui vis pe care-l avusesem. Mă spăl repede pe ochi, beau cafeaua în grabă și o zbughesc pe casa scării. Liftul merge cam greu în ultimul timp, iar eu treptele nu le folosesc aproape niciodată, însă de data asta sunt nerăbdătoare, așa că puțină mișcare matinală nu o să-mi facă rău.

Ajung la sediu la șapte fără un sfert. Ofițerii de serviciu își aruncă fugitiv privirile spre mine. Nu le întorc nici măcar una. Sunt destul de noi în departament după ultimele angajări forțate ale MAI, dar mai ales după concedierile făcute fără noimă. Doar la patruzeci și cinci de ani un criminalist bun e considerat mult prea bătrân. E drept că unii au tulit-o imediat ce s-a adoptat legea pensiilor speciale pentru polițiștii mai vechi în funcție de douăzeci de ani. O tâmpenie. În felul ăsta, multe departamente importante din poliție au rămas fără oamenii care chiar contau.

Mă deprima de fiecare dată doar simplul gând că s-ar putea face un nou val de angajări din rândul acelora care nu au trecut nici măcar o oră pe la Academie. Sigur, asta nu însemna că printre ei nu erau oameni care chiar învățaseră și prinseseră postul pe bună dreptate. Numai că teoria cu practica nu se pupă, iar novicii ăștia, conform lui Mihai, sunt un adevărat dezastru pe teren.

Mihai mă aștepta deja în birou. Miroase a cafea proaspătă și a tutun prost. În ciuda legii antifumat în instituțiile publice, în orice birou al vreunui șef ai intra, se fumează în draci. Doar nu or să-și dea amenzi ei între ei.

Sunt surprinsă să-l văd pe Mihai cu o țigară de foi între degete.

— S-a întors lumea, spun.

— Se spune că vechile obiceiuri nu se uită niciodată, mai ales cele proaste.

Nu-l contrazic, doar știu foarte bine cum revin mereu și mereu în viața mea.

— O să ajungă și puștiul, îmi spune el. Până atunci, ce-ar fi să-l aduc pe Flavius să stăm puțin de vorbă?

Verific ceasul din perete.

— Nu ai putea să-mi oferi mai întâi o cafea?

O pregătește în liniște. Ba chiar mi-a preparat-o așa cum îmi place mie. Scot pachetul de Kent din buzunar și îmi aprind o țigară. Cu siguranță nu vreau să-l văd pe Flavius, dar știu că sunt nevoită să accept asta. Nu trebuie să aștept prea mult până intră pe ușă. Primul șoc. A slăbit mai rău decât mumiile găsite în Egipt. Al doilea șoc. Și-a pierdut iremediabil din farmecul de băiat rău. Și al treilea șoc. Mă privește ca pe un criminal în serie. Bine, asta nu mă deranjează neapărat.

— Lala, mă salută din cap.

— O, hai, sar eu, să nu facem o tragedie din asta. Ești viu…

— Nu datorită ție.

— Nu cred că era de datoria mea…

— Mă bucur că ai memoria atât de scurtă. Oare de câte ori ți-am salvat pielea…

— Gata, intervine Mihai, aveți timp să vă reproșați tot ce vreți după ce terminați cazul ăsta.

Amândoi ne retragem în colțurile noastre ca niște copii. Ne aruncăm săgeți din priviri, dar pe Mihai pare să nu-l deranjeze asta.

— Enache și Stancu îl vor mort. În interiorul serviciilor e un fel de recompensă pusă pe capul lui. Cine-l găsește e avansat.

— Lasă-mă să ghicesc, zic eu. Va fi procuror la DNA București.

— Mda, mormăie Mihai. Nu știu cum de încă mai reușești să faci asta, ținând cont că nu știi mai nimic despre ce se întâmplă.

— Presupun că toate detaliile mi le va furniza Flavius, doar că, vezi tu, m-am adresat lui Mihai, nu ar fi prima oară când îmi dă doar detaliile care-l scot pe el din rahat.

— Lala, mă mustră Mihai.

Da, da, doar că Lala are dreptate. Flavius avea modul lui de-a fi corect, atâta timp cât își păstra viața și mai ieșea și cu ceva avantaje din povestea asta. Am acceptat mustrarea doar de fațadă, dar interiorul meu e un vulcan.

— De data aceasta Flavius va coopera cum trebuie sau va muri.

— Așa a făcut mereu când a venit vorba de moarte. Dar nu o poți păcăli la nesfârșit.

— Nu înțeleg, spune Flavius pe un ton scăzut. Ce dracului ți-am făcut de mă urăști atât de tare?

Dacă i-aș răspunde, totul s-ar termina aici. Cazul, cariera mea inexistentă, plăcerea de-a mă juca de-a șoarecele și pisica…

— Pur și simplu, răspund, lăsând cumva întrebarea lui suspendată în aer.

Alin de la IT ne salvează din situația penibilă pe care o creasem. Nu mă așteptam să mă bucur să-l văd pe pușți, dar orice e mai bine decât să stau între doi șacali.

✶✶✶

N-am spus nimic despre Alin, dar nici nu era mare lucru de spus. Un tip tăcut, ușor introvertit care, din când în când, atunci când are chef să vorbească, scoate câte o glumă bună. Nimic ieșit din comun până aici. Înalt, brunet, deșirat, dar, în același timp, destul de bine făcut. Și zâmbetul. Are un zâmbet de îți topește tot ce ai rău pe suflet. Ca un soare deasupra unui ghețar. Dar cel mai mult îmi place că nu vorbește decât atunci când trebuie.

Mihai a considerat că e mai bine să lucrăm împreună, doar noi doi, până când Alin reușește să spargă fortul unde se afla vila lui Enache, după care aveam să facem strategia împreună. Atât cât mă pricep eu în domeniu. Dar nu despre asta era vorba. Mihai își dorea să observ locurile vulnerabile unde am putea amplasa camere sau măcar am putea încerca.

Îmi aprind o țigară. Pe pușți nu-l deranjează, sau oricum nu arată asta. Chiar acum, Gibon decide să ne viziteze.

— Văd că o faceți în liniște, spune abătut.

Se voia o glumă nesărată, dar văzându-i chipul nu mă arde să-i dau replica.

— Ce?!

— Nu va coopera decât atât cât trebuie, nu?

Înțeleg imediat că se referă la Flavius. Oftez și ridic din umeri.

— Are și părțile lui bune, m-a salvat de la moarte de câteva ori.

Alin trage cu coada ochiului, dar mă prefac că nu observ.

— Nu asta am întrebat.

— Știu.

Camera pe care ne-a pregătit-o Mihai pentru a ne dezvolta cât de cât o strategie era antifonată. Pereții dubli de aluminiu nu permit nici măcar un amărât de semnal 3G, nu că ar exista vreun fel de telefonie mobilă pe-acolo. Singurul telefon care funcționează e un aparat de pe timpuri, doar că nu are nevoie de fisă. De ceva vreme priveam lung spre el sperând să sune, dar nu o făcea. Nu știu exact ce veste aștept, dar e undeva în interiorul meu ceva care-mi spune că atunci când o să sune voi fi mâhnită. Gibon a observat imediat.

— Aștepți un telefon?

Ies. Simt că mă sufoc acolo. Știu că poate dura ore bune până când tânărul nostru de la IT dă de breșa sistemului de securitate care să-i permită accesul. Doar oamenii lucrau profesionist și sistemul era montat de unul dintre cei mai buni, fugarul Florian Stănescu. Bine, recunosc, în sinea mea am momente în care exclam „Free Stănescu!", doar că în acest caz nu mă ajută cu absolut nimic. Gibon a ieșit după mine.

— Te gândești la ceva.

— Nici n-ai idee. Aș face o vizită rapidă în Serbia, doar că nu mă prind cum aș putea să ies din țară fără să fiu depistată.

— Stănescu?, șoptește Marius, privind în stânga și în dreapta, de parcă oricine ne-ar fi putut asculta.

Aprob tăcut. În privirea lui văd o licărire de parcă mi-ar da dreptate într-un fel.

— N-ar putea s-o facă altcineva?

— Și în cine aș putea avea încredere, dacă nu sunt indiscretă?

— Cred că am o idee.

Cumva ideile lui Gibon sunt mai mereu ieșite din comun și ăsta nu e neapărat un lucru bun dar, oricum, nu aveam ceva mai bun în minte.

— Și pentru a beneficia de ideea ta trebuie să fac ceva anume?

— Da, la un moment dat, azi, mai târziu. Dă-mi puțin timp.

De parcă timpul chiar e la dispoziția noastră.

În urmă cu un an

Cafeaua era lângă laptop, acolo unde se aflau și scrumiera, dar și țigările. Fulg de Nea stătea tolănit pe birou fără să-i pese dacă obraznica lui coadă avea să dea peste ceva. Am decis să las televizorul să meargă. Aveam nevoie de puțină gălăgie. Nu știu ce program era, dar nici nu-mi păsa atât timp cât se auzea cineva vorbind. Am început să revizuiesc câteva cazuri mai vechi. Eram convinsă că undeva îmi scăpase ceva. Bine, cel care mă interesa cel mai mult mă privea direct. Încă încercam, după doi ani, să-mi explic de ce colegul meu Victor Blid mă împușcase. Știam că răspunsul era deja în dosar, dar încă nu-mi dădea pace. Răspunsurile lui nu erau tocmai cele pe care le căutasem. Nu știam dacă tot ceea ce mi-a spus a fost pentru a mă enerva sau chiar așa gândise. Undeva, ceva tot nu se lega. Victor nu era așa. Credeam că-l cunosc, speram că-l cunosc. Atunci am auzit vocea crainicei care mi-a atras atenția făcându-mă să mă întorc cu scaun cu tot spre televizor.

„Fostul deputat Florian Stănescu, pe numele căruia procurorii DNA au emis, miercuri după-amiază, un mandat de aducere, este dat în consemn la frontiere, dar și la toate unitățile de poliție. Asta după ce nu a fost găsit la domiciliu, și nici în locurile pe care le frecventează. Dacă nu va fi găsit, DNA poate cere mandat de arestare preventivă în lipsă. În condițiile în care mandatul emis miercuri de DNA Ploiești a fost adus la cunoștința IPJ Prahova miercuri după-amiaza, la ora 15.00, polițiștii l-au căutat pe Stănescu la locuința sa din Ploiești, dar și în alte locuri pe care acesta le frecventa, însă nu l-au găsit.” „Conform procedurii, l-au căutat la domiciliu și în alte locuri cunoscute ca fiind frecventate de către acesta. Îl căutăm în județul Prahova, iar IPJ Prahova colaborează cu toate celelalte unități din cadrul IGPR, cărora le-a fost comunicat acest act procedural. Căutările continuă și, în momentul în care se consideră că nu a fost găsit la locurile de interes, se întocmește un proces-verbal care este adus la cunoștință emitentului de îndată”, a declarat, miercuri seara, purtătorul de cuvânt al IPJ Prahova. „Conform procedurilor, după primirea unui astfel de proces-verbal, procurorii DNA pot cere instanței emiterea

unui mandat de arestare în lipsă pe numele celui căutat. Potrivit unor surse din Poliția Prahova, Florian Stănescu, aflat sub control judiciar în unul dintre cele patru dosare instrumentate de DNA în care numele său apare ca suspect, s-a prezentat ultima dată luni la sediul IPJ Prahova pentru a semna, conform procedurilor, în cadrul controlului judiciar. Măsura controlului judiciar, dispusă de DNA în dosarul în care Stănescu este cercetat alături de mai mulți polițiști și procurori din Prahova, fiind suspectat de dare de mită, șantaj și cumpărare de influență, îi interzice fostului parlamentar să părăsească teritoriul României fără încuviințarea organelor de urmărire penală. Astfel, Stănescu este dat în consemn la frontiere. DNA Ploiești a emis, miercuri, mandat de aducere pe numele lui Florian Stănescu în dosarul de corupție privind vizita fostului premier britanic Tony Blair în România, în care are calitatea de suspect alături de Victor Ponta (fostul Premier al României), după ce fostul premier a refuzat să se prezinte în fața procurorilor…”

Restul nu mai conta. Deja în mintea mea încolțise ideea. A fugit. Nebunul a fugit așa cum a declarat că o s-o facă. Așa cum mi-a spus personal.

Îmi amintesc când l-am cunoscut. Era abătut. Nu mai avea încredere nici în propria umbră. Afacerile cu statul. Miliardele de afaceri cu statul îl puseseră într-o poziție vulnerabilă. Avea un singur as în mânecă. Tot ce însemna sistem de securitate, inclusiv la principalele puncte vamale, îi aparținea. Am înțeles imediat cum a ieșit din țară. Pentru el nu era complicat deloc să bruieze sistemele suficient cât să poată să se facă nevăzut.

Știrea m-a luat prin surprindere, chiar dacă atunci văzusem în ochii lui că spune adevărul.

Acum

Alin a reușit să spargă unul dintre nodurile principale care lega camera patru la curtea exterioară.

— Ar trebui ca restul să meargă mai repede, doar că nu sunt toate legate la aceeași sursă.

— Adică trebuie să găsești fiecare sursă în parte și să te *loghezi* în așa fel încât ei să nu se prindă.

Pare obosit. Se ridică de pe scaun și-și îndreaptă spatele.

— Poți să-mi dai o țigară?

Îi întind pachetul.

— Credeam că nu fumezi.

— Și eu, zâmbește el. Nu o fac de obicei, dar acum…

— Da, spun înțelegătoare. Va fi greu. Vom avea nevoie de ajutor.

Pare să fie de acord cu mine, dar, în același timp, e speriat.

— Ah, mi-am dat seama, nu, nu va mai fi cineva aici cu tine. Sper să obținem informațiile de la cel care a pus sistemul în funcțiune. Și, da, sper cumva să ne dea chiar el accesul.

Puștiul aproape că se îneacă.

— Stănescu?

Zâmbesc candid.

— Avem interese comune, nu?

Își reține zâmbetul, e greu de crezut și pentru mine că vom reuși, dar ce alte variante aveam?

✶ ✶ ✶

— E o nebunie, îmi spune Mihai privindu-mă drept în ochi. Azi-dimineață Gelu Vâlsan a fugit în Madagascar, i-a trimis un e-mail lui Ciutacu, ăla de la nu știu ce post TV.

Zâmbesc. Gelu Vâlsan e fostul primar al Constanței. Alt urmărit de DNA, numai că legea le permite urmăriților să părăsească țara atâta timp cât nu sunt sub control judiciar. Și totuși, cică nu trebuie schimbată legea. Aberații.

— Și?

— Toată lumea dă vina pe noi.

— Pe care noi? Criminalistica?

— Poliția în general, tună el. Că nu suntem în stare să-i păzim.

— Și cum am fi făcut-o, dacă nu sunt complet indiscretă? Omul nu avea niciun fel de restricție.

— Crezi că ei înțeleg asta?

Trag aer în piept și îmi aprind o țigară, apoi mă tolănesc în fotoliu.

— Hei, ei nu înțeleg, iar mie nu-mi pasă. De ce nu și l-a ținut DNA-ul sub control?

Își șterge fruntea cu dosul palmei și se așază în fotoliul lui de piele.

— Dacă ei nu or să răspundă în curând pentru ceea ce se întâmplă, totul o să cadă în cârca noastră.

Ridic mâinile, complet detașată de problemă.

— Să ne înțelegem. Eu nu exist pentru poliție, nu mai exist. Nu am nicio treabă, iar spinarea mea nu va duce niciun bolovan în plus.

Oftează.

— De ce nu te întorci?

Zâmbesc.

— Psihiatrii nu-mi dau voie.

✶✶✶

Ioana s-a întins lângă mine pe canapea. Are câteva grame de canabis și o sticlă de Jack. Chiar dacă în ultimul timp nu simt nevoia, acum beau fără să mă uit în urmă.

— Vezi? Lumea poate fi și mai roz.

— Da, după ce îți ucizi ficatul.

Nu am chef să fumez. Și așa am impresia că viața mea iar o ia pe arătură. Aș vrea mai mult să tac dar, în același timp, să tacă și ea. Lucru aproape irealizabil. Până la urmă e vina mea, când m-a sunat cu două ore în urmă nu am ezitat să o invit la mine. Parcă nu mai are rost să regret.

— Sunt oarecum în doliu, începe ea. De câte ori mă îndrăgostesc, individul are tendința să-mi tragă clapa.

— Ultima oară parcă tânjeai după cel care îți tot oferea nu știu ce tip de sex.

Mă privește ușor mirată.

— A, da… el… Încă nu l-aș refuza. Dar mă scoate din minți insensibilitatea lui. Când vorbesc cu el, parcă te

am pe tine în față.

O iau drept compliment și îmi mai torn un pahar.

— Femeie, spun, pe mine m-a împușcat în cap și tot nu port doliu după toți tâmpiții.

— Da, dar ți-a arătat că te iubește.

Oare sunt mai beată decât în mod normal?!

— Vorbești serios? Când cineva te împușcă în cap îți demonstrează că te iubește?

— L-ai rănit, nu?

Nu, clar, nici măcar nu sunt amețită.

— Doar nu vorbești serios?! Ei ne rănesc pe noi și noi pe ei sau o facem deodată, asta nu înseamnă că ne luăm glan…

Dintr-o dată îmi dau seama de ceva. Sar în picioare și încep să mă plimb prin casă.

— Dacă totuși ai dreptate? De ce să fi venit la mine? De ce să intru în jocul ăsta ca să-i scap lui pielea? Dacă, totuși, e altceva la mijloc?

— Ce dracu' îndrugi acolo?

— Flavius mă vrea moartă, șoptesc doar pentru mine.

✶✶✶

Întind mâna după pahar, dar după câteva încercări îmi dau seama că nu mai e acolo. Aud un zgomot vag și-mi simt pulpa piciorului bălăngănindu-se pe marginea canapelei. Deschid, discret, un ochi și-l zăresc pe Claudiu încercând să facă ordine în vârful degetelor. Închid rapid ochiul și suspin. Trebuie să fie deja dimineață dacă Claudiu a ajuns și eu sunt destul de mahmură. Încerc să-mi dau seama dacă din bucătărie vine vreun miros de cafea dar, cel mai probabil, m-a prins o răceală, pentru că-mi simt nasul înfundat și în josul gâtului un fel de lamă rece care mă tot apasă.

Sar în picioare speriindu-l pe tânărul meu angajat.

— A plecat Ioana?

— Nu era nimeni altcineva aici când am venit eu.

Firește că așa stăteau lucrurile.

— Avem cafea?

— E făcută, mă anunță el ușor nedumerit.

— Bine, o să am nevoie și de ceva contra răcelii. Presimt că asta va fi o zi lungă.

Fac repede un duș și îmi iau cafeaua în sufragerie ca să pot citi știrile liniștită. Câteva site-uri de două parale au făcut niște paralele absolut teribile, cumplite și prostești între fuga lui Florian Stănescu și cea a lui Gelu Vâlsan. Ceilalți încearcă s-o ardă deontologic și să meargă pe concretul faptelor. Singurul care se amuză pare să fie chiar ziaristul care lucrează la trustul celui dintâi fugar și a primit misiva de la al doilea. Da, și eu m-aș amuza dacă aș fi în locul lui, mai ales că-l cunosc pe Victor dintr-o altă viață, poate chiar o altă lume și, într-un fel, atunci, îl salvasem și de la moarte.

Caut în agendă să văd dacă mai am numărul lui. Îl am. Decid să-i dau un telefon și să-i cer o întâlnire privată, foarte privată. Cu siguranță are niște date și despre cei pe care îi anchetez eu.

Sun.

— Salut puștoaico, mai trăiești?

Sigur, o secundă de plăcere nevinovată, m-a recunoscut pe mine sau crede că e altcineva?

— După atâția ani? spun încrezătoare.

— Hei, știu că sunt bătrân, dar încă am memorie bună. Să nu-mi spui că vrei să pleci în Madagascar.

Asta ar fi varianta ușoară.

— Pot spune că m-ar încânta, dar nu, vreau să te văd. Un loc privat, foarte privat.

— Sper că nu mi-ai pus gând rău, glumește el.

— Dacă-ți puneam, te scoteam în public.

Ne amuzăm câteva minute, apoi stabilim un loc unde să ne vedem chiar în seara aceea, ocazie cu care aflu că e aproape ora zece și eu nu ajunsesem la sediu.

✶✶✶

— Ai întârziat, mă ia Flavius de sus, plimbându-se nervos prin biroul lui Mihai.

— Mă scuzi, n-am știut că ești responsabil cu pontajul.

Se vede că răbdarea îl părăsește. A slăbit mult, iar părul ăla al lui negru și lucios acum e doar negru și fără pic de viață. Are chipul tras atât de mult încât pomeții și ochii îi sunt ieșiți în afară.

— Unde e Mihai?

— Se pare că specialistul vostru a mai spart o breșă, iar Gibon ăla, cumva, a reușit – ghici ce?

Nu trebuie să ghicesc, dau buzna pe ușă și fug în fostul meu birou. Ioana, secretara mea credincioasă de atâția ani, se dă din fața mea cu o grație uimitoare pentru o tipă plinuță.

— Îți aduc o cafea? strigă după mine.

— Te rog!

Dau buzna în birou, unde Gibon tocmai închide telefonul cu un zâmbet satisfăcut întins pe figură.

— Cine e cel mai bun?

Nu vreau să-i ofer răspunsul la această întrebare.

— Ai luat legătura cu el?

— E, hai, nu fi atât de… mă rog, cu unul dintre oamenii lui. Am un cod din douăzeci și trei de cifre care ne dă acces oriunde.

Fața mea dezamăgită spune tot ce e de spus, noroc cu Ioana care tocmai intră cu cafeaua și un pachet de Kent lung clasic cartonat – pe alea necartonate le-au scos de pe piață, cred că purtau cu ele niște amintiri neplăcute.

— Ok, îi spun lui Gibon așezându-mă pe fostul meu scaun, acum actualul lui obiect de mobilier. Dă codul mai departe. Eu vreau să discut direct cu sursa.

— Serios?! Și cum o să faci asta?

— Îmi beau cafeaua, fumez cele cinci țigări, mă duc la coafor și apoi am să-ți detaliez.

— Ești complet sărită.

— Știu, asta îmi spune și psihiatrul.

✶✶✶

Sunt șase luni de când nu l-am mai vizitat pe Valentin Fieraru, psihiatrul care îmi fusese recomandat de o comisie specială a poliției imediat după ce fostul meu coleg m-a împușcat în cap. De-a lungul anilor am trecut pe la mulți psihiatri, dar niciunul nu și-a arătat interesul față de mine. Mai mult de atât, tot încercau să-mi spună cum sunt, cine sunt și de ce sunt și tot ce fac greșit pe lume, de parcă aș fi trăit într-o formă profundă de retard. Valentin mi-a oferit mai întâi un ceai. Era împotriva cafelei, mai ales că eu beam prea multă. În schimb, cu timpul, a început să mă lase să fumez, chiar dacă asta însemna că după mine nu mai avea niciun pacient mai bine de o oră.

— Te simți bine?

De la el, întrebarea asta părea neutră, dar știam că îi pasă, chiar dacă nu arăta. Nu știam ce să-i răspund. Discuțiile noastre de odinioară parcă se plafonaseră. Rămăseseră undeva suspendate în timp, de parcă ar fi fost închise într-un sertar cu lucruri uitate în care mai răscoleai din când în când.

— Atât cât se poate, îi spun.

— Nici măcar n-ai mai dat un telefon.

Nu e un reproș, el nu reproșează niciodată. E felul lui de-a spune că ar fi fost bine, totuși, să păstrăm legătura.

— N-am făcut-o, răspund vag. Dar acum am o problemă, una care nu-mi dă pace și am impresia că o iau razna.

Mă lasă să-mi aprind țigara și încep să-i povestesc despre Ioana, despre visele mele, despre femeia asta care, uneori, și doar dacă ațipesc îmi trece prin fața ochilor. Senzația pe care mi-o dau visele astea părea reală, chiar dacă atunci când mă trezesc totul revine la normal. Dar el mi-a spus mereu să fiu atentă la ceea ce visez, de cele mai multe ori subconștientul nostru ne comunică lucruri pe care le-am uitat sau ne atenționează într-o privință sau alta. Desigur, habar nu are să interpreteze visele, dar îmi spune mereu că ar fi cazul să le caut semnificația. Nu cea dată de cărțile din domeniu, ci aceea din inima mea. Doar că, de data asta, nu pare interesat de lupi, de femeia misterioasă și de senzațiile mele apocaliptice.

— Crezi că ai inventat-o pe Ioana?

Mă gândesc o clipă înainte să-i răspund.

— Dispare mereu când e cineva prin preajmă. Pot să jur că a trecut pe lângă Gibon și el nu a observat-o. Totuși, Claudiu a remarcat ruj pe unul dintre pahare, iar eu folosesc ruj atât de rar că pot avea unul singur toată viața. Și, oricum, niciodată nu mă rujez când beau. Care ar fi sensul?

— Ce știi concret despre ea?

— Nimic. Doar că apare la ușa mea când vrea și dispare tot când vrea. Ar putea fi o formă de schizofrenie?

Zâmbește. Are genul acela de surâs cald, care nu lasă urmă de ironie.

— Te-ai gândit că persoana asta a intrat în viața ta instrumentat?

✶ ✶ ✶

„Instrumentat” – un cuvânt pe care-l despart în silabe și care-mi macină mintea, de parcă de asta mai aveam nevoie. Cred că subconștient mi-a trecut prin cap, dar am alungat ideea din cauza băuturii sau a dorinței de-a o ține lângă mine. Știu că la un moment dat, ca prin vis, mi-am propus să aflu mai multe despre ea, dar cumva lucrul ăsta parcă nu avea sens și de fiecare dată o lăsam moartă. Instrumentat. Trebuie să fac ceva în sensul ăsta și aproape că am o idee.

Îmi iese din cap Ioana când intru în „laboratorul” secret creat de Mihai pentru a rezolva sistemul de supraveghere de la Corbeanca.

Alin stă concentrat în fața calculatorului, bombănind ceva pentru sine. E singur. Ca și cum aș fi presimțit asta, oprisem pe drum și luasem două cafele. Îi întind paharul de carton, ceea ce aproape l-a speriat, scoțându-l din lumea lui tehnologizată.

— Trei zile, îmi spune. Trei zile amărâte și nu cred că-i vom da de cap. Dar sunt sigur că există un fel de telecomandă care poate opri camerele de la distanță, dar le poate și porni. Numai că nu aș fi în stare să construiesc așa ceva. Prea multe noduri, prea multe porturi, prea complicat.

Îi întind și o țigară pe care nu o refuză.

— Nu cred că e nevoie să-ți mai bați capul.

Arunc pe birou două pașapoarte care arătau fețele noastre în fotografii, dar nume diferite.

— Facem o excursie rapidă. Tot ce trebuie să faci până la ora nouăsprezece e să decalezi imaginile camerelor din aeroport. Poți face asta?

Mă privește ușor intrigat.

— Cred că da, dar ce naiba facem? Doar nu vrei să mergem după Stănescu! Unde îl găsim în Serbia?

— În orice cârciumă cât de cât decentă, nu de asta trebuie să-ți faci griji.

Pușiul nu e în apele lui.

— De ce crezi că ți-ar spune ceva?

— Pentru că mă așteaptă și astea nu sunt informații pe care le poți trimite printr-un sms sau un plic. Nici măcar printr-un internet bine criptat. Dacă nici el nu știe…

— Mihai se va supăra.

— Și îi va trece, completez total neafectată de ceea ce vor crede Mihai sau Gibon sau restul poliției din lume.

Doar că în privirea lui văd o oarecare nehotărâre. Nu e obișnuit să iasă din bula lui de siguranță. Nu fusese precum ceilalți adolescenți, îmi dau seama, care să riște doar de dragul adrenalinei. Probabil că nici nu voia să simtă adrenalina. O urăște. Dar o aventură de proporții nu strică, ieși din cotidian și îți iei forță să trăiești.

Îl privesc insistent până când, cu un oftat profund, aprobă.

— Bine, până la urmă este responsabilitatea ta.

Zâmbesc. Nu crede nici el în ce spune. E mult prea responsabil pentru a-mi pasa mie asta. Dar nu am de gând să-i dau de înțeles că, dacă va fi împușcat, nu-l voi căra după mine.

— Perfect, îi spun. Trebuie să merg la sală și să mănânc sănătos. Ne vedem la optsprezece aici, până atunci joacă-te cu sistemul video al aeroportului. Dă-le de furcă.

Cumva am încredere că o va face. Culmea e că știu deja că puștiul are mai multă încredere în mine decât în „asociații” mei, chiar dacă îi par complet dusă.

În urmă cu un an

E un fel de apăsare în mine. Mă simt de parcă aș fi lăsat totul undeva, în cineva. Ca și cum o bucată mare din sufletul meu ar fi rămas prizonieră într-o altă sferă. Într-o altă lume, un alt haos. Ceva ce nu s-a mai întors la mine. Oricât aș încerca. Băutură, droguri, sex la întâmplare, lucruri care odinioară mă împlineau într-un fel sadic, meschin și grotesc acum nu îmi mai aduc nicio satisfacție. Nimic din acea senzație că aș trăi măcar puțin. Totul a devenit fad. Sunt ca o urmă de praf uitată pe o noptieră. Uneori, câte o rază de soare mă mai răscolește, dar eu rămân tot acolo, inertă.

Am obosit. Am obosit cu adevărat. Încerc să scriu câte ceva în noul meu jurnal. Asta mi-a spus psihiatrul că trebuie să fac. Încerc să-mi adun amintirile de pe te miri unde, dar pe unele pur și simplu nu le mai găsesc. Nu mai sunt acolo. Au plecat în altă parte. M-au părăsit și ele.

M-am uitat în jurul meu și am văzut că totul este gol. Totul e static, la fel ca mine, la fel ca Fulg de Nea, care am impresia că nu s-a mai ridicat de pe canapea de un secol. Uneori verific dacă mai respiră. O face. Singurul lucru care, într-un fel, mă liniștește. Nu sunt complet singură. Două suflete inerte în aceeași încăpere.

Îmi arunc privirea prin living. Poate că, la un moment dat, mă voi ridica și voi face măcar puțină ordine. Sigur, șansele sunt destul de slabe, dar parcă ar trebui. Poate. Poate atunci când ultima sticlă se va goli și eu mă voi ghemui ca un nou-născut încercând să adorm. Dar asta nu se va întâmpla pentru că nu mă lasă gândurile. Și, cu toate acestea, nici eu nu-mi dau seama la ce mă gândesc. Prea multe lucruri rămase nespuse. Prea multe alungate, uitate… Multe pe care chiar eu le-am ascuns. Și altele pe care îmi doresc să le fac să dispară. Dar memoria e selectivă și face cum vrea ea, fără să o pot controla în vreun fel. Poate dacă n-aș mai bea… Poate… Dacă cineva ar fi încercat vreodată să mă asculte cu adevărat, nu un psihiatru. Un om real, măcar unul dintre ăia care au tot spus că mă iubesc. Complicat și nu. Oamenii care iubesc încearcă să descopere tenebrele celuilalt, să-l ajute, să-l împlinească, să-l salveze… Aiurea, ar spune Fieraru. Oamenii nu trebuie să facă asta

ca să te iubească. Da, poate că ar fi trebuit să vorbesc eu cu ei… dar nu contează. Vorbesc cu mine și e suficient, doar că nu știu ce să-mi spun.

M-am legănat câteva zeci de minute, poate o oră, ținându-mi picioarele la piept și fredonând o melodie aiurea. Cumva, fără să-mi dau seama, am deschis televizorul. Vocea crainicei mi-a distras atenția de la ciudățenia în care mă cufundasem fără niciun rost.

„În urmă cu câteva ore, trupul neînsuflețit al procurorului Carmen Dănileț a fost găsit în grădina din spatele casei. Până acum nu avem niciun răspuns oficial, dar surse sigure spun că ar fi vorba despre o crimă…”

Pentru câteva fracțiuni de secundă gândul mi-a zburat la Carmen. O cunoscusem pe vremea când eram în relații amiabile cu Minodora Dâncu, șefa DIICOT. Ceva parcă m-a trezit la realitate în acel moment. Minodora era o tipă corectă, consecventă și pusă pe fapte mari, la fel mi se păruse și Dănileț. Poate puțin cam snoabă și ușor țărăncuță, dar o femeie cu principii sănătoase. O crimă. Până mâine se va anunța că s-a sinucis sau că fusese un accident stupid, crima nu avea să mai existe.

Am pus mâna pe telefon și am căutat-o pe Minodora. Mi-a răspuns de la primul țârâit.

— Ai auzit?

Era speriată.

— Vreau să ne vedem, acum, oriunde, trebuie să te văd.

— Te aștept la mine, am spus imediat, fără să stau pe gânduri.

Cumva știam, ea era următoarea și eu nu aveam de gând să fac nimic.

Acum

Îl privesc pe furiș pe tânărul de la IT și mă gândesc la Minodora. Fusese una dintre puținele prezențe feminine din viața mea. Ținusem cândva la femeia aceea, până în ziua în care și-a dat seama că am abandonat-o și a fugit din țară. Nici până azi nu i-a dat nimeni de urmă. De vreun an era deja o modă ca cei acuzați de DNA să dispară de pe fața pământului. Ea nu face parte chiar din această categorie, ci e o pradă vânată la un alt nivel. Într-un mod tacit, e deja condamnată la moarte, la fel ca Dănileț. Știam că, dacă nu am ajutat-o atunci, acum nu mai avea niciun sens. Eu am abandonat-o, așa cum făceam cu oricine se apropia cât de cât de mine. Cu oricine părea uman și fără intenția să-mi facă viața un calvar. Mă gândesc de ceva timp că ar trebui să schimb lucruri la mine. Multe. Nu chiar dintre cele nesemnificative, ci unele care chiar contează. Dar, în același timp, îmi dau seama că am mai încercat asta și tot ce s-a întâmplat a fost să ajung la psihiatru din nou și din nou și din nou.

— Ești pregătit? îl întreb pe pușți.

Tresare și mă privește intens.

— Cred că facem o prostie. Mihai nu o să fie prea fericit.

Schițez un zâmbet. Ce rost are să-i explic că Mihai nu e niciodată fericit până nu o comit? Îi convine de cele mai multe ori să scoată castanele fierbinți din foc cu mâna mea. Chiar dacă după urma o luptă de lămurire cu cei din Minister, că eram nebună și nu trebuia să fiu sancționată prea aspru; de data asta, însă, lucrurile sunt puțin diferite.

— Nu avem niciunul dintre noi ordin de-a nu părăsi țara, nu?

Alin neagă din cap.

— Atunci nu e nicio problemă să mergem până-n Serbia, e o excursie. Le poți spune că te-am sedus și mintea ta a explodat. Nu ai știut cum să te aperi de mine.

Mă privește serios și încurcat.

— Nu aș face niciodată așa ceva.

Oftez.

— Nu ești amuzant.

Rămânem tăcuți câteva minute bune, apoi încuiem camera și plecăm spre aeroport fără să scoatem o vorbă. Ne mișcăm repede. Facem *check-in*-ul și intrăm în zona de așteptare. Îl las pe Alin pe un scaun iar eu mă duc în zona fumătorilor. Chiar atunci, telefonul începe să mi se zbată în buzunar. E Ioana. Oftez și îmi trece rapid prin minte că trebuie să aflu ce e cu ea.

— Am treabă! am spus.

— Întotdeauna ai, nu mă interesează, voiam doar să-ți comunic că voi fi plecată două zile din oraș.

— Serios? Și de când îmi dai mie raportul?

Tace și mi se pare că aud un oftat.

— Să nu te duci, Iolanda. Să nu te duci! și-mi închide.

Mă uitat la ecranul telefonului inteligent. Îmi aprind o țigară și ridic nepăsătoare din umeri. Putea fi o avertizare reală, dar, la fel de bine, poate să fie una dintre nebuniile Ioanei, asta dacă așa o cheamă. Încerc să-mi aduc aminte cum a intrat în viața mea. Frânturi. Nu știu cât e adevărat și cât nu. Memoria m-a mințit de multe ori. Dar un lucru e cert, habar nu am cine e femeia asta nebună.

Zborul nostru e anunțat, așa că renunț la cafea și țigară și plec spre poarta de îmbarcare, nu înainte de-a selecta „mod avion” pe telefon. Am nevoie de câteva minute de liniște, doar câteva.

✶✶✶

Am aterizat într-o oră și zece minute, iar la ieșirea din aeroport un șofer la patru ace cu o limuzină neagră ne aștepta deja.

— Impresionant, spune Alin, vizibil nedumerit.

Bărbatul ne ia bagajele puține pe care le avem și ne invită în mașină. Decid să stau cu el în față, chiar dacă nu se face. Cu toate că am încredere în Florian Stănescu, nu am încredere în oamenii pe care și-i alege, indiferent de naționalitatea lor. Șoferul ne învârte pe câteva străduțe, apoi oprește în fața unei cârciumi. Coborâm și ne ducem acolo unde ni s-a indicat.

De cum intrăm îl văd pe fugar. Mai slab, mai tras la față și mai serios. Un nou șoc pentru puști.

— Incredibil!

— Încearcă să te abții!

E un ordin pe care nu-l ia în seamă. E fascinat de-a dreptul. Florian îmi face semn cu degetele și mă duc direct spre el. Ne îmbrățișăm de parcă am fi cei mai buni prieteni. Doar ne știam, nu se punea problema de o prietenie în adevăratul sens al cuvântului. Dar, la un moment dat, am avut încredere unul în altul și nu ne-am trădat. Lucrurile astea contează.

Îl așez pe Alin la masă și mă retrag cu „suspectul" într-un separeu.

— N-am crezut că o să vii, spune el.

— Știi că nu e adevărat.

Zâmbește.

— Înțeleg în mare ce vrei să faci, dar nu înțeleg cum te pot ajuta eu.

Îi explic. Pe măsură ce înțelege lucrurile, chipul i se luminează.

— Totuși, știi, presupun, că te joci cu focul.

— Știi că asta te-ar putea ajuta și pe tine, îi zic în loc de răspuns.

— Poate că nu mă mai interesează lupta asta.

— Foarte bine, dar acum eu sunt cea implicată.

Mă sărută pe frunte de parcă ar fi cumva deținătorul adevărului absolut. Poate că e, dar mie nu îmi pasă. Fiecare e cu adevărul lui.

— Bine, aprobă el. O să-l învăț pe omul tău cum să treacă de fiecare cameră în parte. Sper doar că e capabil.

Ridic din umeri. Și eu sper.

— Încă ceva, îmi amintesc.

— Dacă pot…

Nu-l las să termine și încep să-i povestesc despre Ioana. Despre faptul că nimeni nu o vede, nu am fotografii cu ea și apare pe nepusă masă. Am un singur lucru palpabil, numărul de telefon și o descriere din memorie. Îmi cere să-i las numărul, știe cum să afle cine e, dar, mai întâi, trebuie să-l instruiască pe puști.

— O să-ți trimit datele prin el, îmi face semn spre Alin, sper să fie de încredere.

— Și eu. Dacă vrei, îl poți verifica și dacă găsești ceva suspect poți să-i iei gâtul, ar fi un efort în minus pentru mine.

Râde și trece la treabă. Știu că voi avea de așteptat, așa că îmi comand o vodcă, trebuie să-mi liniștesc mintea.

✶ ✶ ✶

Când sună telefonul știu deja că e el. Îmi reglez glasul de parcă atunci m-aș fi dat jos din pat.

— Da?!

— Ana, draga mea, Daniel te deranjează, sper că nu ai uitat de aranjamentul nostru de mâine seară.

Las o ușoară tăcere între noi, ca și cum aș fi încercat să-mi dau seama cu cine și despre ce vorbesc. Apoi spun sec:

— Sigur că nu.

— Sper că nu te deranjez.

Dintr-o dată tonul lui devine agitat.

— Nu, în niciun caz, abia m-am trezit.

— Oh, răsuflă el ușurat, dându-și seama că vorbește cu o adevărată „divă" de carton. Mâine o să-ți trimit toate detaliile. Știu că vei fi cea mai frumoasă femeie de la petrecere.

— Aștept cu nerăbdare, mă entuziasmez forțat, dar destul de credibil.

— Poate că ești femeia visurilor mele, spune el și închide misterios.

Mă rotesc cu scaun cu tot spre Mihai, care ascultase impasibil întreaga conversație.

— Intrăm în joc.

Nu spun nimic. Am nevoie de o tărie, dar știu că Mihai nu ar fi de acord și mai știu și că nu voi bea de față cu el. Gibon mă privește din cealaltă parte a biroului. Are o privire întrebătoare, dar mă prefac că nu observ.

— Trebuie să fii cât de cât în formă, reia Mihai discuția. Am nevoie de tine întreagă la trup și minte.

— Aș vrea să nu-i mai citezi atât pe antici, că nici ei nu erau prea întregi. Încă mai pot ucide un om cu mâinile goale, pentru restul o să am nevoie de muniție.

— Și apă, concluzionează Gibon, pe care-l ignor în continuare.

— Sunt de acord cu Marius, mă fixează Mihai. Nu te atingi de alcool.

Îmi dau seama că ăștia doi sunt tâmpiți.

— Și cum fac asta? Ăsta va fi scopul. Îmi vor turna alcool pe gât dacă nu îl beau de bună voie.

— Adevărat, se posomorăște Gibon. Doar ăsta e sensul. O vor îmbăta și vor dori să o violeze.

— Chiar să mă ucidă. E un joc. Nu înțelegi? mă adresez direct lui Mihai. De-acolo ies fie vie, fie moartă, dar în mod sigur beată.

Mihai îmi zâmbește larg. Zâmbește atât de rar că atunci când o face mă simt ca o fetiță în fața tatălui.

— Am crezut că ești profesionistă, Lala, ce dracu'!

— Trebuie să beau un bidon de ulei înainte, îi mărturisesc.

— Nu, spune el cu un zâmbet triumfător. Pentru asta există secția specială din SRI, și scoate o seringă plină cu un lichid incolor. Formula perfectă împotriva alcoolului, dar și pentru drogul violului.

— Să-mi trag una, spun cu adevărat surprinsă. Îți dai seama că dacă știam mai demult… nu, n-aș fi folosit-o, care-i rostul să bei dacă nu te îmbeți?!

— Mâine nu o vei face, nu te vei îmbăta, dar vei juca rolul.

Da, puteam să joc acest rol fără probleme, doar fusesem beată jumătate din viața mea. Mimarea e o a doua natură în acest caz.

— O să am nevoie de arme.

— Vei fi percheziționată.

E rândul meu să fac pe deșteapta.

— Scannerele lor n-au cum să detecteze armele mele.

— Serios? fac cei doi într-un glas. Mihai, impresionat, continuă: Puștiul a găsit soluția?

— Putem spune și așa.

Privirea sfredelitoare a lui Mihai se năpustește asupra mea, dar ies din birou înainte de-a începe să arunce cu întrebări retorice.

În urmă cu un an

Mă gândesc adesea că de cele mai multe ori uit de ce i-am îndrăgit pe cei din viața mea sau pe cei pe care chiar i-am iubit. Uit. Ce au avut special de au meritat asta? Îmi întind picioarele pe birou și privesc dincolo de fereastră. E una dintre puținele zile în care las soarele să-mi intre în casă și una dintre acele zile în care visez cu ochii deschiși. Îmi amintesc destul de clar un episod din viața mea. Acel episod în care fostul meu coleg, iubit și amant, Victor Blid, m-a privit în ochi și mi-a spus că el a tras. Apoi, fără niciun regret, a mărturisit că încă mă vrea moartă pentru toată suferința pe care i-am provocat-o. Sigur, când am decis că pot avea o relație cu el, amândoi știam că va ieși șifonat din toată povestea. El, oarecum, era resemnat. Își dorea atât de mult, că m-a făcut și pe mine să-mi doresc. Nu știu cum. Nu știu când m-a prins cu garda jos și când ceva din interiorul meu a decis că merită să încerc. Cred că a fost o perioadă scurtă în care chiar l-am iubit, dacă nu, în fine, înseamnă că am știut să mă mint bine.

După doar câteva luni am decis să-l înșel și să-i spun. Mi s-a părut crud, dar sigur. Așa aveam să scap de el, de povara de-a fi cu cineva, de povara de-a avea o relație adevărată. Știa că nu vreau asta și totuși a riscat. Nu mi-a părut rău. Știam că o să sufere, dar, în schimb, eu nu am simțit nimic. Nu s-a răscolit nicio energie potrivnică în mintea sau inima mea. Apoi am decis să rămân cu cel cu care l-am înșelat. La dracu', merita și Paul o șansă în viața asta. Desigur, cea mai proastă decizie pe care aș fi putut s-o iau.

Și iată, acum stau și mă gândesc serios de ce l-am iubit pe Paul, pentru că oricât aș vrea să nu recunosc, pentru el am simțit mai mult decât pentru oricine altcineva în ultimii zece ani. Cu siguranță a fost ceva acolo, doar că acum nu știu ce. Aș vrea să regăsesc acel moment în care chiar am simțit că nu pot respira fără el. Știu că a fost o perioadă destul de lungă, una care a murit.

Toată lumea, inclusiv psihiatrul, a fost de acord că, în urma amneziei suferite din cauza găurii din cap, am reprimat anumite sentimente. Dar se înșelau. M-am mutat cu Paul imediat după ce l-au prins pe Victor și l-au

aruncat în închisoare și atunci totul s-a schimbat. Teroarea psihică era acolo, prezentă, zi după zi. Pasiunea dispăruse cu totul și între noi erau doar reproșuri tacite. Uneori se mai întețeau, dar nimic serios. Până când am decis că ar fi mai amuzant să mă arunc de pe o clădire decât să mai stau în casa aia.

La scurt timp am uitat unul de celălalt. Am uitat de ce ne-am iubit, de ce am vrut să fim împreună și chiar de ce ne vedeam îmbătrânind unul lângă altul. Apoi Paul a dispărut din SRI și eu am uitat cu totul că există. Asta până când m-a sunat azi. Avea nevoie să-i dau niște informații. Am fost surprinsă, puteam să jur că nu mai lucrează pentru stat. Mi-a spus că nu e treaba mea și îl ajut doar dacă vreau. N-am vrut. I-am închis telefonul în nas și m-am trezit încă o dată gândindu-mă la trecut.

Și mă întreb de ce oamenii care ne fac cel mai mult rău ne rămân oarecum în suflet? Ce nu putem ierta? Ce vrem să mai demonstrăm? Cât de mult ne mai dorim să le fim victime? Așa s-a întâmplat și cu Victor. A vrut să mă ucidă pentru că nu a reușit să ierte, să înțeleagă și nici să se lase învins. Poate că a fost mai bine așa. Un singur glonț mi-a schimbat perspectiva. Sau, mai degrabă, m-a făcut să mă reîntorc la ceea ce eram de fapt: femeia aceea care nu are nevoie de bărbați decât pentru a se folosi de ei, un timp, apoi fiecare cu drumul lui. Dar acum chiar și asta mi se părea o povară. Bărbații s-au schimbat. Sunt mai pătimași decât femeile și te pot împușca oricând.

„Ești doar o târfă!”, îmi urlase Victor. Și adevărul e că nici măcar nu puteam să-l contrazic. Oarecum mi-a fost bine cu el, era sigur, era cald, era bine, dar nu suficient. Nu avea nebunia aia care s-o alimenteze pe a mea. Nu avea tresărirea aceea necesară pentru a mă ține în priză. Era totul prea perfect cu el, iar eu urăsc perfecțiunea.

Când Minodora a apărut la ușa mea, gândurile astea au fugit. Era plânsă. Machiajul i se trasa ca un nod sub barbă și, pentru prima oară, îi vedeam cearcănele proeminente. Îmbătrâneam. Amândouă. Am îmbrățișat-o pentru că nu am știut ce altceva să fac. Claudiu tocmai ieșise din bucătărie, ne-a privit surprins și a intrat la loc de unde venise.

Am târât-o spre canapea și am așezat-o lângă Fulg de Nea.

— A început…, a spus ea printre suspine.

Nu am știut ce să spun. Doar o priveam. Printre lacrimile ei mă regăseam pe mine, cândva sfâșiată între mine și ceilalți. Între mine și mine. O vedeam clar… nu, *mă* vedeam clar. Era o claritate pe care nu o avusesem niciodată în viață și băusem suficient pentru a nu mai simți nimic.

— Și-au luat puterea în propriile mâini. Au făcut dosare. Șantajează. Nici nu ai idee ce se întâmplă în justiție. Cine nu e cu ei… moare, spune și începe să plângă tot mai zgomotos.

Nu știu ce să fac. Aș vrea să întind mâna spre ea, dar nu pot. Îmi amintesc brusc de zilele alea în care alergam prin Moscova după Anastasia și, în schimb, eu am fost cea prinsă și torturată. Am ucis ceva ruși și cred că am fost acuzată de violență gratuită. Nu oficial, doar așa, între patru ochi. Și atunci s-au schimbat multe lucruri. Nu cred că am mai avut atâta tărie să ucid. Nu cred că am mai făcut lucruri atât de rele, pentru că, în multe feluri, am încercat să mai păstrez ceva din fărâma de suflet pe care o aveam.

Acum

Roșcată cu șuvițe blonde, machiaj excepțional, rochie perfectă pentru un viol organizat și o schimbare atât de bruscă de abia mă mai recunosc eu însămi. Desigur, am preferat varianta asta pentru a fi sigură că procurorul Stancu nu mă va recunoaște până la urmă. Chiar dacă nu am avut contact direct cu el, fostul meu iubit – sau creatura aceea fără pic de inimă – cumva îl adusese în casa în care stăteam împreună. Chiar dacă trecusem cu bine de o primă vizionare, mintea odihnită a ăstora era întotdeauna un factor de alertă. Mai bine să fiu sigură că nu mă recunoaște decât să pic în vreo capcană.

Înainte de-a trimite mașina după mine, îl sun pe Alin.

— Ascultă-mă bine, indiferent ce ar spune Mihai, Gibon sau Dumnezeu în persoană, dacă vezi ceva suspect, orice, pornești alarma de incendiu. Altfel voi veni și te voi ucide.

Îmi promite că se va ține de cuvântul dat și nu va sufla o vorbă nici despre vizita noastră în Serbia, nici despre faptul că va porni alarma de incendiu în cazul în care voi fi chiar și în cel mai mic pericol. Și da, pentru prima oară, mai ales după ce țeasta mea se alesese cu o gaură, îmi e teamă. Mi-am lipit cu bandă dublu-adezivă un cuțit de pulpa interioară. E mic dar eficient, îmi mai salvase viața și în alte conjuncturi. Sper din tot sufletul să nu fiu nevoită să-l folosesc, dar dacă totuși o să se întâmple, măcar să fiu asigurată. Îmi injectez de una singură serul miraculos și aștept, în liniște, șoferul pe care Daniel l-a trimis după mine la una dintre casele de modă din București unde se presupune că lucram.

Am ajuns repede în Corbeanca, de parcă asta ar fi ziua fără trafic și fără semafoare roșii. Imediat, de cum am intrat în curtea celei mai mari case din zonă, am văzut sârma ghimpată. Chiar dacă a început să burnițeze și lumina din jurul proprietății tinde să ascundă acest detaliu, eu l-am văzut. Nu încerc să fac poze sau alte prostii, doar am decis să rămân lucidă și să rețin cât mai multe detalii.

Daniel mă așteaptă în fața treptelor. Casa e pe trei niveluri, din câte-mi dau seama. Probabil mai există și un

demisol și un subsol, așa cum îi stă bine unui bugetar. Probabil că nu am cum să aflu totul în seara asta, dar cel puțin pot să fac o schiță mentală pe care să o pun mai târziu pe foaie. Văd camerele video care mă urmăresc de pe stâlpi. Pășesc sfioasă afară din mașină, iar șoferul vine imediat lângă mine, ținându-mi umbrela.

Daniel mă îmbrățișează.

— Draga mea, o minune ca tine trebuie să fie prezentă în toate cercurile unde sunt oameni minunați!

Zâmbesc sfios, cu toate că îmi stă pe limbă să întreb dacă violatorii, criminalii și corupții fac parte din această categorie. Dar n-o fac, îl las să mă cuprindă pe după umeri și să mă conducă în livingul uriaș unde deja mai sunt în jur de treizeci de persoane. Fac o evaluare rapidă în timp ce una dintre fetele în casă îmi ia haina. Livingul acela e de trei ori cât tot apartamentul meu. Încap în jur de o sută de oameni. Nu pot spune că procurorul nu are simț estetic. Totul alb și auriu, un fel de ring imens în mijloc, iar restul despărțit de trepte de marmură aranjate cu un gust desăvârșit.

La cât mă pricep, pot spune cu mâna pe inimă că tablourile și statuetele sunt originale. Nu sunt picturi cunoscute, dar par destul de valoroase.

Apoi privirea îmi e atrasă de un grup de cinci oameni. Două femei și trei bărbați pe care, cu siguranță, îi văzusem pe la știri. Nu mă holbez spre ei. Se presupune că sunt suficient de proastă pentru a nu fi la curent cu știrile și că lucrez într-o agenție de modă deci, în cel mai bun caz, pot evalua hainele.

Daniel mă conduce spre bar, unde rusul, Mihail, stă sprijinit de blatul alb și își toarnă de băut.

— Ți-o amintești pe Ana? mă prezintă imediat Daniel dându-mi una peste fund.

E unul dintre acele momente în care mă abțin să îi trag un pumn. În schimb, zâmbesc din nou, tâmp și fermecător.

— O, sigur, sigur, vino, bem.

Îi întind mâna și rusul mă prinde de braț și mă trage lângă el. Daniel se scuză că mă lasă puțin în grija lui.

— Trebuie să o verifice pe nevastă-sa la bucătărie, mă lămurește Mihail.

Nu mă prefac surprinsă. De fapt, nu fac niciun gest, doar îl rog să-mi toarne și mie ceva tare până mă duc la toaletă.

Invitații au început să vină, iar eu nu am chef să fiu prinsă făcând altceva decât ceea ce am spus că fac. Mă retrag în una dintre toalete, care seamănă mai degrabă cu livingul meu, și trag aer în piept.

— Nu o să fac față singură și trează, mă aud șoptind.

Regret că am intrat în povestea asta și că l-am lăsat pe Mihai să pună la cale toată tărășenia. Regret că am luat-o de la capăt. Ar fi trebuit să plec când a plecat Carmen. Să mă duc undeva unde nu mă știe nimeni și să încep o nouă viață.

Mă îmbărbătez și mă întorc la Mihail, căruia i s-a alăturat și procurorul Stancu. Înghit din nou în sec.

Stancu nu m-a recunoscut decât după ce i-a spus Mihail cine sunt, abia atunci ochii lui au început să lucească. Poate că sunt cam în vârstă, deși nu arăt, însă sunt victima perfectă, iar omul miroase asta. Bine, acum nimeni nu miroase chiar perfect. Pentru prima oară, un gând sadic și perfid îmi furnică trupul, apoi, fără să vreau, cu coada ochiului, în celălalt capăt al încăperii, pentru o secundă, o zăresc pe Ioana. Mă uit spre ea, dar dispare la fel cum a apărut, lăsând în locul ei o altă moacă cunoscută. „Am pus-o”, îmi zic.

Paul Avramescu, fostul, omul care mi-a distrus sufletul fără niciun regret, omul care cu siguranță mă va recunoaște, e acolo. „Am pus-o”.

Când îl văd îndreptându-se spre noi, șarmant, cu zâmbetul perfid și trupul perfect, dau vodca voleu, uitând că nu am cum să mă îmbăt. Dar cei doi care-mi țin companie par fericiți că am făcut-o. Paul vine direct la mine. Îmi ia mâna și mi-o sărută, apoi se uită întrebător spre Stancu.

— A, da, domnișoara… Ana, da, e prietena lui Daniel.

— Îmi pare bine, spun, încercând să-mi păstrez zâmbetul radios pe chip.

— Și mie, ce onoare să avem o asemenea zeiță printre noi!

Ok, glumește? Ce vrea? De-a ce se joacă?

Stancu și Mihail se scuză când un cuplu mai în vârstă intră în living și se îndreaptă spre ei. Paul, fără să schimbe niciun mușchi de pe chip, mă împinge în coaste.

— Ești tâmpită? Ce faci aici?

— Aș putea să te întreb același lucru.

— Măcar știi de ce sunt în stare oamenii ăștia?

Tring, mi-a picat fisa.

— Dă-o dracului, de doi ani joci asta, nu?

În sfârșit, ceva din zâmbetul lui pălește, dar și-l readuce imediat pe chip, de parcă doar ar fi simțit un cârcel ușor în talpă.

— Nu e treaba ta. Vreau să pleci. Nu pot interve…

— Mai taci, îi replic tăios dând voleu un alt pahar cu vodcă.

Mă întorc nervoasă spre barman și îi cer un Jack. Băiatul se resemnează, dar se vede că nu-i place să-mi toarne băutură.

— Bine, șoptește Paul, prefă-te beată, lasă-i să te ducă în birou și fă-ți de cap. Biroul e la etajul doi, ai o singură șansă să ieși de acolo, pe burlan sau moartă. Vei avea cam zece minute la dispoziție singură acolo.

Îi zâmbesc fermecător.

— Văd că ești bine informat.

Dar amândoi rămânem muți când îl vedem pe următorul invitat. Ne pier zâmbetele și cheful de-a ne lua peste picior.

— Ce caută ăsta aici?

Sunt la fel de nedumerită.

— Nu am nicio idee, la dracu'!

Flavius ne aruncă o privire, dar apoi se îndreaptă spre grupul pe care eu l-am remarcat încă de la început. Se preface că nu ne cunoaște și se mișcă atât de nonșalant că îmi vine să-i înfig un cuțit în spate.

— Poate că o să ai mai mult de zece minute, spune Paul. O să iasă scandal cu ăsta în zonă. Ai grijă, zice înainte să dispară de lângă mine, făcându-mă să mă simt mică și speriată.

În urmă cu un an

Fulg de Nea a sărit de pe canapea, ceea ce m-a făcut să tresar și să scap sticla. Băusem mult zilele alea și știam că dacă o țineam tot așa urma să ajung la dezalcoolizare fără dreptul de-a mai cere un psihiatru.

Cu toate că încă nu se luminase, m-am dus la baie și am făcut un duș, m-am spălat bine, apoi am pregătit o cafea. Îmi simțeam carnea duhnind a alcool și, după mult timp, mi s-a făcut silă de mine. Am băut cafeaua și, când au apărut primii zori, am deschis larg toate ferestrele, am strâns toate sticlele pline sau goale și le-am aruncat la gunoi.

Fuseseră aproape doi ani în care nu mă atinsesem de alcool. Firește, o jumătate se datora comei în care stătusem, iar restul, oarecum, lui Paul, care mă supraveghease, pentru că de iubit nici nu se mai pusese problema. Devenise dintr-o dată un fel de gardian personal care se asigura că nu o să fac vreo prostie.

E drept, mă ajuta să mă recuperez fizic și mă ducea la Fieraru ori de câte ori îi ceream, dar în rest era doar un munte de tăcere.

În ziua în care am plecat din casa aia și m-am întors în apartament, Carmen a plâns de parcă ar fi trebuit să vin cu mult timp înainte acasă. În aceeași zi a mai plâns încă o dată când a aflat că mă internez într-o clinică psihiatrică privată. Desigur, totul pentru a juca rolul pe care îl învățasem de mică și pentru a descoperi dacă una dintre paciente comisese sau nu o crimă de care se autoacuza.

Chiar și după această misiune am rămas lucidă până când Flavius a reapărut în viața mea. Poate că aveam nevoie, totuși, să mă întorc la trecut. Ultimul an nu a fost tocmai cel pe care mi-aș fi dorit să-l am. Mihai m-a scos din ecuație, iar poliția parcă a uitat cu totul de mine. Carmen a plecat, lăsându-mă să mă afund în cea mai profundă depresie pe care o trăisem în ultimii ani și totul s-a transformat într-o zăcere permanentă.

Nimic de făcut, nimic să mă scoată din monotonie. Dar cel mai rău e că m-am obișnuit așa și, atunci când suna telefonul sau cineva avea o problemă reală, reușeam cumva să mă eschivez și să-mi văd mai departe de amorțeala mea.

I-am promis Minodorei că o să fac ceva în cazul lui Carmen Dănileț, dar adevărul e că nici măcar nu l-am sunat pe Mihai pentru a-i spune ce s-a întâmplat. Firește că știa deja, dar la fel de sigur era și faptul că DNA-ul nu lăsa Criminalistica să se implice într-un caz pe care ei nu voiau decât să-l țină sub control.

Așa că în următoarele zile am decis să zac trează și să am mustrări de conștiință, știind bine că nu o să ridic un deget pentru a o salva pe prietena mea sau pe oricine altcineva.

Acum

Mi-am încordat brațele și picioarele. Simt o tensiune uriașă cum îmi apasă coloana și asta mă face să fiu nesigură și tristă. E prima oară după mult timp când nu sunt sigură de ceea ce fac și sper din tot sufletul ca puștiul acela să intre în panică și să pornească alarma de incendiu. Dar, de asemenea, sunt perfect conștientă că nu o să o facă până când nu o să urle ceva în interiorul lui. Și, culmea, puștiul nu e chiar ușor de intimidat. Trag aer în piept și îi mai cer barmanului o băutură. Chipul lui îmi tot dădea senzația că ar vrea să mă opresc, ceea ce mă face să-mi pun un semn de întrebare. Poate că ar fi trebuit să fiu beată până acum, mai mult de atât, poate că ar fi trebuit ca drogul violului să-și facă efectul, iar eu nu schițez niciun gest în acest sens.

E momentul? Nu-mi dau seama. Îl caut pe Paul din priviri, dar nu-l văd niciunde. Însă, din nou, ca pe o fantomă, o zăresc pe Ioana într-un colț. Încerc să mă îndrept spre ea, dar îmi dau seama că iar a dispărut cine știe unde. Bine, nu e momentul să alerg cai verzi pe pereți, mai ales că încep să amețesc ușor, ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple.

Flavius trece ușor pe lângă mine, atingându-mi umărul.

— Leșină, voi crea o diversiune.

Nu sună ca un ordin, doar că, îmi dau seama, el e acolo tocmai pentru a crea haos.

Zâmbesc tâmp celor din jur, încercând să memorez cât mai multe chipuri, apoi, ca o adevărată starletă, mă prăbușesc.

✶✶✶

Mă prăbușesc cu adevărat. Cumva, cu toate măsurile de precauție luate, drogul acela și-a făcut cât de cât efectul. Îmi revin totuși repede când aud glasurile bodyguarzilor care mă cară pe scări. Apoi aud ușa încuindu-se și sar de pe canapeaua rece de piele pe care am fost așezată. Caut telefonul în geantă și, spre bucuria mea, chiar îl găsesc. Mihai suna deja.

— Ce fac acum?

— Am întrerupt camerele din birou, doar noi te putem vedea. Cred că ai zece minute la dispoziție până când Flavius va fi aruncat în stradă. Caută tot ce se poate. Nu te strădui să faci poze. Dosarele sunt în bibliotecă. Conectează telefonul la laptopul de pe birou și de restul ne ocupăm noi. Caută cele mai relevante dosare și le vom fotografia noi cu ajutorul camerelor.

Simt că mă ia durerea de cap. Conectez telefonul la laptop așa cum mi s-a spus și mă duc spre biblioteca unde sunt bibliorafturi. Încep să citesc, abia al șaselea îmi atrage atenția: „Carmen Dănileț”. Încep să răsfoiesc dosarul până la final. E destul de gros, dar merge repede ținând cont că Alin are tehnica și tehnologia necesară pentru a face rapid pozele. Apoi dau peste dosarul Anei Vasiliu și al Minodorei Dâncu, dar cel mai incitant e să găsesc dosarele lui Flavius și Paul. Timpul meu s-a scurs, așa că a venit momentul s-o iau în jos pe burlan, așa cum fusesem sfătuită. Deconectez telefonul și îl duc la ureche.

— Sper că mai sunteți acolo.

— Da, ferestrele se deschid tot computerizat, mă anunță Mihai.

Cred că fața mea exprimă panică.

— Am deschis-o, încearcă să nu-ți rupi nimic până jos și vino spre intrarea nordică. Te așteaptă Flavius.

— Mai bine stătea sub fereastră, comentez.

Dar tocmai atunci aud glasuri pe hol și decid că ar fi mai bine să fac pe stripteuza sau pe pompierul și să plec de acolo.

✶✶✶

M-am trezit cu o durere de cap cumplită. Imediat după ce am plecat alunecând ca o divă pe burlan, probabil, Flavius m-a ridicat și a fugit cu mine mâncând pământul. Alin ne-a asigurat că nimeni pe lume nu are cum să ne identifice, doar dacă fugarul din Serbia nu ne va da de gol. Nu avea niciun interes, l-am asigurat eu. Apoi durerea a început să se instaleze. Am început să simt alcoolul și drogul violului. Se pare că serul conceput de SRI nu avea un efect de lungă durată. Nu conta, câtă vreme mă ținuse trează mai multe ore.

Claudiu făcuse deja cafeaua și îmi pusese comprese cu gheață pe frunte.

— Ai avut temperatură, îmi spune sec.

Efecte secundare, mă gândesc eu imediat.

Abia reușesc să beau cafeaua și mă culc la loc. Mă dau jos din pat pe la optsprezece. Durerea s-a mai estompat și Claudiu e încă aici.

— N-ai plecat?

— Mihai m-a rugat să mă asigur că ești bine și că-l suni imediat ce ești în stare.

Îl concediez cu un gest. Pleacă fără să stea pe gânduri. Claudiu nu e Carmen, nu-i pasă până la capăt, ceea ce e reconfortant într-un fel. Îl sărut pe Fulg de Nea pe nas și îl sun pe Mihai.

— Sunt vie, dar serul ăla are efecte secundare.

— Mi-am dat seama… ă… știi… ai fost un fel de experiment…

— Perfect, ador să fiu cobai.

— Speram să nu fie nimic…

— Oh, las-o baltă, spun în timp ce-mi torn o cană plină ochi cu cafea. Măcar n-a murit nimeni și am o mie de întrebări. Ceva folositor?

Mihai face o pauză scurtă.

— Trei crime premeditate și studiate la dosar.

Îmi dau seama că vorbește despre dosarele pe care le fotografiaseră în grabă care, din câte bănuiesc, nu constituie cine știe ce probe, dar măcar furnizează informații reale și multe puncte de plecare.

Nu am pornit telefonul pe care mă sună Daniel, încă nu știu ce explicație logică să-i ofer pentru dispariția mea. Nu că ar fi fost prea complicat, pot să spun că m-am trezit, pur și simplu, beată și fără amintiri undeva pe afară. Își putea închipui că cei de la pază m-au scăpat cumva, pentru că înainte să fug uitasem cu desăvârșire să descui ușa biroului. Lucruri de pus la punct mai târziu.

— Ce căuta Paul acolo? întreb curioasă în timp ce-mi aprind a doua țigară din zi.

— Asta aș vrea să știu și eu, spune Mihai.

În tonul lui se simte nervozitatea, lucru care mă face și pe mine să am un fel de tresărire violentă. Trag aer în piept.

— A încercat să mă ajute, totuși.

— Vom afla noi ce dracu’ mai pune la cale.

Închidem fără să ne mai spunem altceva. Încă am nevoie de somn. Corpul meu se simte ca la o sută de ani. Mă gândesc câteva minute bune că trebuie să reiau antrenamentele în serios, timp în care îmi amintesc de

Ioana. Am văzut-o și nu doar o dată. Fata aia face parte din cercul lor. Poate de aia s-a și apropiat de mine. E timpul să dau de ea și s-o iau la întrebări.

În urmă cu un an

Mi-a întins o batistă. Era atât de albă că aproape mi-a fost teamă s-o ating. Simțeam că-mi curgea sânge din nas, dar parcă nu aveam curaj să duc mâna până acolo. A văzut că nu o iau, așa că m-a șters ea. Ușor, de parcă n-ar fi vrut să-mi facă o rană în plus. A stat lângă mine, pe bancă, în parc, până când mi-a trecut atât senzația de amețeală, cât și sângerarea. M-am întrebat de unde apăruse chiar atunci, în acea zi de mai când, după mult timp, mi-am luat curaj să fac câțiva pași singură prin parc.

— Parcă m-ai urmări, i-am spus.

S-a ridicat din poziția incomodă în care stătuse până atunci, încercând să-și întindă picioarele.

— Doar nu crezi că aș face asta.

Adevărul e că nu credeam nimic, ba chiar îi eram și recunoscătoare, dacă n-ar fi făcut-o, acum cine știe unde ajungeam.

— Iar ai băut prea mult? mi-a reproșat.

— Să nu uităm că și tu îmi alimentezi viciul ăsta.

S-a așezat lângă mine dându-și părul la o parte cu un gest fermecător.

— Scuze, uneori uit că tu nu poți să treci peste viață fără…

Uneori uitam și eu.

— N-am băut, i-am mărturisit. Cred că a fost doar o porcărie de atac de panică.

Eram nervoasă pe mine pentru că lăsasem, din nou, niște frici fără temei să mă cuprindă.

Mi-a luat mâna într-a ei. Atunci, abia, am realizat ce piele fină are. Degetele lungi, albe, ca de pianistă și unghiile perfecte, fără să fie false. Mi-am retras-o.

— Las-o baltă, i-am spus, m-am ridicat și am plecat.

Acum

Cumva îmi dau seama că e trecut de două dimineața când cineva se proptește cu degetul în sonerie fără să aibă de gând să se oprească. Orbecăi prin dormitor, mă lovesc ușor de colțul patului și ochiul mi se lipește de vizor. Simt că mă ia cu amețeală, dar o alung cu un gest. Deschid, mai mult pentru că nu mai suport sunetul acela strident decât că mi-ar face plăcere.

— L-ai ucis cumva pe portar?

Flavius intră și trântește ușa în urma lui, apoi o încuie de trei ori, ceea ce mă face să mă trezesc de-a binelea.

— Ok, unde dracu' arde?

— Acum începi să-ți faci bagajele, îți iei nenorocita de pisică și mergi cu mine!

În același timp scoate telefonul, apasă o tastă și îl dă pe *speaker*.

Cumva, fără să comentez, deja mă reped în *dressing*.

— Lala, aud vocea lui Mihai, nu avem timp de întrebări și răspunsuri, faci ce ți se spune.

— Fac! urlu din dulapul imens. Flavius, prinde pisoiul, cușca lui e în baie.

Îmi dau seama că mă ascultă. Inima îmi bubuie cu putere. Ori aflaseră cine sunt, ori nu erau siguri de asta, dar știau unde stau. Cumva sunt convinsă că Ioana, cu voie sau fără, le-a furnizat informația. Nu sunt pregătită să-i înfrunt nici măcar avându-l pe Flavius cu mine. Știu că trebuie să fug o vreme, dar îmi displace profund situația. Îmi pun repede cele mai importante lucruri în câteva geamantane, îl iau pe Flavius de-o aripă și mă asigur că Fulg de Nea nu e prea speriat.

Ieșim pe ușă într-o viteză aiuritoare. Abia apuc să încui. Ajungem în holul principal de la parter. Ok, sunt șocată. Portarul zace mort. Gâtul tăiat. Mă uitat spre Flavius. Fără cuvinte mă asigură că n-a fost el. Nu mai contează. Honda mea veche așteaptă în fața blocului, dar Flavius mă trage după el printre umbre și întuneric până când ajung la o vechitură, dar una care chiar are un farmec aparte. O Lancia dinainte de anii nouăzeci. Mă aruncă în mașină cu bagaje și pisoi și demarează asigurându-se că nu e urmărit.

— Bun, începe el, știu că ai întrebări.

— Am voie să le și adresez?

Ironia mea îl enerva de fiecare dată, dar acum parcă nu-i pasă.

— S-au făcut câteva greșeli. Ei nu știu încă cine ești, dar ți-au aflat adresa și sunt convinși că am fost împreună. N-o să treacă mult și își vor da seama cine ești.

— Desigur, mai bine să nu-i dezamăgim când ne prind.

— Hei, nu fi ironică! Nu ne vor prinde.

Îmi aprind o țigară fără să cer voie. Flavius mi-o ia dintre buze și începe să tragă cu nesaț.

— Cere dacă ai nevoie, mă îmbufnez.

— Ultima oară când ți-am cerut ceva m-ai alungat, n-aș vrea să aterizez din mașină în timp ce conduc. Uneori ești mai periculoasă decât ei.

— Adevărat, dar sunt și mai periculoasă când mă iei cu forța.

Ne pufnește râsul și, dintr-o dată, parcă ne relaxăm.

— Bine, și unde mergem?

— Mihai ne va trimite locația imediat ce ieșim pe A2.

— Nu-mi place la mare iarna.

Întâmplător sau nu, mâna lui se apropie de a mea și atunci, cumva, simt că sunt în siguranță.

✶✶✶

M-am trezit abia când am ajuns undeva într-o pădure sau cel puțin așa mi s-a părut. Flavius avusese grijă, între timp, ca Fulg de Nea să iasă din mașină și să-și facă nevoile, apoi l-a lăsat pe bancheta din spate fără să-l mai închidă. Am verificat mai întâi că pisoiul e bine, nu părea să fi fost prea stresat din cauza drumului. Abia după ce am ieșit din mașină mi-am dat seama unde sunt. Casa lui Mihai din Slobozia, undeva la marginea orașului.

— De ce dracu'…

Dar tac. Înțeleg că ei nu vor face legătura între mine și Mihai. Totodată realizez că, încă de anul trecut, Flavius trăiește aici ca pe moșia lui. Trag aer în piept și încerc să mă relaxez. Încă urăsc casele. Am amintiri urâte din perioada în care am trăit într-una, dar acum nu am de ales. Îmi dau seama, totuși, că nu sunt prea multe alte

construcții în jur, iar dacă cineva ne va găsi vom fi victime sigure… Sau nu.

Imediat ce Flavius dezarmează toate „capcanele” îmi dau seama că-mi fac griji degeaba. Am nevoie de alcool și de somn. Măcar pentru vreo două zile.

Mă instalez rapid în camera cea mare, cea pe care Flavius nu o folosise aproape deloc. Se vede că din când în când a mai șters praful, el sau altcineva. Atunci îmi amintesc de Claudiu și dau să-mi caut telefonul pe care nu-l găsesc niciunde. Mă ciocnesc de Flavius în bucătărie.

— Hei, mi-ai văzut telefonul? Trebuie să sun neapărat.

— Prințesă, aici telefonul tău nu e util și nu înțeleg pe cine vrei să suni.

Simt că vine un nou atac de panică.

— Claudiu…

— Hei, hei, mă prinde el imediat ce vede că nu mă mai țin pe picioare. Încă n-ai deschis televizorul. Au găsit portarul mort. Întreaga poliție e în blocul tău. Ai fost dată dispărută. Noroc că nu ți-au dat identitatea, dar se va afla în câteva ore.

Acum chiar am nevoie de un calmant puternic. Mă așez pe primul scaun și Fulg de Nea îmi sare în brațe. Flavius îmi întinde un pahar cu apă.

— Încă de anul trecut ai știut că mă vei târî în asta într-un fel sau altul, spun fără reproș și fără putere. Măcar spune-mi în ce te-ai băgat.

Zâmbește. Are același zâmbet ca acum șapte ani. Misterios, dulce, îmbătător. De fiecare dată când zâmbea într-o parte îmi venea să-l sărut. Am și făcut-o de câteva ori, dar mereu m-am oprit acolo. Bine, hormonii mei nu au fost niciodată prea cuminți.

— Am fost martor la o crimă, spune misterios.

În urmă cu un an

Am ascultat Bach toată noaptea. Era unul dintre puținii care mă liniștea, apoi, din senin, pe misteriosul *YouTube* a apărut o melodie care aproape m-a trezit la realitate. „Vals”. Mi-am ținut respirația vreo două secunde și mi-am reamintit de chitaristul ucis cu vreo doi ani în urmă. Unul dintre acei oameni talentați care, dacă nu sunt uciși, se sinucid înecați în alcool. Eu eram ambele. Fostul meu partener încercase să mă ucidă în timp ce mă înecam în alcool. Parcă nu e prea minunat să te iei de un alcoolic, oricum va muri până la urmă în dureri crunte.

Am realizat – ba nu, am gândit doar că am ajuns într-un stadiu avansat al consumului de alcool și alte substanțe. Apoi mi-am dat seama că nu mă deranjează și am deschis televizorul. Moartea procurorului Carmen Dănileț era analizată aproape pe toate posturile naționale, lucru care m-a făcut să mă gândesc la Flavius pentru o fracțiune de secundă. Am văzut fragmente din viața femeii și apoi cum a fost găsită moartă fără vreo dovadă palpabilă că ar fi fost ucisă. A fost dusă la unul dintre legiștii „Familiei DNA” și de aproape două luni nimeni nu mai spusese nimic. Totul până în seara aceea când un anonim a sunat la toate posturile și a spus că a fost martor la crimă.

Atât șefa DNA, cât și autoritățile făceau apel către anonim să iasă la iveală promițându-i că va fi protejat. Asta făceau și ziariștii, promițând că, atâta timp cât presa va fi cu el, omul nu va avea ce să pățească.

Am tras o gură de vodcă și am râs ca proasta. Habar n-au ei cum poate muri omul de la o gripă banală injectată subtil în văzul tuturor. Desigur, în cele din urmă, cu simț de răspundere, anonimul a lăsat-o baltă și nu a mai dat niciun semn, ceea ce însemna că știa bine ce face. Pui paie pe foc și lași să iasă fum, apoi vezi tu când îl aprinzi cu adevărat.

Am adormit și m-am trezit de câteva ori cu sentimentul straniu că am uitat ceva undeva sau… habar n-aveam, însă era un sentiment care nu-mi dădea pace.

Dimineața am refuzat să ies din casă, dar l-am sunat pe Claudiu să-mi cumpere țigări și chipsuri, apoi am

lenevit în fața televizorului așteptând un semn de la anonim. Însă nu a mai venit nici măcar vorba despre tot ceea ce s-a întâmplat. Și iar, pe la prânz, am adormit cu același sentiment de neliniște.

Acum

— Tu ești anonimul, i-am spus lui Flavius parcă trezită dintr-un somn adânc.

Îmi face cu ochiul.

— Exact.

— Și eu nu sunt aici pentru a fi protejată, până la urmă mă doare în cot că află ăștia cine sunt, chiar și pe voi vă doare în cot. Sunt aici să găsesc culoarul de scăpare pentru tine.

— N-aș fi chiar atât de…

Dar nu mai apucă să spună nimic pentru că, deja, una dintre știriste anunță că femeia dispărută este Iolanda Știreanu, de treizeci și nouă de ani, fost criminalist. Îi arunc o privire fulgerătoare lui Flavius și sting televizorul.

— Vreau țigări, băutură, mâncare pentru pisică și o piscină.

— Piscină?

— Musculatură, răspund simplu.

— Avem o întreagă sală de for…

— Piscină.

Ridică din mâini resemnat. Apoi mă îndrept spre telefonul fix care stă plin de praf pe o măsuță pictată manual. Formez numărul și aud glasul Ioanei, secretara lui Mihai și a mea, pe vremuri.

— Drăguță, dă-mi-l pe cel mai mare escroc de acolo, vreau să-i spun vreo două.

Chicotește.

— Sinceră să fiu, nu știu pe care să ți-l dau mai întâi.

— Sunt sigură că vei ști.

Îmi face legătura imediat în biroul lui Mihai, care răspunde apăsat. E clar că îl nemulțumește ceva.

— Să nu-mi spui că ești nervos fiindcă au aflat cine sunt.

— Lala?!

Tac lăsându-l să-și aleagă cuvintele.

— Știam că aici se va ajunge. Apropo, Alin zice că vrea să-ți transmită ceva urgent.

— Atunci lasă-l s-o facă, tu oricum ești un trădător.

Oftează, dar nu mă contrazice, apoi mi-l pasează pe puiul de IT-ist.

— Ioana Dănileț, șoptește în receptor.

Am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare. Abia atunci îmi dau seama că nu sunt nici nebună, nici în alt fel. Fătuca aia nu era acolo nici să mă spioneze, nici să mă agreseze, căuta o cale de-a comunica cu mine pentru că avea nevoie de ajutor. Îi mulțumesc și închid.

— Trebuie să mă întorc la București, altfel altcineva riscă să fie ucis.

— Ok, face Flavius nu prea convins. Dar încă nu am construit cazul, nu am făcut nimic pentru a demasca organizația asta din cadrul DNA așa cum trebuie.

— Oricum nu se va întâmpla nimic. Mai bine salvez o viață decât să mă îngrop în mărturisirile tale și în dosare.

Tristețea din privirea lui îmi dă de înțeles că asta ar fi vrut și el în urmă cu un an.

— Nu întotdeauna e vorba despre tine sau despre mine, îi răspund unei întrebări nerostite.

✶✶✶

Demarez ca nebuna cu Flavius în dreapta mea, care abia a apucat să-și tragă centura de siguranță. Posturile de televiziune și radio deja au început să scurme, din nou, în structura DNA. Au reluat povestea procurorului Carmen Dănileț, iar unii, mai deștepți și cu ceva mai multe informații, știu deja că unul dintre cei care ar fi putut să mă pună pe fugă și să-mi ucidă portarul ar putea fi chiar Daniel Enache.

— E momentul să apari la TV, îi spun lui Flavius.

— Ai înnebunit?

Îi iau telefonul din mână și îi zic să-l caute pe Facebook pe Victor Ciutacu și să-i dea un mesaj din partea mea, altfel o făceam eu în timp ce conduceam. Se învoiește. Victor nu stă prea mult pe gânduri, după ce primește numărul de telefon sună imediat.

— Ești vie, te-am sunat.

— Da, un idiot s-a gândit că ar fi bine să fac pe moarta.

— Pot da știrea?

— Poți face mai mult de atât. Am lângă mine idiotul, respectiv martorul misterios la crima lui Dănileț.

Face o pauză apoi răbufnește.

— La dracu', serios? Îl poți aduce aici?

— Asta și fac, dar până una alta nicio vorbă despre mine. Apropo, Dănileț are o fiică sau o soră mai mică?

Victor pare să caute prin amintiri.

— Da, o fiică. De ce?

— E irelevant acum. Ai grijă să nu spui nimic despre mine în ediția de diseară și nici despre fata procuroarei.

— Ești sigură?

Închid înainte să-i răspund.

Trag într-un Peco și le zâmbesc camerelor video. Ăștia de la SRI, care-s mână-n mână cu DNA-ul, controlează cam tot ce înseamnă dispozitive video. Nu mă feresc de ei, cum nu-l feresc nici pe Flavius. Îmi iau un pachet de țigări și o sticlă de o sută de mililitri de Jack pe care o dau *shot*. Mă simt ceva mai bine. Am urcat din nou la volan și îmi aprind țigara.

— Doar nu conduci băută!

Nu mă obosesc să îi vorbesc, am lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Ajungem relativ repede în București și îl las pe Flavius în grija lui Ciutacu după ce îi spun să nu-l scape din ochi.

— Dacă nu spui la TV tot ce ai văzut, îl amenințe pe Flavius, eu te ucid, ceea ce înseamnă că nu mai e nevoie să-ți faci griji de chipuri necunoscute.

Se resemnase cu ideea încă dinainte de-a intra în București, dar vreau să fiu clară în această privință. Opresc apoi la un magazin de telefonie mobilă și îmi achiziționez un telefon și o cartelă. Numărul lui Mihai îl știu pe dinafară, măcar atât am putut și eu să memorez în niște ani.

— Bună din nou, îi zic când răspunde.

— La dracu', unde sunteți? Sun de trei ore!

Îi spun lui Mihai în mare că e momentul exclusivităților TV.

— Nu! spune apăsat. Nu ai făcut asta!

— În momentul în care mă bagi în gura lupului și lași informația să „scape", trebuie să-ți asumi niște riscuri calculate. Ai fi putut să-mi spui de la început, mereu am avut încredere în tine.

— Știu, doar că…

— Da, da, sunt scăpată de sub control. Nu mai știu să-mi gestionez emoțiile. Dar nu te-ai gândit că mă voi întreba de ce dracu' mă ascund de niște procurori care au încercat să mă drogheze? Doar nu sunt o anonimă. Un

fost polițist nu fuge de… las-o baltă, vin la secție. Am nevoie de Gibon și de Alin.

Închid furioasă. Trag pe dreapta, ies din mașină și fac câțiva pași. Doi, trei trecători mă privesc de parcă abia scăpasem de la nebuni. Înjur, dau șuturi în portieră și mă urc înapoi, parcă ceva mai răcorită.

✶✶✶

— Am încălcat teritoriul, mă ia Mihai în primire de cum mă vede. Am intrat pe strada DNA-ului și acum să te ții dosare.

Îmi vine să-i spun să se liniștească, dar, într-un fel sumbru, chiar are dreptate. Însă…

— Stai, nu e vina mea, tu m-ai trimis acolo.

Gibon vine la vreo zece minute după ce eu m-am făcut comodă în fotoliul preferat din biroul fostului meu șef. Aproape imediat vine și Alin, pare speriat, dar adrenalina e mai presus decât frica și își dorește să meargă mai departe.

— Ioana Dănileț, spun tare, după ce mă asigur că toată lumea mă ascultă. Cred că e în casa aia și cred că are probleme. Chiar dacă de obicei reușește să se strecoare, acum, dacă a văzut la știri că am dispărut și cum nu mai am telefon din ideea măreață a unora, trebuie să o găsim.

Mihai ia repede fotogramele din dosarul Dănileț. E clar că n-a apucat să le citească pe toate. Dar cu siguranță și-a amintit că a văzut acest nume.

— Ah, zice triumfător! Fiica moartei. Se pare că a fost dată în grija celei mai apropiate rude, soția lui Enache.

— Facem conexiunile mai târziu, spun eu, mai întâi trebuie s-o găsim. Pentru asta am nevoie de Alin să acceseze toate camerele din casă și din jurul proprietății și de Gibon să vină cu mine.

Mă întorc ușor pe vârfuri spre Mihai pentru că îmi amintesc ceva.

— Ai găsit ceva important în dosarele alea?

Mă privește cu un fel de regret.

— Da, crimele sunt mărturisite pas cu pas.

Întind mâna și, fără să se mai opună, îmi dă *stick*-ul pe care sunt ținute toate datele.

— După ce sare DNA în aer o să am nevoie de o sticlă de tărie și un trabuc cubanez.

Îl trag pe Gibon după mine, am o vagă idee unde aș putea da de Ioana.

În urmă cu un an

Noaptea de Sfântul Andrei

Când lupii urlă, morții se trezesc la viață, împânzesc lumea și o apără tocmai de cei vii. M-am trezit și eu și am privit speriată spre lupul alb. Mare, fioros, dar în privirea lui exista o blândețe care-mi dădea curaj. Parcă mi-a spus să mă mișc și am făcut-o. Pas cu pas, asemeni unui mort care nu mai umblase de secole. M-a dus la gârla din spatele grădinii și m-am zărit. Moartă, perfectă, cu părul negru fluturându-mi în valurile mici, și aproape înghețată. Un localnic mă privea cu milă, dar eu nu voiam asta. Acum eram cu lupii. Și apoi ea, o altă fantomă, trece pe lângă mine. E rece, calculată, volatilă. Aproape că mă atinge cu un suflu de aer înghețat. Simt asta și mă sperii…

M-am trezit cu sticla în mână. Am aruncat-o. Mi-am aprins o țigară și am deschis fereastra din dormitor. Fulg de Nea a sărit din pat și s-a cocoțat pe pervaz. Ne uitam amândoi în noaptea încețoșată, încercând să descifrăm umbrele.

Un vis. Un vis fioros. E noaptea de Sfântul Andrei, îmi șoptesc în sinea mea. Vorbesc în șoaptă în gândul meu pentru a nu trezi vreun monstru. Iubesc lupii, iubesc și morții, dar e ceva legat de cei vii. Visul mi-a spus că morții se trezesc în noaptea asta pentru a ne feri de cei care sunt în viață. Ilogic pentru oricine altcineva, logic pentru mine. Nu ar trebui să ne fie frică de morți, cei vii sunt mult mai răi. Arunc țigara și îl alung pe Fulg de Nea, apoi închid fereastra. Îmi dau seama că îmi e frig și eu abia dacă am o cămășuță subțire pe mine. Iau pătura de pe fotoliu și mă înfofolesc în ea. Mă gândesc la Carmen. Mi-ar fi fost folositoare. Măcar aveam la cine țipa să-mi facă un ceai. Era ceva ce trebuia să învăț să fac singură. Să fac față vieții singură. Era prima oară când mă întrebam unde s-a dus. După atâția ani nu știam mare lucru despre ea. Nu știam mai nimic. Avea familie? Poate.

Am rămas în bucătărie până dimineață, privind spre niciunde și gândindu-mă la orice ar fi putut să mă facă să

zâmbesc, doar că nu am găsit nimic prin amintirile mele care, după zâmbet, să nu fi adus durere.

Acum

Gibon mă strânge de mână încercând să mă calmeze. Tremur din toate încheieturile și îmi e teamă pentru viața Ioanei. Sigur ei știu că ne-am întâlnit. Nu-mi fac speranțe că nu scoseseră lucruri de la ea. Și cine știe… Ioana pare destul de abilă, dar nu mi-am făcut niciodată timp să o cunosc prea bine.

Îmi retrag mâna dintr-a lui, aproape mânioasă.

— Hai să facem ceva, nu ne ajută dacă ne luăm în brațe.

Pufnește ca un taur și pornește înaintea mea pe treptele care duc în stradă. Numai că se întoarce brusc și mă împinge înapoi.

— Presa, e plin de presă.

— Futu-i, zic enervată.

Normal, sunt știrea zilei. Cu portarul ucis și eu „dispărută", toată lumea presupune că am fost răpită, dacă nu mai rău. Și iată o situație pe care trebuie să o manipulezi cum se cuvine pentru a nu intra toată secția în derizoriu. Mihai trece grăbit pe lângă noi.

— Trebuie să dau o declarație. Tu schimbă-ți părul, ochii, fața, ce vrei tu. Momentan ești dispărută.

Știu că asta e una dintre acele situații. Dispari fiind la vedere, dar cum să spui presei că nu ai trecut printr-o traumă? Altfel vor spune că poliția mereu procedează așa și nu respectă niciun rahat de lege. Nu că ar fi fost chiar fals. Asemenea procurorilor, și noi amenințăm, dar numai dacă intuim că mergem pe drumul corect. Eu, cel puțin, n-am forțat pe nimeni să declare ceva ce nu era adevărat doar pentru a prinde un nevinovat și a-l arunca într-o temniță. Alții au mai făcut-o. Da, sigur, mă jucam cu ei, pentru că legea îmi permitea să-i rețin patruzeci și opt de ore dacă aveam suspiciuni. Unora trebuia să le arăt cum e și dincolo dar, de obicei, mai ales când era vorba despre crimă, oamenii vorbeau.

— Ar trebui să iei legătura cu șefa DNA, îi sugerez lui Gibon.

— De ce mama dracului aș face asta?

— Spune-i că s-ar putea să știi unde sunt și că vrei o favoare în schimb, o întâlnire cu ea între patru ochi.

Mă privește suspect.

— Sper că…

— Oh, jocul cu ruleta rusească nu funcționează la nesfârșit…

Nu e convins că nu am ceva și mai rău în minte, nici eu nu sunt perfect sigură, dar cu toate astea face ce i-am spus.

✶✶✶

Mihaela Kovack e o persoană înaltă, mult prea înaltă și destul de deșirată. Are chip de copil totuși, de copil din ăla plângăcios, cu toate că ea nu e nici pe departe așa. Își ține mereu părul prins într-o codiță care o face să pară oarecum mai matură, dar privirea, privirea e de viespe. Poartă mereu același gen de costum cu pantalon și sacou. Nu pare să aibă prea multă imaginație, dar adevărul e cu totul și cu totul altul. Mimează o persoană simplă din popor care vrea cu orice preț să facă dreptate.

Îmi trage o uitătură ciudată, cum n-aș putea s-o descriu. Pot spune doar că, preț de câteva secunde, aproape că mă domină. Ceea ce, însă, nu știe ea e faptul că schizofrenia, cel puțin la început de drum, zace și în mine așa cum a zăcut multă vreme și în mama, până să se manifeste.

Sunt îmbrăcată ca în gară. Blugi rupți, rupți de-a dreptul pentru că m-am prins de câteva ori în portieră în goana mea nebună de colo până colo, pulover pe gât ușor cambrat și port o bască cu cozoroc pentru că plouă și nu am chef să-mi stric coafura proaspăt făcută.

Mă așez chiar dacă nu m-a invitat, ceea ce o indignează.

— Văd că nu ești dispărută, mi se adresează pe un ton neutru și egal.

— Nici violată și nici moartă, spun, încercând să-i imit tonul.

Se așază și ea la birou și, pentru o clipă, rămâne cu privirea absentă pe fereastra enormă.

— Bine, ai dovezile, ce vrei?

De obicei îmi plac oamenii direcți, dar ea e periculoasă. Știe că am dovezile, cum să nu știe, problema e că eu nu prea știu cum să acționez.

— Nu mare lucru, câteva demisii, niște decapitări și vechiul meu post din poliție.

Mă fixează ca pe un posibil om de încredere, dar ideea îi dispare repede din privire.

— Enache și Stancu vor pleca din DNA și tu te vei întoarce în poliție, nu înțeleg, pe cine vrei să decapitezi?

Joacă la cacealma. Mă ridic, îi arăt telefonul, locul în care sunt descărcate toate informațiile și mă îndrept spre ușă.

— Asta vei afla la timpul potrivit. Până atunci sper ca într-o oră Ioana Dănileț să fie la Criminalistică vie și nevătămată, altfel nu mai discutăm în același mod.

Ies fără să las loc de alte cuvinte între noi. Abia când părăsesc sediul DNA simt cum picioarele mă lasă. Fusesem mai încordată ca niciodată în viața mea.

În urmă cu un an

Era a doua sau a treia oară când Ioana plângea ca un copil, cu fața lipită în pernă și pletele blonde lăsate într-o parte. Nu mă pricep la lucruri din astea, așa că mi-am făcut o cafea și am așteptat tăcută în bucătărie să își consume lacrimile. După mai bine de zece minute a venit după mine și m-a rugat să îi dau și ei o cafea. I-am spus să se servească.

— Nu sunt un bun ascultător, l-am spus destul de plictisită. Încerc să fiu indulgentă, dar nu înțeleg lacrimile astea vărsate aiurea pe perna mea.

Și-a turnat cafeaua și s-a așezat în fața mea. Cu mâna tremurând și-a aprins o țigară. Nu m-a putut privi sau, oricum, nu și-a ridicat ochii din pământ. A suspinat tragic, asemenea actrițelor, și a făcut o față de copil bosumflat. M-am abținut să nu o iau de păr și s-o dau afară.

— Uneori am nevoie să plâng, a spus, de data asta fără să se smiorcăie. Uneori am nevoie să scot tot din mine.

— De ce dracului nu o faci la tine acasă?

Nu a răspuns și am știut că nici nu avea s-o facă.

— Știi, l-am iubit în felul meu…

A fost rândul meu să oftez. Mă plictisisem de povestea asta. Dar am lăsat-o să vorbească.

— Am crezut că cine știe, dar… știi cum e atunci când ți-ai rupe pielea de pe tine numai să poți să simți că aparții cuiva?

Era o întrebare directă și aștepta un răspuns. Am ridicat din sprânceană. Cine știe, poate că am știut odinioară, dar acum sigur nu. A oftat înțelegând că suntem mult prea diferite.

— Nu știu, a spus din nou, imaginează-ți că cineva i-ar face rău pisicii tale doar așa, pentru că poate.

A așteptat din nou să am o reacție omenească. Nu aveam de ce. Dacă cineva ar face asta, l-aș împușca fără să am prea multe întrebări înainte.

— Ok, a spus nervoasă. Imaginează-ți că ești lângă un om pe care chiar îl iubești. Iar el…

— Iar el e un dobitoc sinistru. Știu. Dilema femeilor zilelor noastre și nu numai. Ioana, viața e așa cum e.

Alegerile ți le faci singură. Dacă îi dai dreptul unui sinistru să intre în viața ta, atunci acceptă consecințele. Pari deșteaptă. Sunt convinsă că ai știut de la început în ce intri.

A rămas aproape șocată. Venise la mine ca la un om și o dezamăgisem, dar nu aveam de gând să-i suport aberațiile. De-a lungul timpului am intrat în toate relațiile toxice în care aș fi putut intra. M-am dus cu capul înainte știind exact în ce intru. Uneori, poate, în sinea mea, mi-am plâns de milă vreo jumătate de minut, dar apoi am luat-o de la capăt. Altă relație toxică sau nu. De cele bune mă plictisesc, cele rele îmi priesc, mă alimentează, pentru că sunt sadică. Și cu toate astea nu înțeleg jalea, vaietele, plânsetele.

— Și vezi că eu nu sunt prietena ta cea mai bună, i-am spus nervoasă.

Acum

Ora douăzeci și unu fix. Începe emisiunea lui Ciutacu și tot acum intră și Ioana. Arată oribil. E plânsă toată dar, cel mai rău, are fața umflată și vânătă.

— Pentru Dumnezeu! spun și o iau în brațe.

Apoi strig spre Mihai:

— Vreau un medic și o asistentă!

Alin și Gibon tocmai pășesc înăuntru. Puștiul rămâne înmărmurit în cadrul ușii. Gibon vine imediat, de parcă e de la primul ajutor, să o examineze pe Ioana.

— Cine e? Ce a pățit?

— Halucinația mea, îi spun printre dinți.

Ioana mă strânge în brațe și începe să plângă. E pentru prima oară când făcea asta și eu o las. Pentru prima oară când simt compasiune față de ea. O stâng și eu în brațe pentru că simt nevoia să-i spun că s-a terminat. Cumva, nu contează cum, o s-o scot din coșmarul ăsta, chiar dacă nu știu exact care e, pot doar să bănuiesc. Printre suspinele ei și agitația lui Gibon aud glasul lui Flavius venind din televizor. Mă întorc ușor. Începea jihadul.

— O să am nevoie de pază pentru Flavius, îi spun lui Gibon, care tot încerca să înțeleagă ce se întâmplă. Vreau o mașină cu trei polițiști să-l escorteze la secție, azi.

Mă privește surprins, dar pleacă să îndeplinească ordinul. Mihai intră cu doctorul nostru cel de toate zilele, dându-l pe Alin la o parte din cadrul ușii.

— Acum zi tot, îmi spune amenințător.

O asigur pe Ioana că e în mâini bune și îl scot pe Mihai din birou.

— Mai mult decât Ioana Dănileț nu știu ce să-ți spun. Tot anul a fost pe capul meu, dar habar nu aveam cine e. De când a fost ucisă maică-sa, a apărut în viața mea și s-a ținut de mine ca scaiul. Nu a spus niciun cuvânt, până când am început să devin suspicioasă. Și acum trei zile mi s-a părut că o văd la petrecerea lui Enache. Surpriză!

Își dă una peste frunte de parcă ar fi înțeles tot ce e de înțeles.

— Ce dracului i-ai făcut procurorului-șef de ți-a dat-o?

— Nimic, spun ferm și sincer.

Apoi îl întorc cu fața spre televizor.

— Lucrurile se vor schimba oricum.

Îl simt că se scurge. E obosit, nervos și speriat.

— Lala, la dracu', nu aici trebuia să ajungem!

Dacă în toată viața mea adultă Mihai a fost omul pe care l-am ascultat și l-am înțeles mereu, acum îmi vine greu să-l recunosc și să empatizez cu el.

— M-ai chemat. Ai vrut să intru într-o vânătoare de vrăjitoare cu toate că știai că nu mai dețin toate poțiunile și acum, că am făcut-o chiar și fără baghetă magică, îți pare rău? Cred că ai știut de la început că eu joc doar în felul meu. N-am primit indicații în alt sens.

Se sprijină de zid și îmi cere o țigară. Se lăsase de fumat cu mult timp în urmă, dar acum e unul dintre acele momente speciale pe care doar eu le pot provoca. Îi ofer și i-o aprind.

— Ești cel mai bun om de pe pământ, Lala. Dacă cineva ar putea să vadă dincolo de aparențe, ar înțelege o mie de femei. Da, poate că ai dreptate. Nu aș fi avut suficient curaj să o fac dacă nu erai aici, implicată direct. Mereu ai fost aici pentru ca eu să pot să dau vina pe cineva. Mereu.

Îl știu pe Mihai aproape de-o viață, tocmai de-aia știu și când joacă teatru. Cine și cu ce îl are la mână?

Îl bat ușor pe spate și mă duc la Ioana. S-a calmat și doctorul a reușit să o panseze pe ici, pe colo.

— Va fi nevoie de spitalizare, mă anunță el.

— Aici, zic eu, în secția noastră.

O ajută pe Ioana să se ridice și pleacă. Alin încă privește șocat după fata blondă. Îmi pocnesc degetele în fața ochilor lui.

— Scuze, zâmbesc eu, dar suntem totuși într-o secție de poliție, dacă mai rămâi pe-aici o să vezi și mai rele. Bea o cafea, fumează o țigară și dă-i drumul de-aici.

Se uită la mine și nu înțelege ce spun.

— Ok, zic eu și îl întorc spre hol, oamenii mari au de vorbit.

Mihai îl bate și el prietenește pe umăr, apoi închide ușa în urma lui. Urmăresc emisiunea, timp în care îi scriu lui Mihai pe un bilețel pe care i-l pun în palmă: „Nu mă minți, dacă ai nevoie de ajutor sunt cu Ioana".

Plec în jurul orei unu dimineața din biroul lui și mă duc la secția noastră specială – Spitalul veteranilor, cum îl

numim. Adorm imediat lângă Ioana și, pentru prima oară după mult timp, nu visez nimic.

✶✶✶

Ioana nu s-a trezit, așa că mă duc direct la morgă. Am de căutat un cadavru. Unul care a fost ridicat de DNA, desigur, doar că nu o să-l țină în sediu ca pe moaște. Îmi dau seama de cum m-am trezit că trupul fetei ăleia trebuie să fie pe undeva, asta dacă nu l-au dus la crematoriu. Trec mai întâi pe acolo și studiez fișele. Niciun ars în ultimele trei săptămâni, deci intuiția mea încă funcționează. Se scapă rar de vreun cadavru în modul ăsta și, atunci când se întâmplă, totuși, sunt o grămadă de formalități și mult fum negru. Așa că e cam imposibil să nu observi că cineva e incinerat fără să-i faci formalitățile care se cuvin.

După aproape patru ore de căutat pe te miri unde, sigur că nu găsesc nimic. Trebuie să fac ancheta ca la carte, deși știu că n-o să ajute prea mult. Pun mâna pe telefon.

— *Hello,* Gibon. Nu ți-e dor să faci poliție adevărată?

— Mă sperii când faci așa.

— Ești anchetator, nu? Atunci de ce mama dracului, în loc să te ocupi de mine să mă vâri prin casele procurorilor, nu ai interogat apropiații moartei?

Oftează.

— Am vorbit cu toți, Lala. Mai puțin cu mama ei, pe care nu știu de unde s-o iau. A dispărut fără urmă.

— A, și nu ți s-a părut important să-mi comunici?

Face o pauză.

— La drept vorbind, nu faci parte din această zonă specifică a anchetei. Nu știam că trebuie să-ți raportez.

Îi închid, blestemând toți sfinții că nu mai există vechile telefoane, pentru a-i putea sparge timpanele. Mă simt jignită, abuzată, folosită și, culmea, tristă. Cam asta a fost. S-au jucat cu mine, au profitat de mine și acum…

Îmi trag o palmă și aerul rece vine imediat în urma ei, provocându-mi o usturime. Poate că e momentul să iau singură taurul de coarne. Nu am de gând să-l caut pe fiecare individ care a cunoscut-o pe victimă, dar știu că trebuie să o găsesc pe mă-sa și în gaură de șarpe, dacă de

asta e nevoie. Nimeni nu dispare dacă nu are informații importante. Frica.

Mai am de dat un telefon.

— Bună, copile, scuze că apelez la tine, dar în restul nu mai am încredere. Mă poți ajuta cu două lucruri?

— Sigur, sigur, spune surprins, dar sincer.

— Aș vrea să știu cum e Ioana.

— Ah, acum zece minute am trecut pe acolo. E mult mai bine. Vorbea cu Gibon.

— Te rog să mă anunți dacă vor să o mute.

— Sigur, sigur. Ce mai pot face pentru tine?

Nu sunt nici eu convinsă.

— Aș vrea să cauți o persoană după card, după telefon, după orice. Numai că nu știu cum o cheamă și ar putea fi mii de Vasiliu. Restrânge aria undeva în București sau în apropiere…

— Mama Anei?

O clipă stau să procesez. Ah, victima. Uneori le uitam numele mici.

— Da.

Începe să vorbească șoptit.

— Am căutat informații despre ea încă de când am aflat că poliția nu reușește s-o găsească. Am aflat ceva, nu știu dacă e relevant, dar se pare că are o căsuță undeva în Vâlcea, într-un sat, Băbeni sau așa ceva. Nu a folosit nici mobil, nici card de credit. Apropo, numele ei este Maria.

Zâmbesc.

— Mulțumesc! Ah, da, de Flavius știi ceva?

— Da, e în biroul lui Mihai, sub observație.

— Poți face în așa fel încât să mi-l dai la telefon?

Îl aud cum merge apăsat pe hol și îmi vine să râd. Nu rezistă în fața unei femei bătute, dar îi place, într-un fel sadic, să riște. Îl aud vorbind cu băiatul care-l păzea pe Flavius, n-am înțeles exact ce-i spune, dar intră.

— Repede, îmi zice Alin.

— Hei, mafiot retard, evadează! În douăzeci de minute ne vedem la Casa Poporului.

— Credeam că nu mai zici asta, spune Flavius cu o plăcere diabolică în glas.

✶✶✶

Îl văd pe Flavius alergând spre Honda mea cea nouă, cea pe care o ținusem ascunsă în garaj, doar că lui nu-i

scapă detaliile. În urma lui, ca o umbră – Alin. Oftez. Deschid portiera din față și îi trag o uitătură urâtă lui Flavius.

— Puștiul e anormal, se scuză el repede. A zis că dacă nu-l iau dă alarma că vreau să fug.

Îi fac semn să vină înainte să pot spune ceva. Trag aer în piept și aștept să intre în spate.

— Dacă pun în pericol viața unui civil…

— Nu o faci, mă întrerupe el. Am venit de bunăvoie.

Ridic mâinile în aer, disperată. Parcă îi pasă cuiva de asta! Flavius începe să râdă.

— Prințesă, n-avem timp de prostii. Ce vrei să facem?

Îmi dau seama că n-are rost să merg mai departe cu subiectul.

— Mergem la Vâlcea. Cred că e ceva putred în cazul Anei Vasiliu. Nu au furat cadavrul degeaba. Și în morgă, totuși, nu pare a fi.

Pornesc ușor spre ieșirea din București. Puțini îmi știu Honda cea nouă și nu vreau să atrag atenția asupra mea.

— Și? Ce îți trece prin mintea aia?

Aș vrea să zâmbesc, dar Flavius o să interpreteze gestul după bunul plac.

— Flavius, ce dracului căuta Paul acolo?

Își ține respirația. Dacă ceva e adevărat în tot ceea ce înseamnă Flavius, în ceea ce spune sau face, e că mereu a fost îndrăgostit de mine și oricând ar face orice pentru a mă scoate din rahat. Știu că n-o să-i convină subiectul, doar e vorba despre un fost iubit.

— Habar nu am, și nu spun asta pentru că mă enervează discuția, dar chiar nu știu.

Cu siguranță Mihai știe ceva, chiar dacă a negat. Cu siguranță Mihai e prins cumva în povestea asta. Nu mi-a spus pentru că nu a putut, dar, în felul lui, știind că-l cunosc suficient de bine, mi-a dat de înțeles. Sper că asta a fost, altfel…

— Paul Avramescu, îl aud pe Alin spunând, face parte dintr-un fel de SRI doi.

Privesc în oglinda retrovizoare direct spre chipul lui.

— Ce spui acolo?

— După ce a fost dat afară l-au luat ca agent sub acoperire. Prietenii fugarului… înțelegi tu.

Sunt puțin bulversată și puțin șocată. Paul – el nu are nimic altruist în ființa aia jegoasă a lui.

— Fugar? se miră Flavius.

Ridic din umeri nepăsătoare.

— Nu, care e treaba?

— Hai să nu ne împrietenim prea tare de data asta.

— Și eu cum pot avea încredere în tine dacă tu nu ai în mine?

Ieșim pe autostradă.

— Nu poți, îi zic. Trebuie să-ți vezi de treabă.

— Adică tu și micuțul aveți secrete?

Știu ce urmează și aș vrea să-l opresc cumva, dar nu am cum decât spunându-i adevărul.

— Te rog…, încep.

— Nu, nu, știu ce înseamnă asta, dacă ai atâta încredere în el o să ajungi și în patul lui.

Îl privesc pe Alin, care a rămas șocat. Zâmbesc.

— Stai liniștit, îi spun lui Flavius, nu e vorba de atât de multă încredere.

Până la Vâlcea nimeni nu mai scoate vreun cuvânt, ceea ce-mi dă suficient timp să gândesc.

✶✶✶

Ajungem în Băbeni pe înserat și ne e foarte clar că nu vom da de vreun han sau ceva asemănător. Undeva, la vreo zece kilometri, spune telefonul meu, ar exista o pensiune. Încă nu e momentul să iau o asemenea decizie, chiar dacă ambii mei însoțitori par obosiți și înfometați. Le ofer câte o țigară și ambii o primesc.

— Ține de foame, le spun. Și acum?

Alin ține în mână o tabletă pe care o tot învârte într-un mod neobișnuit, de parcă ar folosi-o pe post de busolă.

— Din câte îmi dau seama, casa pe care o are aici Maria ar trebui să fie undeva pe ulița aceea mică din dreapta, ne arată el cu degetul spre un drum pe care n-aș putea spune că-l văd cu adevărat. Iar de aici sunt vreo trei sute de metri cu totul.

Merg ușor pe unde mi s-a indicat. Într-adevăr, o uliță, un petec de pământ cât să intre o mașină, se ivește la dreapta. Mă aventurez pe el, gândindu-mă că nu sunt prea multe mașini în zonă. Trecem un podeț de piatră și văd vreo trei case puțin mai departe. Înaintez și opresc în

fața primeia, încercând să las mașina în așa fel încât să mai aibă și alții loc să treacă.

— Sunt trei, mă întorc spre Alin.

— Ultima, spune el sigur, trăgând ezitant din țigară.

Ținând cont că nu am unde să mai duc mașina, cobor, lăsându-l pe Flavius să mă urmeze. În curtea casei sunt doi câini mari care se văd printre uluci. Strig la ei și încep să latre și să se agite în lanțurile groase care-i țin ca să nu sfâșie. Femeia iese din casă cu o lanternă din aceea veche, dar mare și folositoare. O îndreaptă direct spre ochii mei, lăsându-mă o clipă fără vedere.

— Fir-ar! bombăn.

— Cine-i acolo? întreabă ea speriată.

Alin e în urma mea. S-a întunecat bine iar el nu are o lanternă să-și dea seama dacă femeia din poză e aceeași cu cea din curte.

Mă cocoț pe gard și ridic mâinile.

— Maria Vasiliu? Te rog, nu vrem să-ți facem niciun rău. Criminalistica, spun sigură pe mine.

— Nu, nu am nimic de declarat. Nimic.

Dă să meargă spre casă, dar din doi pași sunt jos, trec pe lângă câini și o apuc de mână.

— Te rog, nu-i nevoie să ne spui nimic. Dar venim de la București, ne e foame și suntem obosiți. Măcar o jumătate de oră te rog să ne primești.

Mă studiază din cap până-n picioare și dă încet din cap. Trage câinii deoparte și îi lasă pe Flavius și Alin să intre.

Rămânem pe prispă, chiar dacă e frig de crapă pietrele, până când decide că putem intra. Casa e sărăcăcioasă, veche, și e limpede că nu mai avusese nimeni grijă de ea în ultimii ani. Antreul e, de fapt, ceea ce noi numim hol. Mic, cât să stea doi oameni înghesuiți. În față – o bucătărie destul de mărișoară, cu sobă cu plită, masă cu scaune și câteva polițe de lemn atârnate pe pereți. Are macaturi și fața de masă e cusută manual. Oale, polonice, furculițe și altele atârnă sinistru pe polițe. O găleată plină cu apă se află lângă ușă, iar de ea, cu o funie albă, e legată o cană de tablă. Am o vagă amintire a obiectelor acestora de pe vremea când am vizitat-o pe bunica unei colege de generală.

— Vă dau câte un sandvici și plecați, spune hotărâtă.

Ne așezăm. Flavius o cercetează minuțios, chiar dacă pare că se uită în altă parte. Adevărul e că încă e o

femeie frumoasă. Ușor durdulie, dar cu forme apetisante. Îmbrăcată ca o orășeancă, cu rochie ușor cambrată. Chipul îi e rotund și pare destul de vesel, dacă n-ar fi crispată din pricina noastră. Are ochi mici, ca două bile, dar destul de vii, și un coc roșcat deasupra frunții.

— Înțeleg că îți e frică…, încep.

— Pe el îl știu, a fost martor la crimă.

Privesc spre Flavius, n-am crezut că celebritatea o să-l ajungă atât de repede.

— Da, iar trupul fiicei dumneavoastră a dispărut din morgă.

Nu am de gând să-i spun că fusese ridicat.

Îi cade farfuria din mână. Mă grăbesc s-o ajut. Tremură toată.

— Nu aveți voi cum să-i faceți dreptate. Sunt prea multe lucruri de neînțeles. În plus, spune ea cu lacrimi în ochi, s-a dus de bunăvoie acolo, nu a tras nimeni de ea.

Îi prind mâna și o privesc în ochi.

— Putem face ceva pentru ea, pentru memoria ei. O putem răzbuna, dar avem nevoie de ajutor.

Femeia își șterge lacrimile cu dosul palmei și mă privește cu oarecare încredere.

✶✶✶

Am rămas singure în bucătărie, în timp ce Flavius și Alin își fac de lucru în camera alăturată. Maria mă întreabă dacă sunt mamă, îi spun că nu, drept dovadă nici nu am de gând să pretind că înțeleg ce simte. Îmi mulțumește pentru sinceritate, nici ea nu are de gând să bată apa în piuă pe treaba asta.

— Ana, dintr-o prostie, s-a împrietenit cu Ioana Dănileț exact când a împlinit optsprezece ani. De acolo, lucrurile au cam luat-o razna. Ioana nu a fost cea mai bună influență din viața ei. Am încercat s-o înțeleg știind că are probleme acasă. Erau doar ea și mama ei, cum eram și eu cu Ana.

Oftează când îi pronunță numele, de parcă sufletul ei s-ar rupe în zece.

Ia o gură de apă și privește pe fereastră.

— După doi ani, treaba asta a devenit tot mai serioasă. Ana începuse să se drogheze și umbla cu unul mult mai în vârstă decât ea. Atunci am aflat că e vorba despre procurorul Stancu. Am încercat să-i bag mințile în

cap. Omul avea nevastă și copii de-o seamă cu ea. Nici nu a vrut să audă. Susținea că-l iubește și, oricum, el plătea pentru tot ceea ce aveam nevoie amândouă.

Se întrerupe din nou. Fără să-și ia privirea de afară, continuă ceva mai liniștită.

— Am știut că într-o zi toate astea se vor întoarce împotriva ei. A venit ziua în care procurorul și-a mutat copiii și nevasta și a invitat-o pe Ana să locuiască la el. Ea n-a ezitat nicio secundă. Atunci am plecat din București. Nu puteam lupta pentru ea. Nu mai aveam nici forță și știam că nu are rost. Am aflat apoi de moartea procuroarei și la scurt timp de a Anei. Poate mă credeți nebună, dar nu cred că Stancu a ucis-o.

Aș putea să mărturisesc că sunt la fel de nebună, dar nu am cum să fac asta. Dau ușor din cap. Încerc să înțeleg niște lucruri, dar parcă îmi e teamă să o fac.

Mai stau de vorbă cu Maria aproape o oră, timp în care am aflat lucruri care o să-mi fie folositoare, dar ca să le pot lega între ele am nevoie de ceea ce știu Gibon și Ioana. O singură întrebare mă bântuie mai mult decât toate celelalte, dar știu că răspunsul nu va veni atât de repede pe cât mi-aș dori.

Pornim spre București după miezul nopții. Probabil că Flavius a fost dat în urmărire, la fel și eu. Procurorii nu au de gând să ne lase să ieșim vii din asta, mai ales că știm prea multe de acum. Dar trebuie să mă întorc, mai am un om de vizitat. Singură.

✶✶✶

Îi las pe Flavius și pe Alin la mine acasă. Chiar dacă e sub supraveghere, știu că nu vor face niciun pas deocamdată. Opresc direct la ușa lui Paul și mă sprijin în interfon. Îmi deschide abia după cinci minute. Nu pare să fie somnoros după voce, tocmai de aceea stau pe casa scării ca să văd cine iese din lift. Doar o puștoaică. Urc. Mă așteaptă îmbrăcat în halat de baie. Nu pare prea bucuros să mă vadă.

— Acum te culci cu copii?

Nu zice nimic, doar îmi face semn să intru și eu mă supun.

— Ce dracu' faci aici?! Pot fi urmărit.

Ridic din umeri și mă trântesc pe canapea, e aproape cinci dimineața iar eu nu am mâncat și nu am băut nimic

de mai bine de douăsprezece ore.

— Întrebarea firească ar fi ce faci tu în cârdășie cu grupul vesel?

Se duce spre bar și toarnă câte un strop de whisky în două pahare. Pe unul mi-l înmânează. Refuz.

— Nu mai e treaba ta de mult timp.

— E treaba mea când îmi dau seama că Ioana Dănileț m-a implicat de mai bine de un an.

Dă paharul peste cap și se așază în fața mea.

— Ce vrei de fapt?

— Date, fapte, lucruri folositoare.

— Am crezut că le ai deja.

Gesticulez nehotărâtă.

— Da și nu. Vezi tu, am o mică dilemă. De ce m-a implicat Ioana pe mine? Și cum dracu' a făcut să nu mă prind un an întreg… Nu, stai, nu răspunde. Aici n-am o dilemă. Cel puțin nu una reală. Am înțeles, cred, cum a funcționat treaba. Ai trimis-o la mine pentru că ți-a fost teamă că i se va întâmpla ceva rău. Nici tu n-aveai idee ce dar, mă rog, trebuia să o știi măcar pe ea protejată. Am fost un bun gardian chiar dacă n-am știut asta. Întrebarea reală e de ce o protejai?

Decide să dea gata și licoarea din paharul meu. Își pune mâinile la tâmple și începe să se maseze ușor.

— De ea, de mediul în care trăia. Ioana a trăit și cu Enache, înainte să afle mama ei. Așa cum presupun că ai aflat deja povestea Anei.

Mă ridic în picioare și mă preling spre fereastră. Tocmai începe să răsară soarele. Îmi șterg ochii. Simt că-mi atârnă nu doar cearcănele, ci și întreaga față. Mă macină oboseala dar, mai presus de oboseală, simt ceva cu adevărat înviorător: soarele care răsare de după blocurile noi din cartierul lui Paul. Parcă vrea să-mi transmită un mesaj.

— Paul, ești un om înfiorător, dar dincolo de asta ai un suflet măreț. Ai vrut s-o salvezi pe ea și nu de Enache. Poate că le viola, poate că le bătea, dar nu a ucis-o pe Ana nici el, nici Stancu. Doar pe mama Ioanei… cumva, nu-mi dau seama cum. Dar Ana…

Las întrebarea suspendată în aer. Sunt sigură că nu voi scoate nimic de la el, doar e suficient de bine antrenat. În schimb, pot să-i dau senzația că știu ceva mai mult decât știu de fapt.

Liniștea s-a lăsat exact așa cum m-am așteptat. Mă duc, îmi iau haina pe care o trântisem pe canapea și pornesc spre ușă.

— Măcar acum e clar că ești același dobitoc. În plus, nu faci decât să te culci cu minore pentru că ai profesori buni.

Și plec pentru a doua oară, fără niciun regret.

În urmă cu un an

Venea spre mine ținând două cești. Știam că e cafea, îi simțeam mirosul, iar aroma parcă mi s-a prelins pe papilele gustative, făcându-mă să realizez aproape imediat că am toată gura inundată de acel gust de vomă. Vomitasem toată noapte după ce mi-am propus, ca o eroină, să combin bere cu vin, vodcă, B52, care este foarte dulce, și vreo tonă de whisky. Ficatul meu a cedat și a trebuit să dau afară tot ce consumasem cu o poftă și o nebunie demnă de un alcoolic veritabil.

Am întins mâna după cafea, dar parcă gustul acela de alcool nu-mi dădea pace. M-am ridicat și m-am dus la baie. Prima privire s-a oprit în oglindă. Arătam ca o vrăjitoare care fusese perpelită, mai întâi la foc mic, să vadă ce o așteaptă. Cearcănele îmi atârnau undeva până la baza nasului. Ochii îmi intraseră în orbite și fața îmi era trasă. Eram aproape schelet, doar că aveam cearcăne. În fine, nu asta era prioritatea mea. M-am spălat, iar apoi apa de gură m-a ajutat să scap cât de cât de gustul infect.

M-am întors în sufragerie. În ultimul timp dormeam mult pe canapea, de parcă patul nu mai era o opțiune. Probabil că mi se trăgea de la lunile acelea cumplite de recuperare pe care mi le petrecusem în dormitor, imobilizată de aparate. Sau poate era o simplă toană, așa cum aveam eu de obicei.

Ioana mă aștepta. Mirosul de tutun mi-a agitat puțin stomacul, dar am tras aer în piept și mi-am promis că o să fie bine.

Am luat cafeaua și am sorbit. Nu, nu avea să fie bine. Simțeam că dacă mai iau o gură voi ajunge din nou în aceeași poziție nefericită pe care o încercasem toată noaptea.

— Prea dulce, m-am strâmbat.

Am deschis larg fereastra. Ningea. Fulgi mari, atât de mari cum nu mai văzusem din copilărie. M-am urcat pe pervaz, ghemuindu-mă cu mâinile în jurul picioarelor. Era mirific, iar aerul acela rece îmi făcea bine. Ioana s-a apropiat.

— O să răcești.

Am pufnit pe nări ca un dragon furios.

— Am atâta alcool în mine că pot sta goală în Antarctica și nu pățesc nici pe dracu'.

A ținut, totuși, să mă acopere cu o pătură găsită pe undeva. Am acceptat, pentru că începusem să tremur. Am stat acolo mai bine de zece minute până când m-am simțit capabilă să mă încălzesc, să-mi beau cafeaua și să fumez. Dar mintea îmi era încă în ceață.

— Ce dracu' am avut azi-noapte?, m-am întrebat mai mult pe mine.

Ioana s-a apropiat.

— Cred că individul acela, Paul, sau cam așa, te-a agitat.

Am mărit ochii. Nu-mi aminteam de el.

— Cine?

— Tipul blond, înalt…

— Nu-mi amintesc.

Ea a oftat de parcă, brusc, am devenit o belea.

— În timp ce tu te întrețineai cu berea a intrat tipul ăsta cu una la braț. Tu ai mărit ochii și ai spus ceva de genul: „porc odios" și ai cerut un vin. Mi-ai spus o poveste alambicată pe care n-am putut s-o urmăresc, în timp ce tot comandai chestii ciudate. Într-un final am înțeles că ai avut și tu o inimă cândva, apoi ți-a dispărut chiar și sufletul, pe urmă ai început să vomiți și să înjuri de toți sfinții.

Am zâmbit răutăcios.

— Ca să vezi, uneori mai am și inimă!

— E, hai, ai putea să-mi spui totuși, povestea, să o înțeleg și eu.

Am dat ușor din mână.

— N-am ce să spun, decât că regret că am jignit porcii.

M-a cuprins cu brațele.

— Eu ți-am povestit o grămadă de lucruri despre mine și relațiile mele.

Am îndepărtat-o fără să o bruschez.

— Ți-am mai spus că nu sunt prietena ta cea mai bună.

Asta nu a făcut-o decât să devină și mai curioasă. Privirea ei jucăușă și interesată a apărut instantaneu.

— Hai, măcar ai putea să-mi dai câteva detalii picante.

M-am sprijinit în tocul ferestrei, privind prin ea la fulgii mari care se izbeau de asfalt. Singurele lucruri pe

care i le puteam spune erau suficient de triste pentru a mă face să deschid fereastra și să mă arunc.

Acum

O privesc cum doarme. Pielea ei e de un mov aprins, iar din loc în loc se văd urme violet. Aș vrea s-o ating, dar îmi e teamă că o voi trezi. Gibon îmi face semn din ușă să ies. Îl ascult.

— Știi că ești sub urmărire penală?

— Pe cine am omorât?

— Ți se fabrică.

Zâmbesc. O cunosc pe șefa procurorilor – n-ar îndrăzni să ajungă până acolo dacă ar ști că am anumite probe. Mai trist e că nu e convinsă exact despre ce probe e vorba.

— Au dat un comunicat de presă că, de fapt, ai fugit.

— Foarte bine că au făcut asta, spun.

Gibon mă privea uimit.

— Ce-i în mintea ta?

— Nimic în care ai vrea să fii băgat.

Pornesc spre secție. Vreau să-l văd pe Mihai. Știu că risc, dar înainte de asta o să mai cer o favoare de la jurnalistul meu preferat.

— Bună, Victor!

— Se pare că ești fugară.

— Da, am auzit. Dar până una, alta, am să-ți trimit o înregistrare. E făcută acum două zile în biroul Mihaelei Kovack.

Se lasă o pauză scurtă.

— Serios?

— Mda, între mine și ea. Mâine dimineață mă poți suna să intru în direct.

— De ce nu în seara asta?

— Pentru că mai am ceva de rezolvat.

Îi trimit înregistrarea pe *WhatsApp* și îmi aprind o țigară. Discuția dintre mine și ea, cu toate măsurile de prevedere pe care și le luase, a fost înregistrată. Și reprezintă dovada faptului că procuratura știe că sunt de capul meu. Plus că mi-a promis favoruri pentru a nu divulga probele. Nu știu dacă urmează să lovesc și în Mihai sau nu, dar nu am de gând să-i las să-mi păteze imaginea. În plus, Mihai m-a băgat în toată povestea asta cu bună știință, indiferent ce ar fi vrut să afle. De aceea aș

fi vrut să fie sincer cu mine de la început. Îl au la mână și eu nu știu de unde să încep.

Îl văd prin pereții de sticlă. Stă la birou cu fruntea în palme. Probabil că e în poziția aceea de ceva vreme. Bat în geam. Ridică privirea și îl salut. Nu vreau să intru, lucru pe care se pare că-l înțelege. Se deplasează greoi spre mine. Parcă e din ce în ce mai bătrân și mai îngrijorat.

Mergem unul pe lângă celălalt prin secție sub privirile suspicioase ale celorlalți. Îi cer telefonul și, împreună cu al meu, le lăsăm pe un birou oarecare. Ieșim. Viscolul s-a întețit între timp și toată zăpada ține cu tot dinadinsul să-mi intre în ochi.

— Mâine dimineață, îi spun, printre șuierăturile vântului, voi scoate totul în presă. Fiecare probă. E momentul să-mi spui acum ce se întâmplă.

— Vor „scăpa" de Paul dacă „transpiră" ceva.

Nedumerită? Foarte.

— Și de ce îți pasă?

— Pentru că eu l-am băgat în asta!

— Adică ai lucrat cu el chiar dacă a fost dat afară din sistem?

Lasă privirea în jos, dar nu îmi dau seama dacă de jenă sau din pricina vântului polar.

— Era cel mai credibil, până a fost descoperit. În seara în care ai fost în casa lui Enache și-au dat seama. Nu te-am pus în pericol cu intenție. Paul a făcut o mișcare proastă începând cearta cu Flavius pentru a-ți da timp.

— Nu știam că el a început cearta.

Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor și începe să facă cercuri cu vârful pantofului.

— Am crezut că pot singur, dar nu am reușit să le fac față.

— Și Ioana?

— Jur că de dimineață am aflat. M-a sunat Paul de cum ai plecat de la el și mi-a spus că el a trimis-o la tine. Spera că așa va fi în siguranță. I-am zis să dispară o vreme.

Înțeleg asta, dar nu e chiar tot.

— Îți repet. Mâine toate probele vor vui în presă. Ești sigur că e în ordine?

— Nu, dar e decizia ta.

Mă simt ca un cub de gheață, așa că intru în sediu trântind ușa în urma mea. Mă simt, de asemenea, și

prizonieră într-un fel foarte ciudat. Deși par liberă, de fapt nu sunt. Urc în fostul meu birou unde acum stă, îngrijorat, Gibon. Închid ușa în urma mea și mă așez.

— Nu e prea frumos să furi biroul unei doamne.

— Nu a fost alegerea mea, zâmbește el. Hei, sunt de partea ta, să știi.

Ridic din umeri. Vine lângă mine și îmi pune haina pe spate.

— Ești sloi.

Aș vrea să zâmbesc, dar mi-a înghețat maxilarul.

— Bine, spune-mi ce pot să fac pentru tine.

— Vreau tot ce știi despre cazul Anei. Fără să omiți nimic.

Se așează la locului lui și de sub birou scoate un dosar.

— Ai dat de mama ei, nu?

Nu trebuie să-i răspund, știe deja că așa s-a întâmplat.

✶✶✶

Mă întreb uneori… doar mă întreb, dacă oamenii ar simți cu adevărat durerea celuilalt, ar mai fi la fel? Ar mai comite anumite lucruri, începând cu sentimentele de ură și terminând cu odioasele crime? Probabil că da. Îmi dau seama că rasa umană este cumva mult deasupra altor ființe. De fapt, nu… Mai degrabă ne credem superiori, când, de fapt, suntem mai răi decât viermii. Ne ucidem sufletele, sentimentele, dorințele, bucuriile, obiceiurile. Îi facem pe ceilalți să joace după melodia noastră și ni se pare corect, când, de fapt, nu e. Nu știm să lăsăm liberul arbitru să intre în joc, cum nu știm să le oferim libertate celor la care ținem.

Cred că asta este una dintre condițiile esențiale ale unei relații de orice fel, respectarea libertăților celuilalt. Sau așa ar trebui să fie.

Mușc din sandviciul de vită. Nu-mi place. Prea puțină maioneză și carnea roșie mi se pare odioasă, dar e singurul sandvici decent pe care-l găsești la cârciuma de vizavi de secția noastră. Stau afară, pe o bancă, chiar dacă suflă crivățul. Simt, din când în când, câte un fior rece pălindu-mi chipul. Mă gândesc că oamenii ar trebui să simtă mai des frigul, doar așa se pot trezi la realitate.

Renunț la sandvici până la urmă și îmi aprind o țigară. Încă îmi e foame.

Îmi dau seama că doar frigul, de data asta, mă ține cu ochii deschiși. Sunt obosită. Oamenii care trec pe lângă mine, ferindu-se din calea vântului, par și mai obosiți. Mă întreb oare ce au făcut ei cu o noapte înainte? Probabil lucruri normale. Bănuiesc că majoritatea nu și-au vizitat fostul pentru a încerca să afle date dintr-o anchetă în desfășurare. Presupun că nu.

Faptul că Paul e în pericol nu mă sperie. Până la urmă, dintr-o eroare pe care nu o puteam lua în calcul, singur a ales să intre în jocul ăsta. Bine, e posibil ca și Mihai să-l fi ajutat puțin să ia decizia. Cu toate că nu înțeleg de ce și pot spune că am mintea brici la ora asta. De ce a vrut Mihai să lucreze cu el știind că eu m-aș împotrivi?

Telefonul zbârnâie anemic în buzunarul gecii. Îl scot cu vârful degetelor înghețate. Pe ecran văd doar „Număr privat”. Nu e nevoie de mai mult ca să-mi dau seama cine e.

— Bună ziua, doamnă procuror.

Fâstâceală.

— Cum… nu contează, ce ai de gând? Sursele mele spun că vrei să intri în direct la TV.

Are surse bune.

— De când am aflat că dispariția mea s-a transformat în fugă, m-am gândit să echilibrăm puțin balanța.

Oftează.

— Tocmai am trimis ordinul să fii repusă în funcție. Am tras niște sfori. O să ieșim cu un comunicat și vom spune că a fost o eroare.

— Bine, mersi.

Închid. Ordinul și comunicatul vor apărea înainte de a intra eu în direct, lucru la care nu vreau să renunț. Nu sunt doar eu în ecuația asta. Mai sunt și Flavius, Paul și Mihai. Mă uit spre cer. O avalanșă imensă de fulgi începe să cadă spre mine. Ioana… cumva, mai e și Ioana, și nu am de gând să o scap din jocul pe care chiar ea l-a început.

Termin țigara și intru în clădire. Valul de aer cald aproape că mă dezechilibrează. Încerc să fac câțiva pași, dar sunt nedormită de prea mult timp. Mă țin de perete până îmi revin din amețeală. Iau liftul spre etaj și mă

opresc direct în biroul lui Mihai, care e gol. Mă întind pe canapea și cred că adorm aproape imediat.

✶✶✶

Năluca a trecut pe lângă mine privindu-mă fix în ochi. Nu știu cum, dar nu m-am speriat. Lupul alb era în spatele meu și parcă mă îndemna să merg în urma ei, ceea ce am și făcut. L-am privit o clipă cu coada ochiului, suficient cât ea să dispară. Încă un pas și aș fi căzut în apa aceea murdară, care s-a limpezit dintr-o dată. Mă văd din nou. Moartă, înghețată și de-o frumusețe nemaivăzută. De parcă moartea ar fi singura perfecțiune a lumii. Singura invenție a Creației absolute. Sunt absorbită de propriul eu. De propria-mi moarte. Aș vrea să mă ating, dar atunci imaginea dispare și ea rămâne acolo, în fața mea, privindu-mă. Mâna i se ridică diafană și îmi indică un loc. Un loc care dispare…

…imediat ce deschid ochii.

— E trecut de optsprezece, ai de gând să dormi aici? mă ia Mihai la rost.

Îmi dau seama că e al dracului de târziu. Dau drumul la televizor și încep să caut agitată posturile de știri.

— A venit numirea ta și comunicatul de la DNA.

E ceva în privirea lui care mă sperie.

— Bine, e timpul să-ți dai demisia, spun ferm.

Rămâne suspendat în timp. Câteva secunde au uitat să se scurgă.

— Ce vrei să spui?

— Provizoriu.

— Ah, face, dar parcă tot nu înțelege.

Apoi dă ușor din cap și se așază la birou.

Telefonul sunase de nenumărate ori. Ciutacu de cele mai multe și numărul privat de două. Nu am de gând să îi mai dau ei vreo importanță. Îl sun pe Victor.

— Hei, nu m-am răzgândit, doar că… nu contează, rămâne stabilit.

Asta e tot. Nu avem nevoie de prea multe pentru a ne înțelege.

Mă ridic și mă duc spre Ioana. Am nevoie să schimb două vorbe cu ea.

O găsesc trează, dar înconjurată de poliția judiciară. Plânge.

— Hei, am zis, ce dracu'…

O duduie cu un cap mai înaltă decât mine și cu ceva sală la activ se pune în fața mea. Chipul ei e brut, ca o stâncă abia cioplită.

— Domnișoara vine cu noi.

— Pe dracu', e sub tratament, nu poate fi transportată, spun.

Îmi înmânează ordinul Procurorului General. Citesc, rup hârtia și sunt pregătită să-i pălesc una în meclă, când apare Gibon.

— Domnișoara merge cu voi după ce facem toate formalitățile, vă rog să mă însoțiți.

Femeia îl ascultă aproape hipnotizată, în cameră rămânând un singur polițist. Mă apropii de Ioana sub atenta lui supraveghere.

— Te poți mișca? o întreb.

Îmi face semn că da.

Mă îndrept către ușă, timp în care polițistul rămas vine după mine pentru a se asigura că nu mai intră nimeni. Poate că nu mai sunt bine antrenată, dar tot știu că-l pot doborî. Mă întorc brusc și îi ard un pumn. Luat prin surprindere, cade. Atunci scot pistolul, pe care i-l pun direct la cap. Îi iau propriile cătușe și le prind de barele metalice ale patului. Îi mai ard una cu patul pistolului pentru a fi sigură că doarme o vreme.

— Te miști singură?

Ioana sare din pat.

— Am fost bătută, dar nu mi s-a fracturat nimic.

— Bine, pentru că trebuie să te miști.

Facem repede schimb de haine.

— Te duci direct la mine. Știu că e cel mai expus loc, dar nu vor veni fără mandat. Flavius este acolo…

— Cine?

— Nu contează, du-te!

Iese și se duce ca vârtejul. După douăzeci de minute, Gibon și femeia cioplită se întorc. Butonez televizorul în lipsă de ocupație, îmbrăcată în pijamaua Ioanei. Îi privesc liniștită.

— Cred că am fost jefuită.

În urmă cu un an

Am sărit gardul de piatră fără să privesc în urmă. Știam… nu, speram că Ioana este în urma mea, dacă nu, nici nu aveam de gând să mă întorc. În escalada mea periculoasă, mi-am pierdut tocul de la pantoful drept, dar nu prea aveam chef să mă opresc pentru atâta lucru. Poate că nu mai eram ofițer de poliție, dar ce le-ar fi plăcut celor din presă să bată tobele pe seama mea! Până la urmă, nu făcuserăm nimic inuman. Am găsit o casă liberă pe Lipscani și am băut până au venit proprietarii. Restul e cancan.

M-am oprit abia la câteva străzi distanță. Nu știam exact unde îmi lăsasem mașina, asta dacă venisem cu mașina. Inima îmi bătea cu putere. M-am uitat în urmă. Nimeni. M-am așezat pe bordură să-mi trag sufletul și am început să râd cu poftă. Nu știam de ce făcusem nebunia asta, dar o făcusem și îmi plăcuse. Când ridic privirea, văd o Ioana jumulită, cu pantofii în mână și cu haina de blană trasă peste cap. Râd și mai tare. Ea se oprește în mijlocul drumului și-mi arată degetul mijlociu. Presupun că nu era prea fericită că am lăsat-o în urmă, dar, dacă e să fim corecți, fusese ideea ei să ne înfruptăm din bunurile oamenilor.

A ajuns lângă mine gâfâind. Picioarele îi erau sloi, ciorapii se rupseseră și firicele mici de sânge stăteau înghețate pe glezna ei subțire.

— E, hai, doar asta ți-ai dorit, am spus eu, aprinzându-mi o țigară.

— Sunt sloi, a spus ea clănțănind din dinți.

Am căutat în geantă și am găsit suficienți bani de taxi. M-am uitat pe stradă să-mi dau seama unde sunt, dar nu-mi dădeam. Totuși am sunat la taxi și m-am înțeles cu dispecera să-i dau un *share location* apoi m-am pus iar pe râs.

— Ești nebună?

Ioana părea paralizată, dar nu din cauza frigului, îi era frică.

— Dacă cheamă poliția?

— Nu aveau camere video, îi amintesc, și mă îndoiesc că vor ști să dea o descriere corectă.

— Chiar și așa, arătăm al dracului de suspect. Și în loc să mergem cu taxi mai bine luam mașina.

Râd iar isteric.

— Și mașina unde e?

Privește în jurul ei. Se crispează apoi chipul i se destinde și începe și ea să râdă.

— Nu am nicio idee.

— Mai bine mergem și dormim puțin, am spus serioasă, apoi găsim și mașina.

— Și dacă își dau seama că e o mașină părăsită?

— Unde? întreb nedumerită și râdem amândouă.

Acum

— Da, doamnă, spun căscând, în timp ce Procurorul General îmi urlă în urechi. Nu e vina mea că a scăpat. M-a pus la pământ.

Ascult plictisită pledoaria celeilalte părți.

— Omul tău a fost lovit la cap, tare, nu știe ce spune.

Îmi închide telefonul exact când sună Ciutacu. Îmi dreg glasul, de parcă abia m-am trezit din somn. Polițista de la judiciar ar vrea să mă ridice, dar, cumva, îmi aude glasul în televizor și se oprește mirată. O jumătate de oră vorbesc despre nimic. Spun că am probe dar nu le dau presei, nu încă. E timp pentru toate.

În cele din urmă, ca un bolnav, mă întind pe fotoliul din biroul lui Mihai. Gibon vine lângă mine.

— Nu a ajuns la tine, îmi șoptește.

Îi fac semn să plece, nu știu dacă m-a înțeles sau nu, dar oricum nu mă aștept să meargă unde i-am spus. Alin și Flavius sunt deja pe urmele ei, pentru că totul fusese pus la cale cu multă înțelepciune.

— N-ai cum să mă arestezi, mă adresez femeii cu față cioplită. Nu poți dovedi că am făcut ceva ilegal, sunt o victimă. E cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

Știa asta. Văd cum i se schimonosește chipul întru neputință. Zâmbesc în timp ce ea părăsește biroul.

Pun mâna pe fixul din birou și îl sun pe Flavius.

— Ei?

— E într-o casă pe Lipscani.

O amintire vagă a acelei case îmi pune un surâs pe chip.

— Rămâi pe loc, vin imediat.

✶✶✶

Uneori amintirile mele se pierd pe undeva dar, din fericire, atunci când am nevoie, le recuperez. În drum spre Lipscani îmi amintesc seara aceea cu lux de amănunte, de parcă nu aș fi pus strop de alcool în gură sau alte substanțe despre care nu e cazul să amintesc. Ioana m-a luat de acasă așa cum făcea de obicei. Știa când sunt singură și parcă avea un al șaselea simț să-și dea seama când o iau pe ulei. Mi-a prezentat o variantă

de-a ne petrece timpul, haihui, prin oraș, dar fără să frecventăm cârciumile. N-am înțeles atunci prea bine. Știu că m-am aranjat pentru că ieșeam în oraș și era important. Sau așa credeam eu. Cu toate că ningea mi-am pus pantofi, pentru că asta purta și Ioana.

Uneori, văzând-o atât de tânără, mi se făcea ciudă și, în nebunia mea, încercam s-o imit. Încercam să arăt că sunt mai bună decât ea. Poate că aveam dreptate, poate că nu.

Am luat mașina în seara aia și ea mi-a indicat drumul destul de sigură. A menționat de câteva ori că mai făcuse asta cu prietenii și, de obicei, era imposibil să nu găsești câte o casă goală pe Lipscani. Goală, dar cu barul plin. Nu am realizat atunci că m-a dus exact unde a vrut ea. Știa exact ce face. Singurul lucru pe care nu l-a calculat cum trebuia a fost sosirea proprietarilor. Probabil că ea avusese alte informații sau ei, cumva, hotărâseră să vină mai devreme acasă decât era prevăzut. Una peste alta, îmi amintesc foarte clar că nu o interesa că era frig, că îi curgea sângele pe picioarele zgâriate, pentru că îi era frică. O frică din aceea morbidă pe care rar o vezi în ochii cuiva, dacă nu ești beat și suficient de capabil să observi ce trebuie.

Atunci m-am gândit că îi e teamă să ajungă la poliție. Pentru o fracțiune de secundă, din nou, mi-a trecut prin minte că nu știu nimic real despre ea, dar senzația a dispărut din pricina adrenalinei care-mi invada trupul.

Prima oară mi-am amintit episodul când am mers la mama Anei. Cumva, trecând prin Vâlcea, am zărit o casă asemănătoare. Ideea s-a născut de atunci în capul meu, dar aproape că aș fi uitat-o dacă Procurorul General nu s-ar fi grăbit să mă facă din fugară, sfântă.

Atunci l-am sunat pe Alin și l-am rugat, după o descriere jalnică, să afle unde e casa și cine locuiește acolo. Iar el, cu talentele lui, a reușit să găsească vreo câteva clădiri care se potriveau cât de cât. Dintre toți locatarii acelor imobile, soții Dâncu erau singurii care aveau un istoric suspect.

Se căsătoriseră de la optsprezece ani și, conform arhivelor, avuseseră o fetiță pe care au dat-o spre adopție. Ambii lucraseră în serviciile secrete până la treizeci și opt de ani, după care se retrăseseră discret în casa de pe Lipscani. De atunci nu se ocupaseră cu mare lucru.

Deschiseseră o cofetărie undeva în Unirii și își petreceau timpul prin cluburi și în vacanțe afară. După uciderea lui Carmen Dănileț, ei fuseseră primii oameni la care Ioana se oprise. Ce s-a întâmplat acolo nu știu. Am câteva scenarii în minte, dar nu pot fi sigură pe vreunul. Singurul lucru de care sunt oarecum convinsă e că Ioana e fiica lor naturală.

Motivele pentru care renunțaseră la fiica lor nu erau însemnate nicăieri. Altă piesă de puzzle care nu se potrivea. Cumva, Ioana a aflat despre ei sau poate chiar Carmen i-a spus. Ținând cont că nici Carmen nu prea vorbea despre fiica ei, îmi era greu să înțeleg anumite lucruri. Dar știu de ce fusese atât de speriată. I-a fost teamă că o văzuseră. Recunoscând-o, îi puteau face probleme, ceea ce mă făcea să mă gândesc că vizita ei la părinții naturali nu decursese așa cum și-ar fi dorit. Dar, desigur, motivele puteau fi și altele.

Opresc la o stradă distanță de casă. Observ dubița pe care Alin o folosește pentru jucăriile lui și mă îndrept spre ea. Ușa se deschide și un Flavius zâmbitor mă întâmpină.

— Stă acolo de mai bine de două ore. Nicio mișcare între timp.

— Ori au ucis-o, ori o ajută să evadeze.

Închid ușa în urma mea și îi întâlnesc privirea lui Alin. Pare bolnav sau obosit. Nu îmi pasă prea mult.

— Știu sigur că nu există ieșiri prin spate, îi informez.

Flavius zâmbește în colțul gurii.

— Cum de știi asta? Nici nu erai sigură care e casa.

Îl pocnesc ușor peste ceafă.

— N-ai dormit suficient. Folosește chestia aia de îi zici minte, dacă știam că există o casă…

— Oh, ai mai fost aici.

— Atât de inteligent, mă prostesc eu.

Rămâne cu zâmbetul pe buze, doar Alin pare să nu înțeleagă atitudinea lui docilă. Mă uit în jur și spun cât se poate de calm:

— Flavius, pe tine nu te cunoaște, e vremea să jucăm un joculeț.

Pufăie pe nas, dar nu-i displace ideea.

— Știu, am rămas în pană și…

— Rahat, asta merge doar în filme! mă enervez eu.

Scot sticla de vodcă din geacă și îi dau să bea, apoi îl mânjesc pe față și pe mâini.

— Aha, beţivul care greşeşte casa.

— Eşti atât de inteligent…

✶ ✶ ✶

Suntem aproape să facem ceva măreţ când Gibon apare în cadrul uşii dubiţei.

— Am crezut că e o locaţie secretă.

Alin se fâstâceşte şi se înroşeşte. Nu trebuie să spună nimic, am înţeles deja. Gibon urcă şi priveşte în jur.

— Monitoare, camere, microfoane…, constată el.

— Şi un om în plus.

Flavius se strecoară uşor printre noi, salută milităreşte şi îşi intră în rol. Închid uşa în urma lui, lăsând vântul polar să mai zăbovească pe trotuarele pustii.

— Trebuie să-ţi spun ceva şi mi-aş dori să nu te enervezi, mi se adresează Marius.

Simt că îi e teamă şi, culmea, am senzaţia că o să mă enervez.

Îi fac semn să spună. Şi el ştie că nu o să rămân calmă.

— Paul a găsit cadavrul.

Trag aer în piept, timp în care atât Gibon, cât şi Alin închid ochii.

— Bine, de ce mai e implicat Paul şi unde a găsit cadavrul?

— Nu asta e partea relevantă. I s-a făcut autopsia. Avea fişa legată de picior.

De obicei se procedează aşa când e vorba despre cadavrele de la morgă.

— Presimt că va urma ceva care îmi va da măcar un fior cald.

Gibon priveşte spre Alin, apoi din nou spre mine. Se scarpină la ceafă cu gesturi stângace şi înghite în sec. Nu o să vină niciun val de căldură, ceea ce deja mă enervează.

— Se pare că a murit de la o supradoză de cocaină. Sârma din jurul gâtului, cel mai probabil, şi-a pus-o singură. Nu sunt semne că ar fi pătruns profund în carne. Paul s-a interesat pe unde a putut. Legistul care a examinat cadavrul e convins că fata a băut şi s-a drogat, ceea ce i-a provocat şi moartea. Probabil a avut halucinaţii sau cineva a urmărit-o. O fi încercat să scape şi a ajuns cumva în sârma ghimpată. Dacă a murit pe

proprietatea lui Enache, slavă Domnului, e suficientă sârmă din asta pentru a opri o armată extraterestră. Cel mai probabil cine a urmărit-o sau a găsit-o a aruncat-o în apă. Nu există semne că a murit înecată. Nici măcar unul.

Rămân o clipă cu mintea spre nicăieri. Clar nu mă ajută cu nimic povestea asta.

— Bun, și?

Gibon se așază. Privirea lui rămâne ațintită spre parbriz. Mă uit din reflex și îl zăresc pe Flavius certându-se cu o doamnă la vreo patruzeci și un pic de ani. Îmi dau seama de vârsta ei după conformația trupului. Desigur, ar putea fi mult mai în etate, dar știu că nu e așa, doar făcusem ceva socoteli în minte.

Gibon nu pare convins.

— Dacă fata a murit de la o supradoză, nu mă ajută decât să-i acuz pe rahații ăștia de posesie ilegală de cocaină.

— Dacă te încălzește cu ceva, să știi că am raportul în original, semnat de legist.

Aș putea spune că mă încălzea, nu suficient, dar era un început. Doar că nu îi pot acuza de crimă și, apoi, sunt ferm convinsă că nu Enache a îndopat-o cu substanțe ilegale. Din nou sunt legată de mâini și de picioare. Singura probă pentru a susține o crimă e dosarul lui Carmen Dănileț sustras din reședința procurorului Enache Daniel – acolo e descris cu lux de amănunte modul în care ucid. Dar nici asta nu e suficient pentru instanțele din România. Am nevoie de o declarație, iar pentru asta am nevoie de o înțelegere.

În urmă cu trei luni

În dimineața aceea am primit un mail lung cu multe explicații de la Minodora Dâncu. Vorbea despre ilegalitățile pe care le făcuse în cadrul DIICOT, forțată fiind de un fost ministru și de actualul Procuror General. Mi-a scris despre cum puteau ucide fără să lase nicio urmă, despre cum falsificau probe și multe altele. Finalul, destul de dramatic ales, îmi sugera că, atunci când voi vrea să fiu din nou de partea legii, ea îmi poate pune nenumărate dovezi la dispoziție.

Am ascuns e-mailul în mai multe fișiere și l-am retrimis spre alte adrese electronice pe care le dețineam. Apoi mi-am făcut o cafea și l-am așteptat pe Claudiu, care în dimineața aceea reușise să întârzie.

Când a ajuns, eu deja făcusem singură curat în bucătărie, îl hrănisem pe Fulg de Nea și mă pregăteam pentru a doua cafea.

— Ai întârziat, am spus bosumflată.

A vrut să deschidă gura dar nu l-am lăsat. Atât scrisoarea electronică de la Dâncu, cât și faptul că fusesem nevoită să-mi fac singură cafeaua îmi creaseră o stare de disconfort. Simțeam că dacă-i aud glasul o să mă apuce pandaliile și-mi voi revărsa furiile asupra lui. Și nu voiam asta.

Am plecat în living fără să-l ascult sau să mă uit la el. Mi-am dat seama că am uitat de cafea, dar nu-mi făceam griji. N-a trecut mult și mi-a adus-o Claudiu.

Rămăsesem cu gândurile aiurea. Știam că greșisem când îi refuzasem Minodorei protecția. Știam că, până la urmă, dacă aveam să mă implic, o să ies prost din treaba asta. Dar știam și că nu o s-o fac. Era momentul să mă retrag pentru totdeauna din viața asta și era momentul ca toți ceilalți să înțeleagă.

Mă gândeam că aș putea să-mi deschid o firmă de detectivi particulari, singura problemă fiind că nu aveam să trec niciodată testul psihologic. Când ai poliția în spate e altceva.

Testele le treci ușor, mai ales când superiorii au interesul să te țină acolo. Poate incorect. Ba nu, profund incorect, câtă vreme știam că unii dintre cei care lucrau prin diverse secții aveau probleme mai mari decât ale

mele. Desigur, însă, atunci când mă gândeam la mine, deveneam brusc subiectivă și înțelegătoare.

Sunt unii din poliție care au ajuns într-un stadiu de degradare pe care nu l-aș accepta ca simplu cetățean; nu că oamenii ar ști cu adevărat câți perverși se dau drept apărătorii legii.

Poate că asta ar trebui să fac. Mă gândeam tot mai des că demascarea sistemului ar fi un mod destul de simpatic de a-mi petrece restul vieții, chiar dacă asta însemna să încep chiar cu mine.

În ziua aceea am băut mai mult decât în toate celelalte și, cumva, am izbutit să ascund e-mailul de la Dâncu chiar și de propria mea minte.

Acum

Flavius s-a întors fără nicio informație esențială. În afară de femeie nu pare să mai fie și altcineva în casă – desigur, însă, lucrurile pot sta și altfel. Iar de data asta vreau să fac totul ca la carte.

— Nu avem mandat. Practic, am lăsat-o să fugă, așa că nu pot cere să mi se dea mandat ca să scotocesc casa părinților ei naturali. Singura soluție e să stau de veghe, decid eu.

Gibon mă trage ușor de mână.

— Nu poți. Azi, Mihai își dă demisia și te va numi interimar până la noi ordine.

— Perfect, zâmbesc perfid, atunci vei sta tu de veghe.

— Hei, strigă Flavius, crezi că e o idee bună ca Mihai să-și dea demisia?

— Nu, cred că e o idee formidabilă.

Ies din dubă și îmi aprind o țigară. Vântul a devenit și mai violent, dar parcă nu mă mai deranjează. Flavius vine după mine.

— Serios, vei fi interimar o perioadă scurtă…

— Suficientă, îl opresc. Nu-ți face griji, protectorul tău își va relua poziția imediat ce terminăm cu toată șarada asta.

Mă ia de mână.

— Ascultă…

— Nu mă culc cu tine.

— Fir-ar, poți fi și tu măcar o dată serioasă?

Chiar sunt.

— Înțeleg de ce nu ai vrut să mă ajuți, cum înțeleg că încă nu te-ai dezlegat de Paul oricât de mult ai încerca să negi.

Îl ating ușor pe obraz.

— Ești atât de înțelegător, jur.

— Lala, nu face pe nebuna. Nu vreau să mă culc cu tine…

— Oh, asta să i-o spui lu’ Mutu.

Zâmbește.

— Bine, uneori, nu mereu.

Arunc țigara pe asfalt și o strivesc cu botul cizmei.

— Ce e, Flavius? Ce vrei, de fapt? Știi că dacă s-ar afla că lucrez cu tine, chiar și așa, tangențial, ar avea motive să mă aresteze?

— Știu, spune trist. Tocmai de aia te și înțeleg. Noi… noi nu vom exista niciodată. Dar nu mă mai lăsa niciodată la greu.

Asta m-a durut. E un reproș care, de fapt, nu sună ca atare. M-a durut pentru că glasul lui e plin de frustrare, dar și pentru că el, întotdeauna, venise în ajutorul meu.

— Îmi pare rău! N-am s-o mai fac.

Își dă seama că vorbesc serios și, după foarte mult timp, chiar și eu înțeleg că nu o să-i mai las pe alții când îmi vor cere să-i ajut.

Plec puțin mai relaxată. Trebuie s-o contactez pe Minodora și s-o aduc în țară cu probe cu tot. Pentru asta avem nevoie din nou de Flavius și relațiile lui cu mafia. Viața e un circ, asta e sigur.

✶✶✶

Ajung la Fieraru, psihiatrul meu preferat, în jurul orei zece. Mă simt epuizată după ziua de ieri. Încă nu am nicio veste de la Gibon. Se pare că la casa soților Dâncu… Dâncu. Abia atunci îmi vine în minte. Minodora Dâncu, Dragoș Dâncu. E posibil să fie frați sau veri. Și atunci toată nebunia asta cu Ioana și Ana capătă un sens. Unul pe care nici măcar nu l-am luat în calcul în nebunia mea… Nu, în goana mea după un vinovat. Oricum, în casa de pe Lipscani e liniște, mult prea liniște, după cum s-a exprimat chiar Marius.

Valentin Fieraru mă întâmpină cu un zâmbet larg, ceai și țigări. Așa face de fiecare dată în ultimul timp pentru că, spune el, deja sunt mai mult decât un simplu pacient. Îl îmbrățișez. Uneori îmi e dor să strâng în brațe un om cu sinceritate și dragoste necondiționată. Să o fac pentru că pur și simplu îmi place persoana respectivă.

Mă așez în fotoliu pentru că urăsc canapeaua terapeutică, așa cum o numesc eu în ultimul timp. Iau ceaiul și trag țigările și scrumiera lângă mine. Sunt fericită că Valentin mă lasă să fumez în biroul lui, mai ales că viscolul de afară nu-mi permite să deschid fereastra și să stau cocoțată pe pervaz.

— Ai multe să-mi povestești, spune el zâmbind.

Paranoia mea uneori mă duce cu gândul că ar putea fi unul dintre aceia care scoate de la mine lucruri pentru a le da mai departe. Nu că i-aș povesti mare lucru despre ceea ce fac.

— Hmm, presupun că ești informat.

— Ar fi fost dificil să nu aud și să nu văd. Toată presa vuiește încă de aseară despre faptul că ești interimar în locul lui Iordache.

Îmi aprind țigara și savurez lichidul fierbinte. Are un gust chiar interesant.

— E o prostie, spun eu.

— Nu te mulțumește?

Nu sunt sigură ce vreau să-i răspund.

— Nu știu, sincer, nu cred. Oricum, e o situație de moment. Să fim serioși, nu pot fi șeful secției.

— De ce spui asta?

Îl privesc și pare sincer.

— Fii serios, dacă ar fi să dau un examen psihologic adevărat nu l-aș trece în veci.

— Ah, face el. Crezi că Mihai a trecut vreunul?

Asta m-a uimit. Nu m-am gândit niciodată așa la Mihai.

— Oamenii legii, în proporție de nouăzeci la sută, nu trec testele astea. Cei care sunt predispuși pericolului nu pot fi încadrați la „normalitate”.

Nu mă gândisem nici la asta. De fapt, cum de nu o făcusem? Asta e întrebarea. Cum de nu o făcusem? Ce spune el are sens.

— Am un vis, încep, eliminând brusc, orice discuție despre poliție și teste psihologice. Îl am cam de acum un an.

Fieraru se lasă pe spătarul scaunului.

— Crezi că reprezintă ceva în mod deosebit? E cumva același vis despre care mi-ai vorbit zilele trecute?

— Da, nu are o regularitate, dar e același și îmi amintesc că Gibon a amintit că în noaptea în care Ana Vasiliu a fost ucisă – sau se presupune că ar fi fost ucisă – una dintre prietenele ei ar fi visat lupi urlând.

Și povestesc cam încă o oră.

✶✶✶

Când ajung la secție, oamenii mă privesc de parcă tocmai aterizasem în fața instituției cu un OZN. E drept

că ninge și mi-am uitat haina cu glugă în biroul lui Fieraru, așa că arăt ca un fel de E.T. viscolit și nins, doar că nu sunt verde. Nu le dau importanță. Probabil că se așteaptă să spun ceva în calitate de Căpitan, dar nu am nimic de comunicat. Nu o să fie bine, nu o să fie rău. Să-și vadă de treabă.

Ioana, secretara, mă întâmpină zâmbind.

— Cafea?

— Țigări și Gibon, spun, zâmbindu-i la rândul meu.

Intru în biroul lui Mihai și trag storurile. Nu vreau ca de fiecare dată când trece cineva pe lângă birou să se holbeze pe ferestre. Închid televizorul și pun muzică la laptop. Mă doare capul și îmi doresc liniște. Gibon se înființează aproape imediat.

— Credeam că ești la filaj, spun.

Oftează și ridică neputincios din mâini.

— Nu sunt.

— De ce?

— Sunt suficienți papagalii ăia doi.

Pot fi de acord.

Îl invit să se așeze și, când Ioana vine cu ceea ce îi cerusem, o rog să-l servească și pe el cu o cafea sau ceai, după preferință.

— Ție ți-a trecut prin cap, zic apăsat, dar calm, că Dragoș Dâncu și Minodora Dâncu ar putea avea vreo legătură, grad de rudenie sau ceva asemănător?

E nedumerit.

— Nu.

Nu-l pot certa pentru că eu ar fi trebuit să îmi dau seama de prima oară.

— Vreau să afli tot ce poți despre soții Dâncu, dacă e nevoie arestezi toată casa. Găsești tu un motiv. Și până diseară o vreau pe Ioana aici. Îmi e clar că în acest moment procurorii nu se vor duce după ea.

— Serios? se enervează el. Și ce motiv aș putea folosi?

Îmi bat cu arătătorul în cap, dându-i de înțeles că nu are niciun pic de creier.

— Ascunderea fugarului?!

Altă față uimită.

— Corect, da, spune în timp ce părăsea biroul.

— Lucrez numai cu tâmpiți, bombăn.

✶ ✶ ✶

Probabil ațipisem de câteva minute când aud hărmălaie pe hol. Nu mă mișc să văd ce se întâmplă pentru că sunt convinsă că tot scandalul va poposi pe capul meu. Și iată, privesc ca într-un film derulat cu încetinitorul cum ușa se deschide și intră doi bărbați care-mi par cunoscuți. Al treilea îmi e cunoscut atât de bine că-mi vine să arunc cu cuțitul de deschis corespondența după el.

Îmi retrag frumos picioarele de pe birou. Nu de alta, dar fusta mea e atât de scurtă că se vede și dincolo de ea, iar ei nu merită onoarea.

— Ce surpriză, spun, deloc surprinsă.

Abia m-am trezit, nu am avut timp să-mi pregătesc reacțiile. Dar chiar e o surpriză.

Stancu Petrică, Enache Daniei și idiotul de Paul. Unii scriitori ruși ar fi invidioși pe viața mea. Știu câțiva care și-ar dori să iasă din mormânt ca să participe personal la această șaradă. Le-ar fi suficient pentru un subiect de roman.

— Tu? face Enache surprins. Doamne, puteam să jur când te-am văzut la TV că te știu de undeva. Tu ai făcut…

Ridic palma în aer făcându-l să tacă.

— Acum, că am făcut prezentările, pot să știu ce vânt vă aduce direct la Criminalistică? Presupun că nu vă predați.

Stancu mormăie ceva, timp în care Paul se ascunde în spatele lui. Îi invit să ia loc.

— Whisky, cafea? E destul de târziu… a, am uitat, DNA nu iese niciodată din serviciu, chiar dacă la orele șaisprezece dai cu tunul și abia de mai găsești femeia de serviciu. Asta, desigur, dacă nu e vreun „penal” important în sediu.

Stancu și Paul se așază, dar Enache se îndreaptă spre mine.

— Trebuie să lămurim niște lucruri.

Mă ridic și îi fac semn să se retragă. Nu o face, dar rămâne înmărmurit. Văd în privirea lui furie, trădare, durere… și ceva prostie.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că a fost furat cadavrul Anei Vasiliu.

Râd.

— Înainte sau după ce l-ați furat voi de la noi?

Petrică se ridică și el. Cu un gest ferm îi fac semn să stea la loc. Se supune întocmai.

— Nu l-am furat, zice el. L-am luat cu mandat. Era cadavrul nostru.

— Aha, de când se ocupă DNA de cadavre și eu nu m-am prins?

Privesc cu toții în pământ, mai puțin Paul care, cred, încearcă să-mi spună ceva, doar că eu nu înțeleg. Mă așez la locul meu, plictisită de toată povestea asta. Oamenii ăștia se cred stăpânii Universului, iar eu nu am chef să concurez cu așa ceva.

— Bun, am spus, se pare că avem un cadavru plimbăreț. Și eu ce pot să fac?

— Ar trebui să ne ajutați să-l găsim, spune Petrică ferm convins.

Ridic o sprânceană și îmi aprind o țigară.

— Știi, noi aici analizăm probe și aflăm cu a murit „mortul”, ca să mă exprim în limbajul vostru. Nu îi căutăm dacă fug, încercați la altă secție.

Enache se apropie de birou și își înfige palmele în el.

— Nu vrei să știi cum a murit?

Las țigara într-o scrumieră improvizată și fac același gest. Acum ne privim ochi în ochi.

— Puțin îmi pasă. Angajează un detectiv.

Se retrage când își dă seama că mi-a invadat spațiul personal.

— Doamne, spune Enache, când te-am cunoscut păreai atât de…

— Ușor de drogat și violat, știu, mi-au făcut testele de sânge.

Cei doi devin ca racii.

— Eh, mereu poți avea surprize de la muieri. Asta s-a întâmplat și cu Ana?

— Nu, în niciun caz! zbiară încrâncenat Petrică.

E speriat, nervos și sincer, ceea ce m-a dezarmat puțin.

Trag din țigară și mă așez la loc.

— Uite ce e, ne-ați furat cadavrul, dracu’ știe de ce a murit, și acum sunteți dispuși să-l dați după ce s-a alterat și oricum nu o să mai găsim probe. Nu, mersi. Nu aveți decât să vă descurcați cu el.

— A fost un accident, spune Enache cu o tristețe răvășitoare, dar de teatru. A luat o supradoză și apoi…

Ridic din umeri.

— Fără cadavru rămân doar probele colectate de mine care vă pot băga după gratii. Dar, deoarece noi trăim în România, nu veți păți nimic, cel mult veți fi dați afară din DNA.

— Poate, spune Daniel. Singura problemă e că Ana era fiica mea.

Încerc o clipă să par surprinsă, dar nu era tocmai ziua mea bună.

— Da, mi-am imaginat. Nu că nu mi-aș fi imaginat că nu vă maltratați și proprii copii, dar…

Paul mă privește din nou cu o intensitate care mă enervează.

— Și Ioana Dâncu?

Cei trei oftează în același timp, iar eu chiar rămân surprinsă. Surprinzător, însă, e faptul că niciunul nu s-a prins că i-am greșit numele. Mai puțin blondul acela de fost iubit al meu.

— Prea multe necunoscute? întreb.

— Ioana, spune aproape timid același Stancu Petrică, Ioana e un caz aparte.

— Nu sunt toate?

O tăcere apăsătoare s-a lăsat între cei trei.

— Mai aveți altă treabă cu mine?

— Chiar nu aveți de gând să ne ajutați în cazul Anei?

Râd.

— Ți-am dat cumva de înțeles că aș face așa ceva?

— Ar trebui să fiți primii care sar în ajutor… încearcă Enache să mă apostrofeze.

— Asta când nu ne veți mai fura cadavrele, fie că vă sunt sau nu rude.

Au înțeles că nu are rost, dar și eu am înțeles că nu ăsta a fost scopul vizitei, altceva urmăriseră în tot acest timp și simt o mare frustrare că nu-mi dau seama despre ce e vorba. Dar pentru asta trebuie să îmi iau inima în dinți și să-i promit Minodorei ceea ce nu făcusem cu un an în urmă. Trebuie să vorbesc cu ea prin orice mijloace.

— Apropo, spun, chiar înainte de-a le arăta ieșirea, există o înregistrare cu o Ana plânsă, speriată și abătută care susține că Petrică a violat-o și a obligat-o să dea declarații mincinoase.

Ambii țin să nege cu putere că s-ar fi întâmplat vreodată așa ceva, nu că nu m-aș fi așteptat la asta. Dar, orice ar spune ei, oricât de convingători vor să pară, ceva e putred în Danemarca.

✶ ✶ ✶

Gibon vine într-un suflet la mine.

— I-am văzut plecând. I-am băgat pe soții Dâncu și pe Ioana prin garaj.

Îl bat ușor pe spate.

— Noroc că mai și gândești uneori.

✶ ✶ ✶

Pun vin în pahar și duc sticla la gură. Nu mă opresc până nu o beau pe toată. Paharul e pentru mai târziu. Am făcut un duș și am încercat să recapitulez. Ioana Dănileț – pot să bag mâna în foc că nu era Dănileț. Poate că Ana Vasiliu e de fapt o Enache sau poate că lucrurile sunt mai complicate de atât.

Ies din baie acoperită doar de un prosop și pornesc laptopul. Caut profilul Anei pe Facebook. Nu mă mir să constat că seamănă destul de bine cu Ioana, doar că pare mai înaltă și fața ei e ușor mai lunguiață. Cine să-și mai dea seama printre atâtea droguri?

Mă schimb, dar nu mă grăbesc să plec spre secție, chiar dacă trei oameni așteaptă să fie interogați. Doar ăsta e motivul pentru care-i arestezi preventiv, să le poți toca nervii. Da, metode din anii ’50, dar chestia asta cu drepturile omului nu prea funcționează. Și nimeni nu spune chiar de bunăvoie ce nefăcute a comis.

Îl aud pe Claudiu când pleacă. Nu mă sinchisesc să-mi iau la revedere. Sunt sătulă de toată prosteala asta.

Știu că nu or să cadă prea multe capete, poate niciunul. Oricum, teoria mea despre uciderea Anei s-a spulberat, intrasem deja în posesia dosarului legist. E clar că nu fusese ucisă. Asta îmi dă multe lucruri peste cap, dar încă mai sper ca Minodora Dâncu să-și facă apariția să mă lumineze.

Aștept câteva clipe înainte să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. E cumplit de frig afară, așa că decid să fiu și eu, măcar o dată, decentă. Îmi pun cele mai groase haine și plec. E deja întuneric, iar eu mă simt urmărită.

Urc în mașină și demarez. Într-o zi trebuie să schimb tot. Dar tot.

În urmă cu trei luni

De cele mai multe ori eu pentru mine nu exist. Sunt, cumva, ascunsă între ființă și spirit. Între mine cea de acum și între mine cea de oricând. Exist cumva material, dar dacă încerc să mă ating nu mă pot cuprinde, nu mă pot simți. Sunt și nu sunt. Asemeni unui șaman, am un picior în lumea asta și unul în lumea cealaltă.

Când a sunat telefonul, știam că analizele erau gata.

Cu mare greutate, dar mai ales pentru că eram suficient de beată, Gibon m-a convins să fac toate testele și analizele pentru a afla dacă am sau nu vreo formă de schizofrenie. Doar asta m-a apăsat toată viața, faptul că aș putea s-o moștenesc pe mama. Că într-o zi, dintr-o prostie, m-aș mărita, aș avea copii și aș găsi tot felul de metode pentru a-i maltrata. Nu zic nu, o fi un risc asumat, dar eu nu aș fi riscat niciodată așa ceva. M-am chinuit suficient pe mine pentru a o face și cu alții.

Am simțit broboane reci de transpirație trecându-mi pe frunte. O înțepătură în inimă și o amețeală puternică.

Priveam spre telefon dar mi se părea că e mult prea departe și, oricât aș fi întins mâna după el, nu aveam cum să-l ajung. Nici picioarele nu mă ascultau. Am închis ochii și am încercat să nu devin paranoică sau să-mi provoc atacuri de panică, tocmai când am simțit telefonul în palmă. Claudiu o făcuse pentru mine, de parcă ar fi fost mintea, mâinile și picioarele mele.

— Nu răspunzi?

Era mirat, iar eu eram albă ca varul lucru pe care l-a constatat și el.

— Ai nevoie să-ți aduc ceva? Nu te simți bine?

Am făcut un semn discret din mână și am apăsat butonul verde. Pulsul îmi bubuia în cap atât de tare că nu mai auzeam decât un vâjâit.

Am dus mobilul la ureche. I-am recunoscut glasul doctoriței, dar părea bruiat și îndepărtat. A spus ceva, însă doar câteva cuvinte, care nu se legau în vreo propoziție, le auzisem cu adevărat.

— Poftim? am întrebat cu respirația sacadată.

— Testul tomografic a ieșit bine, a repetat. Însă de aici până a vă da cu certitudine un diagnostic e cale

lungă. Atâta timp cât nu se manifestă… Oricum, e bine să rămâneți sub tratament psihiatric.

Nimic concret. Nu că m-aș fi așteptat cu adevărat să găsească ceva. Aveam nevoie de genul ăla de investigații pe care le fac italienii. Poate într-o zi.

— Însă, a continuat doctorița, aș vrea să vă vadă un oncolog, aveți un nodul de doi centimetri la sânul drept. Nimic pentru care să vă îngrijorați, dar ar fi mai bine să vă asigurați că totul este în ordine. Acum există tratamente pentru a le ține sub control.

I-am mulțumit și am închis. M-am întins pe canapea trăgând pătura pe mine. Îmi era frig, îmi era frică și eram singură. Desigur, nu aveam niciun gând să merg la oncolog. Până la urmă, viața e o loterie, iar eu jucasem mereu. E prea târziu să mă opresc. Nu, e prea târziu să îmi doresc să mă opresc.

Acum

Mihai m-a așteptat în „bârlog”, așa îi spunem noi subsolului casei lui. Singurul loc unde știe că nu poate fi supravegheat. Singurul loc în care putem vorbi în liniște. Mi-a făcut chiar și cubul meu de fumat, care ulterior s-a desființat pentru că eu oricum fumam peste tot. Adio lege antifumat în subsolul lui Mihai! Dacă ar fi toți la fel de înțelegători…

Subsolul se întinde pe toată suprafața casei. E împărțit în două, pentru că, uneori, atunci când lucrează până târziu, nu mai urcă în casă. Tocmai de aceea, partea mai mică a dotat-o cu un perete fals și un pat. Restul e amenajat gen birou, iar pe pereți tronează multe monitoare. De la televizoare, la monitoare pentru diversele calculatoare, mai vechi sau mai noi, pe care le deține.

În partea de vest are un perete plin cu rafturi pe care sunt așezate dosare de la primul lui caz până la cel mai recent. O mare de bibliorafturi care arată destul de rău. Nimeni nu șterge praful, cum nici nu se sinchisește să se despartă de pânzele de păianjen. În mijloc are o măsuță de cafea și patru fotolii mai mici decât cele care se găsesc în mod normal în magazinele de specialitate. Sunt făcute de un vechi coleg de-al lui, într-o manieră care sfidează puțin logica, dar, în schimb, sunt foarte comode. Cafeaua mea așteaptă pe masă, împrăștiind un abur fin, cu aromă îmbietoare.

Ne îmbrățișăm și mă așez la locul meu. În ultimii ani căpătasem un obicei de a sta pe același fotoliu. Un fel de proprietate a mea în tot acel spațiu care, ori de câte ori l-aș vizita, tot străin îmi pare.

Mihai se așază în fața mea, ca de obicei. Arată mai odihnit, mai bine. Schițează un zâmbet în colțul gurii și își toarnă ceai în ceașca goală.

— Sper să nu te superi, dar mai așteptăm pe cineva.

Pot să bănuiesc două persoane, așa că nu țin să fac una dintre vestitele mele crize.

— Sunt zen, răspund.

— Bine, se bucură el. Astăzi, într-un fel sau altul, lucrurile se vor sfârși.

E bine de știut, însă primul meu gând e că mi-a pus cianură în cafea. Adică nu sunt dispusă s-o sfârșesc eu.

— Ce vrei să spui?

— Am să-ți arăt ceva, ceva ce a ajuns la mine în dimineața asta.

Îmi face semn să-l urmez la unul dintre monitoare. După o apăsare fină pe un buton minuscul, pe ecran începe să se deruleze un clip. Îmi dau seama imediat că știu acel interior. E casa lui Carmen Dănileț. Undeva în fundal se aud țipete. Apoi alergături care trec rapid prin fața ochilor mei. Câteva zdruncinături care se aud din altă încăpere, și liniște. Dovada clară a unei crime. Asasinul trece din nou prin fața camerei care, probabil, fusese montată în așa fel încât să nu fie văzută. Nu i se zărește fața, camera fiind pusă mai jos decât în mod normal, dar picioarele, mersul, totul îmi amintește de cineva. Și se poate dovedi despre cine e vorba.

— Când s-a făcut percheziția, începe Mihai, imediat după ce s-a aflat de moartea ei, nu am găsit nicio cameră, dar am descoperit un perete proaspăt reparat. Ceea ce înseamnă că au găsit-o înaintea noastră. Am scotocit acolo, dar nu ne-am dat seama să fie ceva suspect. Atunci ne-am gândit că ar putea fi vorba despre cu totul și cu totul altceva. Poate igrasie, nu știu.

Dau din cap înțelegătoare.

Se aude clopoțelul de la ușa de sus și îmi dau seama că a venit musafirul misterios pe care pot să-l intuiesc.

— Așa, face Mihai, acum o să vină cealaltă probă care susține, într-un fel, crima.

Când Paul intră pe ușă zâmbesc larg. Nu pentru că mi-ar face plăcere să-l văd, ci pentru că bănuiala mea a fost corectă.

Ninge. De două zile ninge continuu și e un frig greu de suportat. Paul e plin de omăt, aproape că arată ca un om de zăpadă. Se scutură ușor ca să nu lase prea multe urme. Își pune haina într-un colț mai îndepărtat și începe să fluture, cu degetele roșii și înghețate, un CD.

Îmi aprind o țigară pentru că am bănuiala că o să văd ceva și mai cumplit decât crima în sine. Aștept ca bărbații să dea drumul filmării.

În urmă cu două zile, în spațiul public, a apărut un filmuleț cu unul dintre procurori obligând un personaj destul de cunoscut să dea o declarație falsă. Recunosc imediat încăperea, așa cum îl recunosc și pe Enache. Pare

trist, totuși. Parcă nu e de acord cu ceea ce tocmai o să facă. Carmen Dănileț stă stingheră pe un scaun din fier forjat care nu pare foarte comod. Nu scoate niciun sunet și privește undeva prin procuror. Acesta se apropie de ea și încearcă să-i explice pe cel mai calm ton că, dacă va face lucrul care i se cere, atât ea, cât și fiica ei vor fi bine. Cu toate astea, Carmen pare să-l ignore. Urmează douăzeci de minute de monolog din partea lui Enache, timp în care Carmen nu se clintește. Pare de piatră. Într-un final e de acord.

Se aude cum Enache dictează declarația unei alte persoane care nu e în cadru. Mi s-a zburlit părul și mi-a căzut țigara din mână. Ceea ce urmează mi se pare curajos, dar și prostesc. Carmen citește declarația, o rupe și-l pocnește pe Enache direct în față.

Înregistrarea se oprește. Mă uit lung la Paul.

— Și tu ai știut tot timpul.

✶✶✶

A sunat telefonul la fix, altfel Paul ar fi murit de mâna mea și Mihai ar fi făcut infarct. Privesc spre ecran. Gibon. Trebuie să răspund, la dracu', sunt șef.

— Ce drac…

— Enache a fost găsit mort.

O spune repede, fără să-și tragă sufletul, în așa fel încât să mă anihileze și să-mi capteze atenția.

— Taman acum când începusem o relație, spun.

Gibon oftează nervos.

— Serios, împușcat drept în cap cu un pistol de nouă milimetri.

— Balistică, morgă, autopsie și ai grijă să nu-l fure DNA-ul.

— Deja m-am ocupat. Nu l-am dus la morgă… știi tu. Dar nu e doar atât.

Îi privesc pe Paul și pe Mihai, o să mă ocup și de ei.

— Atunci?

— Am găsit rămășițele Anei. Am comparat ADN-ul… ea e. Doar că ar trebui să vii aici. E… e ceva ce trebuie să vezi cu ochii tăi, altfel n-o să mă crezi.

Îmi aprind cea de-a doua țigară. Am fumat puțin de când am ajuns în bârlogul lui Mihai, dar acum simt că-mi explodează capul. Cu altă ocazie m-ar fi bucurat dacă un

vinovat ar fi murit, dar acum parcă totul o ia razna în cel mai urât mod posibil.

— O să vin cât de repede pot.

Închid și trag un fum cu poftă.

— Băieți… ținem legătura.

Ies fără nicio altă vorbă.

✶✶✶

Sticla cu vin era regina mesei. Nu a fost, efectiv, vina mea. Era acolo, pe biroul meu… bine, pe biroul lui Mihai. Pe mine mă doare capul și mă mai dor și încheieturile. Mi s-a părut o idee bună s-o desfac, s-o duc la gură și s-o beau. N-a fost. N-am mâncat nimic toată ziua și asta mi-a pus capac. O zi atât de nebună n-am mai avut de foarte mult timp. Și asta e o minciună, am trăit altele mai rele. Iar vinul chiar nu a fost ce trebuia. Demidulce, cine dracu' bea așa ceva?! Mă reped în budă și vărs și ce nu am în mine, până ajung să-mi las fierea în mizeria aia.

Aud când se deschide ușa biroului, dar încă mai simt nevoia să meditez cu fruntea în closet.

— Hei!, aud.

E vocea lui Gibon, ceea ce îmi dă o senzație de vomă și mai acută.

Ridic mâna în aer de parcă, ar putea vedea prin ușă. Mă surprind zâmbind. Am nevoie de mâncare, fără băutură. E aproape ora douăzeci și unu iar eu nu am ajuns să am o masă normală. Acum îl înțeleg pe Mihai. De obicei, când eram simplu criminalist sau chiar adjunct, îmi făceam programul așa cum știam eu. Acum trebuie să fiu acolo. Acte, cazuri, echipe, nebunie. Când să dormi? Când să mănânci? Și, cu toate astea, Mihai nu făcea decât să se îngrașe – cum reușea, n-am înțeles.

Ies ca un erou, după ce mă spăl pe față cu apă și îmi reglez respirația. Gibon stă relaxat în fotoliul pe care, de obicei, îl ocupam eu.

— Am nevoie de o shaorma fără ceapă sau ketchup. În rest, orice.

Marius mă privește surprins.

— Ai impresia că sunt curier?

— Nu-mi pasă cine dracu' ești, de asta am nevoie acum.

Se ridică și se duce spre birouri. Momentul e suficient ca să-mi pun capul în palme și să încerc să-mi revin. Nu mai am ce să vomit nici dacă mi-aș dori, așa că aștept cu interes mâncarea foarte nesănătoasă pentru a putea reveni la normal.

Gibon se întoarce, asigurându-mă că în douăzeci de minute voi avea ceea ce am cerut.

— Te interesează moartea lui Enache sau preferi să bei și să mănânci?

Alegerea e dificilă, tocmai de-aia nici nu-i răspund. Dar el continuă:

— Este foarte clar că a fost o execuție în stil mafiot.

— De parcă ai fi și văzut tu multe din astea, bombăn eu.

Vrea să mă contrazică, dar nu o face.

— Trebuie să vezi raportul privind rămășițele An…

— Nu.

Mă doare capul îngrozitor și simt voma în gât.

— Vreau să-mi spui tu. Acum, până nu îmi vomit toată fierea pe birou. Și ducă-se la dracu' ăla de a lăsat un demidulce aici.

Îl simt speriat, dar nu vrea să dea impresia asta.

— O iau pe scurtătură.

— Inteligent din partea ta, confirm.

Își șterge fruntea de o sudoare invizibilă.

— Ana a fost fiica lui Enache. E clar după toate testele efectuate. Cred că Stancu a violat-o, dar, după ce Enache a aflat că e fiica lui, lucrurile s-au mai schimbat.

— Aha, ea e moartă, el e mort…

Și din nou se înfiripă acea idee care-mi bântuie mintea. Doar că, prin umbrele logicii inițiale, chiar o observ pe următoarea. Nu am greșit, doar că nu am pus piesele în ordinea corectă.

— Trebuie să dorm măcar o oră, apoi vreau să discut cu soții Dâncu și cu Ioana.

— Și shaorma? se miră Gibon.

— Toate la timpul lor, zic eu în timp ce-mi las capul pe birou.

În urmă cu trei luni

În unele seri, când eram mai liniștită, îmi aminteam de mama. Mi-o aminteam altfel, ca pe o femeie. Nu neapărat ca pe o mamă. Cred că uneori i-am surprins privirea aceea drăgăstoasă pe care orice ființă care dă naștere unui pui viu ar trebui să o aibă. La fel de bine ar fi putut fi doar imaginația mea, dorința de-a vedea acele lucruri în ea.

Stăteam și ore în șir cu ochii pironiți în tavan, încercând să adun momentele frumoase. Chiar le puteam număra pe degetele de la o mână, dar o puteam face, ceea ce era cu adevărat fermecător. Creionam și alte povești care ar fi putut fi, dar nu au existat niciodată. Uneori îmi imaginam că am fost la grădina zoologică și ne-am distrat de minune, noi trei, eu, ea și tata. Doar că povestea asta era doar o plăsmuire a imaginației mele. Una pe care am dezvoltat-o atât de mult încât am început s-o cred reală. De multe ori mi-a fost teamă ca în preajma vreunui psihiatru să nu cumva să-mi scape pe gură această plăsmuire, nu de alta, dar aș fi luat-o razna cu siguranță.

Apoi erau zilele în care îmi imaginam că fusesem adoptată. Tata sigur m-a dorit și a făcut această adopție chiar dacă mama nu a fost de acord. Mă consideram norocoasă pentru că măcar nu crescusem într-un centru de plasament unde mi s-ar fi putut întâmpla lucruri și mai rele. Doar că nici asta nu era adevărat. Lucruri rele mi s-au întâmplat și acasă, atât de rele că pe vremea aceea îmi doream să mă duc într-o casă de copii și să scap de toată suferința pe care propria mamă mi-o provoca. Încă de pe atunci eram conștientă că mi-ar fi fost mult mai ușor să suport umilința venită din partea unor străini.

I-am înțeles boala când am crescut și am încercat, de mii de ori, să nu dau vina pe ea. Doar că sufletul meu era atât de încărcat încât, oricât aș fi încercat, apelând la toată logica de care dispuneam, nu reușeam să trec peste durere, resentimente și multe altele. Nici acum nu pot în totalitate. Uneori sticla mă ajută, alteori nu.

Sunt zile în care o uit cu totul. O încui undeva într-un sertar al minții, sertar care, fără să îmi doresc, din când în când, se deschide de unul singur readucând durerea.

Sunt zile în care merg prin parcuri cu gândurile aiurea și observ familii fericite. Familii cu copii, câini și alte orătănii. Uneori mă întreb dacă aș fi capabilă să fac asta. Să pot crește un copil. Nu neapărat lângă un bărbat. Eu cu el. Să-i pot oferi zâmbete, bucurii și normalitate. Nu mi-am pus niciodată problema, pentru că mereu am știut că nu pot face față. Nu iubesc copiii în mod deosebit și nici nu mi-aș pierde libertatea pentru a i-o oferi unui bărbat. Totuși… „Dacă poți iubi atât de mult o pisică, sigur vei putea iubi și un copil”, mi-a spus Victor Blid odinioară. Dar nu e chiar adevărat. Sunt lucruri distincte. E mult mai simplu să iubești un animal. E mult mai simplu să-i oferi bucuriile și supărările tale și, pe urmă, e puțin mai complicat să-l traumatizezi. Sau poate asta cred doar eu.

Oricum, de cele mai multe ori știu că nu voi fi niciodată capabilă să fac pasul ăsta. N-aș putea să las o altă ființă vie să treacă prin dureri sufletești imposibil de explicat. Dureri care nu pleacă niciodată.

Acum

Cred că ațipisem de vreo douăzeci de minute când Gibon a intrat cu mâncarea mea total nesănătoasă, dar atât de bună la gust. Mănânc dintr-o suflare. Mă simt mai bine. Senzația de rău dispăruse și prin minte îmi trece chiar și ideea că Enache a fost ucis. Executat, cum se exprimase Marius.

— Unde ați dus cadavrul? întreb în timp ce mă șterg la gură cu mâneca, negăsind nicăieri vreun șervețel.

— La Unitatea 5.

Dau ușor din cap. Unitatea 5 e una dintre acele structuri despre care nu știu decât câțiva aleși. La fel ca alte direcții din poliție, și Criminalistica are unitatea sa secretă, de folos în multe situații obscure, cum ar fi și cazul în care apare vreunul să-ți salte cadavrul. Chiar și cu aceste măsuri de prevedere, e destul de uimitor că până la ora asta nimeni nu a cerut să știe mai multe despre moartea lui Enache. Nici măcar presa n-a adus vorba despre asta.

— În afară de noi mai știe cineva că e mort? mă lovește inspirația.

— Flavius și Alin l-au găsit. E posibil să nu știe nimeni.

Măresc ochii ca un broscoi.

— Ce dracu' căutau ei acolo?

— Ăștia doi sunt incontrolabili. Ăla mic se crede spion cibernetic, iar celălalt are impresia că e Justiția în persoană.

Îi fac semn să treacă peste detaliile astea, le știu și eu.

— După ce i-am adus pe Dâncu și pe Ioana la secție s-au gândit că mai pot afla ei ceva de la Enache și s-au pus să-l urmărească. Doar că atunci când au accesat camerele au văzut cadavrul. M-au sunat. M-am dus cu echipa tehnică și l-am dus unde ți-am spus.

— Bine, vreau să-l văd.

— Am așteptat mult să spui asta.

Plecăm împreună spre ceea ce noi numim Unitatea 5. Nu vorbim pe drum și, spre bucuria mea, Gibon nici nu încearcă să-mi explice cum vede el problema. Când ajungem, ne întâmpină o grăsană cu privire piezișă. Mă

recunoaște imediat, chiar dacă eu habar nu am cine e. Nu am fost de prea multe ori acolo și nici nu-mi doresc. Adevărul e că e un fel de morgă pentru persoanele importante. Legiștii sunt dintre cei mai buni, dar, cumva, nu există în fișele noastre, iar noi nu punem întrebări aiurea. Pe mine, personal, nici nu m-a interesat vreodată, dar îmi amintesc că, o perioadă, Victor Blid a lucrat aici, chiar înainte de-a deveni partenerul meu. El era omul care nota cadavrele care intrau și care ieșeau. Poate că Mihai ar fi trebuit să-și pună niște întrebări încă de atunci. Un om care stă cinci ani printre morți e capabil apoi să-ți găurească țeasta.

Femeia știe deja de ce suntem acolo. Bănuiesc că nu primeau prea multe cadavre, așa că ne conduce direct în camera frigorifică, cum îi spun eu. Aprinde lumina și imediat zăresc două paturi de metal tronând în mijlocul încăperii. Pe unul dintre ele sunt rămășițele Anei, iar pe celălalt, cu ochii larg deschiși și privirea terifiată, Enache Daniel.

— Vreau fișa Anei, mă adresez grăsanei, iar ea se grăbește spre unul dintre multele sertare metalice care acoperă pereții.

Mă apropii de Enache și îl studiez, ca un legist, pe toate părțile. Nicio altfel de traumă pe trup. Glonțul a fost tras de aproape, asta e clar după dimensiunile lăsate în mijlocul ochilor. Nu ar fi avut nicio șansă să scape în viață din această confruntare.

— Suferea de vreo boală? o întreb pe grăsană.

— Nu, inima lui era ca de taur, dar, înainte cu câteva ore de a fi ucis, a consumat heroină.

— E scris în raport?

— Sigur, spune ea.

Raportul cu această însemnare e un plus la tribunal dacă mă îndrept împotriva lui Stancu. Ambii consumau. Deja, unul dintre planuri e să-i acuz de trafic și consum. În calitatea lor de justițiari, nu se face.

Sigur, același lucru se poate spune și despre mine, diferența fiind că eu arestez posibilii vinovați și îi las pe mâna justiției. Nu dau sentințe decât atunci când am probe de necombătut, dar și pe acelea le exprim doar verbal. Iar eu, spre deosebire de ei, am portița lucrului sub acoperire, ceea ce e o realitate. De multe ori, infiltrată fiind, am fost nevoită să fac lucruri pe care nu le-am vrut.

Asta se întâmplă cu oricine riscă să intre într-o poveste din asta.

Răsfoiesc raportul Anei. Așa cum a spus Gibon, ADN-ul arată clar că e fiica lui Enache. Nu știu dacă el a aflat asta, trebuie să o sun pe mama ei, dar, după discuția intimă pe care am purtat-o, sunt sigură că nici femeia nu poate băga mâna în foc cine e tatăl. Dacă Enache ar fi aflat, cu siguranță ar fi încercat să o protejeze, dacă nu… Și, cumva, știu că asta va rămâne un mister.

Chiar dacă trupul fetei e destul de degradat, raportul legistului nostru nu e diferit de cel făcut la DNA. Fata nu a fost ucisă. Doar nenorocitele de droguri, poate și o sperietură care a făcut-o să fugă, să se împiedice și să intre direct în sârma ghimpată. Inima ei a pompat multă adrenalină și a cedat. Tocmai de aia sunt convinsă că ori a fost o halucinație violentă, ori ceva a speriat-o atât de tare că nu și-a putut stăpâni frica. Și cred că știu unde o să aflu explicația reală.

✶✶✶

Rămân în camera de interogatorii, acolo unde a așteptat Ioana de aproape douăzeci de ore. A fost tratată corespunzător, însă eu nu fusesem chiar pregătită să stau de vorbă cu ea. Îl rog pe Gibon să ia declarațiile soților Dâncu. Pe undeva nu-i consider foarte importanți în această ecuație. Polițistul care stă de gardă în fața ușii mă întâmpină cu un zâmbet.

— Am trimis ADN-ul la laborator.

Îi mulțumesc din priviri și trec pe lângă el. Am avut încă de la început niște bănuieli. Faptul că Ana nu apare în prea multe fotografii și chiar și cele în care apare sunt cumva în umbră sau mișcate, faptul că nu are un cont de Facebook sau orice altă rețea socială, faptul că nici mama ei nu știe prea bine ce se întâmplă cu acel copil, toate astea m-au pus serios pe gânduri. Însă, încă de la început, a existat o înregistrare cu ea în care mărturisește un viol. Atunci nu am observat-o prea atent, doar teama ei m-a impresionat într-un fel ciudat. Și totuși, dacă stau să-mi amintesc mai bine, asemănarea e acolo, doar că nici pe acea înregistrare trăsăturile nu i se văd prea clar. Unele detalii, la începutul cazului, mi-au scăpat cu desăvârșire, pentru că mă concentrasem exclusiv pe ceea ce însemna DNA, procurori și alte minuni, când, de fapt, ar fi trebuit

să încep exact invers. Acum e doar o chestiune de timp să aflu adevărul.

Ioana ridică fruntea de pe masă când aude ușa. Mâinile îi pornesc de sub cap și se lasă pe lângă corp, parcă mai lungi și mai obosite. Are cearcăne și părul îi e încurcat. A dormit acolo, cu antebrațele pe post de pernă, dar somnul ei nu fusese deloc liniștitor. O privesc cu o oarecare milă. Îmi pare rău pentru ea. Îmi pare rău că m-a făcut să o cunosc într-un fel și acum văd altceva în acea ființă care mi-a fost și antipatică, dar și dragă.

— Acum vom vorbi altfel, spun eu așezându-mă în fața ei.

— Aș vrea să știu de ce sunt acuzată. Am dreptul la un avocat.

Are, nu avem cu toții?

— Vrei unul de la DNA? îl întreb sarcastică.

— Am avocat, vreau să vină aici.

— Înainte sau după ce te acuz de crimă?

Își șterge ochii care, probabil, îi sunt obosiți, însă nu pare surprinsă.

— Fă ce vrei, până nu vine avocatul nu răspund la nicio întrebare.

— Bine, aș vrea doar să îmi dau seama dacă ți-ai ucis mama pentru că ai aflat de Ana, de Enache sau de amândoi. Chiar ai fost violată de Stancu?

În sfârșit chipul ei arată o reacție terifiată.

— Vorbești prostii.

Zâmbesc și mă îndrept spre ușă.

— O să-ți trimit un telefon să-ți suni avocatul, dar nu o să aibă ce face, am înregistrarea. Enache nu a fost prost… a, scuze, a fost ucis și el, mai spun înainte să părăsesc camera.

Polițistul m-a așteptat la ușă. A auzit cu siguranță conversația prin difuzoare.

— Să-i duc un telefon?

Mă gândesc o clipă.

— Mai lasă-i o oră. Dacă până atunci nu cere să vorbească cu mine, urmează procedura.

Mă salută milităreste, cu o mândrie care mă enervează.

Ies pe hol și îmi aprind o țigară. Gibon se îndreaptă spre mine.

— Cred că nu are rost să-ți spun că e interzis fumatul.

Îl ignor complet.

— Așadar?

— E așa cum ai bănuit. Dragoș Dâncu e văr primar cu Minodora Dâncu. Apropo de asta, ți-a trimis un mail. Se pare că e dispusă să dea o declarație. Ai acolo și un număr de telefon la care o poți găsi.

Nu am de gând să-i spun că Florian Stănescu mi-a dat această informație în urmă cu două săptămâni și chiar știam unde s-o găsesc. Dar nu sunt dispusă s-o aduc în țară și s-o pun în pericol.

— De ce se ascundea Ioana la ei?

— Datorită prieteniei dintre Minodora și Carmen Dănileț. Când a fugit din țară, după moartea mamei ei, doamna Dâncu i-a pus să promită că dacă fata va avea vreodată probleme o vor ajuta. Doar că… și aici vine partea interesantă.

Nu vreau să-i dau satisfacția.

— Da, am zis, doar că nu despre fata asta era vorba, ci despre cealaltă. Se pare că sunt gemene și una a fost dată spre adopție doamnei Vasiliu, fostă amantă a lui Enache.

Mutra lui Gibon se pleoștește.

— Cum dracu' ai aflat asta?

Ridic din umeri și arunc țigara pe hol, strivind-o sub picior.

— Am dedus.

— E imposibil.

— Da, este, când nu gândești.

✶✶✶

Am dormit aproape o oră, timp în care nu m-a deranjat nimeni. Abia într-un final, când visul a început să prindă contur, a sunat telefonul. E Alin. Mă trezesc bezmetică, dându-mi seama că sunt încă la birou și adormisem pe canapea. Cei care sunt în tura de noapte mișună pe hol, dar nu îi auzisem. Răspund cu greu.

— A murit Flavius?

Copilul rămâne mut o clipă.

— Nu.

— Atunci?

Știu că nu are nicio vină, dar eu sunt obosită și încă simt nevoia acută de-a mânca ceva consistent. Mă întreb dacă Claudiu a ajuns acasă și a făcut ceva de mâncare.

— Tocmai am aflat ceva.

Oh, micul detectiv și prietenul lui, mafiotul. Dar s-au dovedit de folos, chiar dacă nu e nici legal, nici moral să lucrez cu ei.

— Sunt la birou, spun, și dacă tot vii adu și ceva de mâncare. Îl poți lua și pe lunatec.

Probabil că nu vrea să vină la birou, dar nu e ca și cum îi dau de ales. Caut în minibarul lui Mihai și dau peste niște vodcă de calitate. Îmi zic că merge de foame, dar parcă, de data asta, nu merge așa seacă. Îl rog pe unul dintre gardieni să cumpere o apă tonică sau altceva acidulat, iar el se execută imediat. Când să desfac sticla, telefonul începe să zbârnâie din nou. Mă uit la ceasul din perete care arată ora unu și șase minute. E clar că lumea nu are somn. Îl ridic și văd „Număr Privat". Trag aer în piept și o dușcă direct din sticlă, tocmai mi-a trecut pofta de-a o îndoi.

— Da, doamnă procuror.

— Am crezut că avem o înțelegere, se aude glasul Mihaelei Kovack.

Nu e nici ridicat, dar nici vesel.

— Și unde nu m-am ținut de ea?

— Ai înregistrările cu uciderea lui Carmen Dănileț, plus că ai avut tupeul de-a înregistra convorbirea noastră și a o da televiziunilor.

Veștile circulă repede, îmi zic în sinea mea. Ori Paul a făcut ca de obicei și a jucat la două capete, ori cealaltă variantă, la care nu am niciun chef să mă gândesc.

— Și?

— Și trupul lui Enache.

— Pot să vi-l trimit la pachet. Nu mă ajută foarte tare.

— Nu e vorba despre asta.

Sunt confuză, așa că mai trag o gură de vodcă, poate așa mi se pune neuronul în funcțiune.

— Atunci nu înțeleg.

— Bănuim cine l-a ucis pe Enache, spune ea pe un ton scăzut.

— Nu aveți nicio idee, îi spun foarte sigură pe mine.

Asta o pune o clipă în dificultate, e sigură că deja am răspunsul.

— De ce crezi asta?

— Pentru că vă e teamă pentru Stancu, doamnă, de aceea. O să vă dezamăgesc, mai mult decât un violator și

un drogat nu e.

Nu-mi dau seama dacă e ușurată sau din contră.

— De ce mi-ar fi teamă pentru Stancu? Și ceea ce ați spus rămâne de dovedit.

— Da, asta se poate dovedi în zece minute, am toate probele, chiar dacă înțelegerea, cumva, a fost să nu vă dau în gât procurorii, iată că eu nu sunt un om de cuvânt. Ce o să faceți în privința asta? Îl ucideți pe Iordache? Drum liber, nu-l apără nimeni.

Abia atunci sesizez ceva, de parcă ar înghiți în sec. La dracu', suntem două muieri puternice și niciuna nu vrea să se lase. Singura problemă e că ea are toate atuurile să câștige, chiar dacă nu are dreptate.

— Vorbești în dodii, noi nu suntem ucigași.

— Aproape că m-am liniștit, spun sarcastic.

— Domnișoară, te vreau la prima oră în biroul meu.

— Doamnă, nu primesc ordine de la DNA.

Îi închid. Știu că dimineață o adresă oficială o să fie pe biroul meu, iar eu va trebui să o contest la Ministerul Justiției și să încep să prezint probele. Acum trebuie să mă gândesc pe ce parte o joc. Să implic și opinia publică sau să o las doar la nivel de minister?

Între timp intră și omul cu sucul. Îi fac semn să iasă. Băiatul mă privește pierdut.

— E pentru tine, crește adrenalina.

Abia iau o altă gură de vodcă și bravii mei cavaleri își fac apariția. Nu-i las să vorbească. Le spun pe repede înainte despre telefonul primit. Nu știu de ce fac asta, dar o fac.

Flavius îmi ia sticla din mână și îmi urmează exemplul, lăsându-mă fără cuvinte.

— Mă vor pe mine, spune el. Poți face o înțelegere cu ea. Îl dă și pe Stancu dacă mă dai la schimb.

Ridic din sprânceană și, ca un bețiv veritabil, îi smulg sticla din mână.

— Ok, să știi că sunt dispusă să aflu ce dracu' i-ai făcut.

Alin privește scena speriat. Cu mâinile tremurând, îmi întinde mâncarea pe care mi-a luat-o la pachet. Două feluri, iar ciorba miroase chiar bine. M-aș repezi în ea, dar parcă nici foamea nu mai e atât de puternică. Beau în continuare, ținându-l pe Flavius sub observație.

— Azi sunt dispusă să ascult tot. Și nu vreau balivernele de data trecută.

— Am nevoie să beau, spune el.

— Caută în minibar.

Alin încă privește de la unul la celălalt, de parcă ar jucat Halep cu… ok, habar n-am cu cine. Nu mă pricep la tenis.

Între timp, Flavius își face de cap. A luat cel mai scump whisky pe care l-a găsit și, urmându-mi exemplul, a început să bea din sticlă. Sunt invidioasă că nu alesesem eu ceea ce bea el. Dar acum e prea târziu să fac scandal.

— Am fost în locul și la momentul nepotrivit, dar invitat.

Își începe povestea cu calm, ceea ce înseamnă că în sfârșit spune adevărul. O parte din ea a fost spusă și la televiziune, dar despre ceea ce o să-mi povestească mai departe nu a pomenit niciun cuvânt.

— Se pregăteau alegerile din 2012 și doamna Kovack a considerat că le pot da o mână de ajutor. Am înregistrat tot, pentru că acolo au fost de la cei mai importanți oameni de stat până la cei mai importanți de la SRI și DNA. Nu i-am dat înregistrarea lui Mihai, dacă de asta îți e teamă. Am făcut mai multe copii și le-am trimis în siguranță. Dacă era să mor, una dintre copii ar fi ajuns la tine.

Face o pauză, bea din sticlă și se scotocește în buzunarul de la piept. Scoate un mini-disc cu o capacitate foarte mare de stocare, din câte îmi dau seama.

— Totul e aici și totul îți aparține. E singura mea soluție de-a rămâne în viață.

— Și uciderea lui Dănileț?

Oftează și bea iar. Cu toate că nu și-ar dori s-o facă, aprinde o țigară.

— Am fost în casă, Lala, nu am văzut făptașul. Eu am luat camera din perete, dar nu am ascuns urmele pe care le lăsase acolo. Asta a făcut-o DNA-ul sau Criminalistica.

Nu m-ar mira niciuna dintre variante.

— Sunt de acord cu tine. Oricum, m-am adresat lui Alin, ce spuneai că ai găsit?

Băiatul aproape că a adormit pe canapea. Se trezește din toropeală și ne privește lung.

— A, da, da, am fost pe proprietatea lui Enache, din nou. De data asta Flavius a sărit gardul și eu am monitorizat. Am aflat, între timp, că mama Anei a fost

acolo, după moartea lui, ceea ce înseamnă că e în București.

— Dacă mai e vie, spun eu, privind cu jind spre ciorbă.

— Flavius, în schimb, a găsit glonțul înfipt în perete. Îi putem face testul balistic pentru a afla cu ce pistol s-a tras.

Flavius ridică două degete în aer.

— Să ne înțelegem, s-a tras de două ori.

Alt lucru de luat în calcul. Mă întreb destul de responsabil de ce dracu' nu și-au văzut de treabă. Dar un test balistic cu un glonț adevărat care ar putea avea și serie chiar nu strică.

— Bine, spun obosită, lăsând sticla și hotărându-mă că e vremea să mănânc. Dorm aici. Voi faceți ce vreți. Mergeți la mine, la hotel, în dubă, treaba voastră. Dimineață am chemare de la DNA, dacă nu mă ridică cu mascații și televiziunile, că doar le place circul. Am nevoie de mâncare, băutură, jumătate de somnifer și puțin somn ca să fiu aptă de prostia asta.

Pitesc bine înregistrarea de la Flavius. Chiar dacă are copii, vreau să fiu sigură că rămâne cu mine. După ce părăsesc ceilalți biroul, îl sun pe Gibon. Aștept ceva până răspunde. Doarme.

— Ce mai e?

— La primă oră o localizezi pe Maria Vasiliu. E pe undeva prin București. L-a căutat pe Enache acasă, chiar dacă toată proprietatea e împânzită de banda poliției. A, te rog să mi-l găsești și pe rus, pe Mihail. Iei ce echipă vrei și mi-l aduci la sediu.

Gardianul de la camera de interogatorii intră tiptil. Închid și mă holbez la el cu lingura în mâna.

— Domnișoara vrea să vă vorbească.

Oftez. Probabil că se dusese naibii somnul meu.

— Bine, mănânc și vin.

Bărbatul salută politicos și iese.

Lumea asta e cu susul în jos, oftez în sinea mea.

✶✶✶

Stăm din nou față în față, de data asta cu câte o cană de ceai. L-am rugat pe gardian să-i aducă ceva de mâncare și deja pornise. E tristă, abătută și gata să

renunțe la orice avocat. Încep eu, pentru că știu că ea nu va ști de unde să pornească.

— Îmi pare rău! Când am văzut prima oară înregistrarea, toți am crezut că e Ana, abia acum mi-am dat seama că, de fapt, tu erai acolo. Speriată, amenințată, violată de cel mai bun prieten al tatălui tău.

Își lasă privirea în pământ.

— Măcar nu a știut că sunt fiica lui Dănileț.

Nu știu dacă asta e cu adevărat o consolare pentru ea, mi-e greu să pătrund acolo și să înțeleg. Poate că da, poate că nu, dar ce mai contează? Lucrurile au fost făcute și durerea pe care o poartă nu o poate egala nimeni și nimic.

— De ce a crezut-o Minodora Dâncu pe Ana în pericol?

Ioana a fost întotdeauna deșteaptă și nu trebuie să-i desenez întrebările pentru a le înțelege. Știe exact la ce mă refer.

— Maria i-a spus Anei că e fiica lui Enache. Probabil că atunci când ai vizitat-o nu ți-a zis lucrul ăsta. Trăiau greu și ea avea nevoie ca Ana să facă testul și să-i demonstreze lui Daniel adevărul. Ceea ce a și făcut. Nu i-a convenit prea tare lui Daniel, dar, ținând cont că Maria trăise o perioadă cu el, a crezut. Pe mine m-a văzut abia mai târziu, când a venit la mama. Era beat, drogat și pus pe scandal. Nu și-a dat seama de asemănare, puțini o făceau, nu eram chiar identice, dar cu puțin machiaj și părul într-un anumit fel… ei, puteam trece drept Ana. Mama l-a dat afară din casă, dar el m-a pândit și m-a amenințat cu moartea. N-am spus nimic nimănui, nici măcar mamei.

Trage o gură de aer și bea din ceai.

— Îmi dai o țigară?

Îi ofer una și i-o aprind.

— Ana trăia deja sub acoperișul lui Daniel și începuse să înregistreze și să fure documente. Ciudățenia s-a produs, cel mai probabil, când Ana a dus toate dovezile la DIICOT și aici a intrat pe fir Minodora Dâncu. S-a presupus un timp că Ana ar fi fata dată spre adopție de soții Dâncu, dar Minodora a descoperit că de fapt era geamăna mea. Când a vorbit cu mama am auzit tot. Mama a dat-o, spunea ea, de frica lui Daniel. Măcar una dintre noi să fim în siguranță. I-a oferit bani Mariei și a vizitat-o pe Ana regulat, dar se pare că nu a fost

suficient. Ele au vrut mai mult și mama nu a mai putut să facă asta. Așa că a întrerupt legătura. Nu s-ar fi așteptat ca Maria să o trimită pe Ana în gura lupului.

— Da, mormăi eu, ce mamă ar face asta? Fie ea și adoptivă.

Văd în ochii Ioanei o tristețe greu de descris.

— După ce mama a fost omorâtă și Minodora a fugit, Enache m-a obligat să locuiesc în casa aia pentru că mama, într-un fel sadic, a numit-o pe soția lui Enache singura mea rudă. Oricum, nu l-a mai lăsat pe Stancu să se atingă de mine. Cred că a înțeles și că eu și Ana suntem fetele aceleiași femei. Am început să investighez din interior uciderea mamei, chiar dacă nu aveam prea multă libertate. Singurul care mă mai ajuta pe furiș era Paul Avramescu. Nu știu de ce.

Cred că tresar ușor când îi aud numele, dar ea nu sesizează. Își termină țigara și o stinge în farfuriuța de sub cana de ceai.

— Cumva am decis că nici Enache și nici Stancu nu au făcut asta. Abia în seara în care Ana a murit am înțeles. Fătuca aia era dependentă de droguri în ultimul hal. Nu putea trăi fără. În seara aia, Enache, ca de obicei, a dat o petrecere cu fetițe din Rusia aduse de Mihail. „Marfă de valoare”, cum le numea el. Ana a băut cot la cot cu ele și s-a drogat. Am încercat s-o duc în camera ei, dar s-a enervat și a început să-mi reproșeze că eu am fost aleasă să trăiesc în avere pe când ea fusese dată spre adopție ca un lucru neînsemnat. Atunci am realizat ce s-a întâmplat. Am tras de ea să-mi spună adevărul, dar a început să urle ca nebuna și s-o ia la fugă. Am alergat o perioadă după ea, dar apoi am lăsat-o baltă. Sufletul meu era zdrobit. Știam, eram sigură că o ucisese pe mama. Flavius a fost în casă, a văzut, dar nu și-a dat seama că e o femeie, nu avea cum. În plus, avea o poveste mai veche cu oamenii ăștia și îi era teamă să se bage.

I-am făcut semn să se oprească.

— Stai, îl știi pe Flavius?

— Nu suficient de bine, mi-a spus doar că dacă va fi cu adevărat nevoie într-o zi va spune că a fost martor la acea crimă.

Deja Flavius și Paul umblă prea mult prin mintea mea și pe urmele mele. Îi zic să continue.

— A doua zi am aflat că e moartă și m-am speriat. Am făcut acea înregistrare, cu stările și trăirile mele, și

am lăsat-o acolo unde știam că o va găsi poliția.

— Sperai să credem că a fost vorba despre o crimă pentru a investiga.

Aprobă ușor printr-un semn.

— Înțeleg că probele sunt la Minodora, spun eu.

— Da, probabil de aceea și credea că Ana nu e în siguranță. Nu știu dacă ei s-au prins vreodată de ceea ce a făcut ea. Dar nici într-un pericol prea mare nu a fost.

Nu sunt convinsă. Poate că Daniel nu i-ar face nimic, dar Stancu are deja o grămadă de plângeri împotriva sa, plus înregistrările ieșite în spațiul public cu violuri și alte atrocități.

— De ce nu mi-ai spus de la început?

Mă privește ca un miel pregătit de sacrificiu.

— Paul nu era convins că mă vei ajuta, spunea că nu ești disponibilă să ajuți pe cineva, dar era bine să stau pe lângă tine.

Da, nu pot nega. Probabil că aș fi alungat-o.

— Bine, o să te scoatem de aici pe tine și pe soții Dâncu în cel mai mare secret. Deocamdată veți sta în una dintre casele noastre conspirative. Minodora va veni în țară și vom rezolva problema. Până atunci, vă vreau dispăruți.

Gardianul vine cu mâncarea chiar când eu plec. Îi ordon lui Gibon să facă ce trebuie și intru din nou în birou. Mă apuc să scriu justificarea către Ministerul Justiției. E aproape patru și jumătate și aștept din clipă în clipă un mandat de aducere.

Mănânc repede și felul doi din mâncarea pe care mi-a adus-o Alin. Un fel de tocăniță de cartofi cu aromă de carne, nu că aș fi prea pretențioasă. Îi cer, telefonic, ofițerului de serviciu să facă rost de o cafea tare. Dacă nu se pricepe s-o facă, să pună pe cineva. Nu mai am timp să dorm. Între timp am mai băut jumătate de sticlă de vodcă. Contrar așteptărilor, nu îmi înmoaie simțurile de data asta, ba chiar mi le ascute și mă ajută să rămân trează.

Vine și cafeaua pe care apuc s-o savurez cu două țigări sudate. Neliniștea din mine crește. Știu că se întâmplă.

Când îmi sună telefonul tresar. E Ciutacu. La dracu', la cinci și douăzeci și șase?

— Ai zece minute să te bagi în fundul pământului până ajung televiziunile. Mascații sunt deja în fața sediului.

Deschid monitoarele și accesez camerele video. Constat că spune adevărul. Nu apuc să-i mulțumesc. Închid și-l sun direct pe Gibon, în timp ce verific celelalte ieșiri.

— Am rezolvat, bombăne el.

— Ne întâlnim la ieșirea din tunel.

Pauză.

— De ce mama dra…

Închid și pornesc calmă pe hol de parcă habar n-aș avea de tot ce se întâmplă. Și ceilalți polițiști sunt liniștiți. Urc în lift și, pentru prima oară în zece ani, apăs pe demisol trei; de fapt, butonul care indică soneria în caz că rămâi blocat. Inima îmi bate cu putere. Nu trebuie să mă las prinsă. Scot cartela din telefon și, cum ajung sub pământ, o pitesc sub o piatră. Telefonul îl ascund mai departe. Tunelul are vreo trei kilometri și doar cinci oameni știu de existența lui. E prima oară când mă bucur că sunt printre cei „aleși”.

✶✶✶

Gibon, Flavius și Alin mă preiau în stil mafiot. Au venit la locul întâlnirii cu o mașină care nu atrage atenția. Gibon îmi oferă un termos cu cafea caldă și un sandvici. Îi sunt recunoscătoare pentru asta, dar parcă regret vodca.

— Și acum? mă întreabă Flavius cu satisfacție.

— Ne întâlnim cu Minodora. Trimitem totul la Ministerul Justiției, dar păstrăm ceva și pentru presă, dacă va fi nevoie.

— Minodora?! se miră Gibon.

Alin se întoarce spre noi satisfăcut.

— Am luat legătura cu ea. E în București, ne așteaptă cu tot cu Maria Vasiliu.

— L-ai găsit pe Mihail? îl întreb pe colegul meu.

— Da, și el ne așteaptă. E bine păzit. Cred că până la urmă va da o declarație, pentru a nu fi extrădat. E criminal în Rusia și riscă o pedeapsă nu prea drăguță.

Beau din cafea și parcă mă simt mai bine.

— Ești conștient că o să-l extrădăm oricum.

— Eu da, el nu.

Îmi pun capul pe umărul lui Gibon și îi șoptesc.

— Și cu Flavius ce facem?

Ridică ușor din umeri.

— A ajutat la anchetă, nu?

Da, cât timp mai am funcția, dacă o mai am, îl pot „spăla”.

Adorm în cele din urmă, simțindu-mi întreg trupul greu și dureros. Imediat îmi apare în vis lupul și fantasma care mă tot aleargă de mai bine de un an. De data asta par departe, șterși, de parcă se pregătesc de plecare. Mă trezesc buimacă. Poate că visele astea îmi spun ceva, dar eu nu înțeleg.

Mașina oprește lângă o casă veche aflată la vreo zece kilometri de București. A început să ningă. Doar că acum neaua cade liniștită și nu adie niciun strop de vânt. O zăresc pe Maria așteptându-ne. Mă ia în brațe de cum mă vede. O împing ușor. Mă doare capul și încă sunt obosită. E abia ora zece și nu dormisem suficient.

— Tu ai ucis-o, îi spun, trecând pe lângă ea.

Casa e una bătrânească. Încă mai are sobe de teracotă în care au fost băgate lemne până la refuz. E cald și plăcut, dar deloc bine pentru somnolența mea. Minodora se ridică de cum mă vede. Stătuse pe un fotoliu vechi și prăfuit. Se vede, după dușumeaua de lemn, că a fost o alegere de moment – poate o casă părăsită?

— Îmi pare rău, îi șoptesc, nu am fost pregătită.

— Nu trebuie. Îmi pare bine că ești aici.

Băieții și Maria rămân prin bucătăria veche, unde există un fel de pat din scânduri și o sobă cu plită, eu cu Minodora închidem ușa în urma noastră și ne alegem fiecare câte un fotoliu. Constat, uimită, că fotoliul pe care stăm are arcuri. Ceva ce nu-mi aduc aminte, totuși, să fi avut în copilărie.

— A cui e casa?

— A fost a bunicului, spune ea. Casa mea conspirativă.

E logic, dar nu prea confortabil.

— Am trimis probele ministrului, la înalta Curte și câtorva avocați. Am și pentru tine, a spus ea zâmbind.

Scoate din geantă un CD și mi-l înmânează.

— Aici e tot ce a strâns Ana.

— Știi că nu Enache e ucigașul, nu?

Mă privește uimită.

— Adică nu el a ucis-o pe Carmen? Atunci Stancu?

— Nu, spun, chiar Ana.

Uimirea ei se zugrăvește pe chip cu durere cu tot.

— De ce?

Îi spun povestea în mare, nu are nevoie să știe detalii, dar pe măsură ce îi povestesc pare tot mai tristă și nesigură. Durerea Anei parcă o cuprinde și pe ea.

— Nu cred că Maria a făcut asta.

Nu știu ce să spun. Îmi aprind o țigară și mă ghemuiesc în fotoliu. Privesc de câteva ori pe fereastră. Ninge atât de liniștit, și acolo e atât de cald! Aș vrea să dorm, dar nu e timp pentru asta.

— Povestea asta nu se va termina ușor, îi mărturisesc. Pe Stancu vom reuși să-l acuzăm și poate chiar va fi arestat, dar e greu să dovedim legătura dintre el și Kovack.

— Știu asta, dar lupta nu se va termina aici. Acum nu mai plec niciunde. Nu mi se mai poate întâmpla nimic. Probele astea mă acoperă și mai ești și tu…

— Da, eu care ar trebui să plec. Mă caută DNA-ul. Sunt din nou fugară.

— Ce vei face?

Îl chem pe Gibon și îl rog să-mi dea telefonul lui. Știu pe dinafară numărului ministrului Justiției – unele numere trebuie, pur și simplu, să le ții minte. Apelez. Nu sun decât de două ori până să răspundă. Mă recomand și știe imediat despre cine e vorba.

— Domnișoară, ați cam iscat iureș.

Zâmbesc.

— Nu-mi place să fiu dusă la DNA cu televiziunile în spate.

— Te aștept la minister. Nu-ți face griji, toate probele au ajuns la noi. Mai departe nu se va merge. Trebuie doar să ne dai detaliile din dosare și să înaintăm procesul pentru fiecare personaj în parte. Juriștii noștri se ocupă deja.

— Perfect.

Ultima zi

Lucrurile s-au petrecut mai mult sau mai puțin cum am prevăzut. Stancu a fost dat afară din magistratură și procurorii i-au adus șapte capete de acuzare, printre care se număra și violul. Câteva dintre victimele lui, sub anonimat, au dat declarații. Urmau să vină la proces, dar până atunci aveau calitatea de „martor protejat", după care urmau să dispară pentru totdeauna, altfel nu ar fi avut niciodată o viață liniștită.

Kovack nu m-a mai căutat, iar ministrul Justiției m-a numit permanent în funcție, lăsându-l pe Mihai Iordache să iasă liniștit la pensie. Și el a făcut parte din dosar ca martor. A fost amenințat și a pus în pericol viața propriilor oameni. Probabil avea să primească și un avertisment, dar, ținând cont de metodele pe care le folosiseră asupra lui, nimeni n-o să se gândească să-l acuze de ceva.

Flavius a scăpat și el basma curată după ce am declarat că a ajutat la anchetă. A povestit judecătorilor de caz multe lucruri despre ceea ce s-a întâmplat în 2012. Fraudarea alegerilor, nume, prenume, oamenii care au fost acolo, tot până la ultima virgulă. Dar asta nu ajută pe nimeni cu nimic, nu sunt probe pentru a se deschide un dosar și el nu e cel mai credibil martor de pe pământ.

În schimb, Ioana s-a ales cu o avere frumușică după moartea lui Enache, singura crimă rămasă neelucidată. Chiar dacă știu că Stancu a făcut-o, nu am nicio dovadă în acest sens. Mihail a declarat că în ziua aia procurorul Stancu îl trimisese la plimbare, așa că nu are de unde să știe pe unde umblase. În schimb, ne-a fost de mare ajutor dând pe goarnă tot ce știe despre droguri, violuri, falsificarea dosarelor și multe altele.

Câțiva dintre oamenii mei încă mai cercetează uciderea lui Enache. Nu mă lasă sufletul să închid dosarul. Probabil că într-o zi o să fac în așa fel încât să dau peste o probă, una mică. Nu că mi-ar părea rău de el. Și-a terorizat propria fiică chiar și după ce a aflat de existența ei, obligând-o să trăiască o viață pe care nu și-o dorea.

Minodora a refuzat să se întoarcă la DIICOT, preferând să se retragă undeva în liniște. Ținem legătura. Probele pe care le-a strâns Ana au ajutat enorm la

rezolvarea multor chestiuni. Au fost descoperiți mai mulți procurori și judecători de la înalta Curte, cu probleme mari.

Pe Alin l-am angajat consultant IT. E prea bun pentru a-mi permite să-l pierd și s-a dovedit loial.

În ziua în care Stancu a fost condamnat la zece ani cu executare, pentru un singur cap de acuzare, m-am dus și mi-am cumpărat două sticle de vodcă.

Le-am pus pe birou și am așteptat să intre schimbul trei în tură. De obicei noaptea se întâmplă puține lucruri. Ușa se deschide larg, fără niciun avertisment. Paul mă privește cu regret, dar și cu admirație.

— Ești un fenomen, Lala, știi asta?

Deschid prima sticlă și îmi aprind o țigară.

— Dacă e ceva ce n-am înțeles, e rolul tău în toată povestea asta.

Se uită la sticlă și mă întreabă din priviri dacă-i permit. Iau două pahare și torn. Își ia unul dintre pahare și se face comod.

— După ce ai depus plângere împotriva mea a trebuit să părăsesc secția. Șefii m-au pedepsit și m-au băgat sub acoperire în cloaca aia pe care deja ai distrus-o. Mi-a fost cumplit de greu la început să accept ce se întâmplă. Stancu și Mihail mă bănuiau tot timpul. Am fost nevoit să fac câteva lucruri urâte pentru a le câștiga încrederea. Apoi a apărut tâmpitul de Flavius în casa lui Carmen Dănileț. Nu știu ce au discutat, dar el doar s-a prefăcut că pleacă în momentul în care a intrat Ana și și-a ucis mama biologică. Camera, în schimb, a fost smulsă de Flavius, de teamă să nu cumva să-l fi înregistrat. Eu a trebuit să fac curat după el. Știam de relația voastră specială, așa că am încercat să-l ajut, dar nu m-am așteptat ca tu să îl izgonești.

Râd.

— Așa că ai trimis-o pe Ioana.

Duce paharul la gură și gustă din băutură.

— Daniel era convins că e fiica lui și că, într-un fel, Carmen le despărțise pentru ca el să nu se prindă. Oricum, nu și-ar fi dat seama vreodată că are copii, în afară de cei legitimi, dacă Ana n-ar fi apărut cu analizele. În fine, el a acceptat să le facă. Apoi, după tot ce s-a întâmplat și a înțeles că Ioana și Ana sunt gemene, a început să aibă mustrări de conștiință. Devenise periculos chiar și pentru Stancu pentru că, ce să vezi, în ultimul

timp, Daniel nu mai practica violurile. Începuse să-i fie silă de el. Ceea ce era normal și îl cam apostrofa pe Petrișor. Mi-a fost teamă că Stancu va încerca să o elimine pe Ioana, mai ales după moartea Anei. Aveam nevoie să știu că, dacă i se va întâmpla ceva, te vei atașa suficient de ea încât să-ți pese.

— Și acum? Ce vei face?

Bea din nou, de data asta dând paharul peste cap.

— Acum mă voi întoarce la vechea mea slujbă, dacă nu ai nimic împotrivă.

Ridic din umeri nepăsătoare.

— N-am.

— Și tu? Mihai cum se acomodează la pensie?

— E bine, eu voi fi bine. Lucrurile se vor schimba.

Ne strângem mâinile în semn de pace și fiecare își vede de treabă. O să-l mai văd, de asta sunt sigură, doar că acum sunt convinsă că orice sentiment aș fi avut pentru el nu mai e acolo.

✶✶✶

Deja a sosit primăvara și trupul meu se simte ceva mai bine în haine lejere. Am făcut mult sport în ultima vreme, antrenamente dar și ședințe de terapie. Din când în când trec pe la Mihai și pe la soția lui. Par liniștiți. Mihai nu mi-a reproșat niciodată nimic. A scăpat de proces, așa cum m-am așteptat. Pensia lui e suficientă pentru a avea toate cele necesare pentru doi oameni, și totuși îi lipsește munca. Are de gând să facă pe detectivul particular, iar eu cred că e o idee bună.

Flavius a părăsit țara imediat după ce s-a terminat primul proces al lui Stancu. M-a sunat o singură dată să-și ia la revedere. Nu l-am întrebat unde pleacă și nici nu-mi păsa. E bine pentru mine că a dispărut din viața mea, sper să nu reapară prea curând.

În prima zi de primăvară am schimbat multe lucruri. Am vândut apartamentul și mi-am luat un *penthouse* într-o clădire mult mai sigură. Bine, și apartamentul e de vreo două ori mai mare, în plus terasa e pe toată lungimea blocului, ceea ce pentru Fulg de Nea e o nebunie totală. L-am concediat pe Claudiu și am angajat o tânără din Chișinău. Pare simpatică și am verificat-o la sânge. Are camera ei, iar în casă am montat suficiente camere video ca să o pot controla tot timpul. Nu îi cer mai mult decât i-

am cerut lui Carmen, în plus ea se duce și la facultate. Nu o să rămână mai mult de doi ani, dar cine știe.

Noua mea funcție m-a responsabilizat într-un fel, dar mă plictisește de moarte. Sunt mereu înconjurată de hârtii și criminaliști care-mi prezintă tot felul de cazuri. Uneori mai beau atunci când simt că nu mai pot duce povara, dar nu o fac zilnic și nici nu mai ajung pe brânci acasă. În schimb, mi-am găsit o nouă ocupație. Într-o zi, plictisindu-mă la birou, am început să desenez. Mi-am dat seama că mă relaxează și am decis să merg la câteva cursuri. Pictura mi-a venit aproape natural, mă ajută să mă concentrez, dar și să mă relaxez. În ziua în care m-am mutat în noul apartament m-a sunat ministrul Justiției.

— Trebuie să te avertizez…

Când încep așa mă enervează.

— Vă rog!

— Abia acum începe adevărata luptă și nu cred că vei fi ocolită. Crezi că ești pregătită?

Știu că declarațiile lui Flavius n-au rămas fără ecou, iar ministrul ăsta părea că vrea să ducă treaba până la capăt. Știm cu toții că ne vom încurca în birocrație, proteste și scrânteli televizate, dar nu e ca și cum le-am putea evita. Desigur, dacă Mihai nu m-ar fi vârât în rahat, acum, probabil, aș fi la soare, cu un cocktail în mână.

— Am de ales?

Râde.

— Știam că mă pot baza pe tine. Sunt sigur că știi mai multe decât ai spus.

Închid. Poate că așa e, dar încă nu e momentul să scot la iveală probele importante – nu de alta, dar nu ar ști niciunul ce să facă cu ele. Probele astea o să ajungă în altă parte, acolo unde chiar se face justiție. Dar nu de asta mă preocup în momentele astea. Plimbându-mă prin birou fără vreo direcție, îmi dau seama că, de săptămâni bune, visele au dispărut. Probabil că cineva, undeva, m-a iertat.

OANA STOICA-MUJEA
noaptea de Sfântul Andrei

„Fără să-mi dea prea multă importanță, Gibon mai toarnă o cană de cafea și se așază în fața mea.

— Mă bucur că s-a trezit anchetatorul din tine. Știi ce zi e azi?

Mă uit pe fereastră și sunt convinsă că e beznă, deci e noapte, dar e doar o altă sminteală de-a mea. Ridic din umeri. În ultima vreme am cam pierdut șirul zilelor.

— E Sfântul Andrei.

Tresar. Visul. Lupii. Legenda. De parcă cineva voia să-mi transmită un mesaj.

— Și?

— Ana Vasiliu a dispărut în urmă cu un an, fix în noaptea de Sfântul Andrei. Una dintre prietenele ei, și nu are prea multe, jură că a auzit lupii urlând, sau cel puțin că a visat asta.

În sinea mea mă cutremur, dar nu las sentimentele să mi se înghesuie pe chip.

— Și?

— Azi dimineață, în pădure la Corbeanca, un lup i-a dezgropat cadavrul.

— Are logică, spun ironic, doar că în sinea mea nu sunt prea sigură că ironia se potrivește cu povestea asta.”

Oana Stoica-Mujea – *Noaptea de Sfântul Andrei*

„Cu timpul, poate, Iolanda Știreanu va sta alături de Sherlock Holmes, Hercule Poirot etc.”

D3sprecarti.ro

„Ca autoare de *crime fiction*, Oana Stoica-Mujea rupe barierele unei societăți care, încă, așteaptă de la femei să fie modeste și pline de respect. Cărțile Oanei pun la îndoială dominația bărbaților în societate, ironizând și satirizând pretențiile (și corupția) colegilor ei. În același timp, Iolanda, eroina pe care a creat-o, este afectată psihologic de către propria-i familie și duce zilnic o luptă să se echilibreze și să mențină un contact normal cu lumea exterioară.”

Ramona Mitrică

OANA STOICA-MUJEA

noaptea de Sfântul Andrei

„Fără să-mi dea prea multă importanță, Gibon mai toarnă o cană de cafea și se așază în fața mea.
– Mă bucur că s-a trezit anchetatorul din tine. Știi ce zi e azi?
Mă uit pe fereastră și sunt convinsă că e beznă, deci e noapte, dar e doar o altă sminteală de-a mea. Ridic din umeri. În ultima vreme am cam pierdut șirul zilelor.
– E Sfântul Andrei.
Tresar. Visul. Lupii. Legenda. De parcă cineva voia să-mi transmită un mesaj.
– Și?
– Ana Vasiliu a dispărut în urmă cu un an, fix în noaptea de Sfântul Andrei. Una dintre prietenele ei, și nu are prea multe, jură că a auzit lupii urlând, sau cel puțin că a visat asta.
În sinea mea mă cutremur, dar nu las sentimentele să mi se înghesuie pe chip.
– Și?
– Azi dimineață, în pădure la Corbeanca, un lup i-a dezgropat cadavrul.
– Are logică, spun ironic, doar că în sinea mea nu sunt prea sigură că ironia se potrivește cu povestea asta."

Oana Stoica-Mujea - *Noaptea de Sfântul Andrei*

„Cu timpul, poate, Iolanda Știreanu va sta alături de Sherlock Holmes, Hercule Poirot etc."

D3sprecarti.ro

„Ca autoare de crime fiction, Oana Stoica-Mujea rupe barierele unei societăți care, încă, așteaptă de la femei să fie modeste și pline de respect. Cărțile Oanei pun la îndoială dominația bărbaților în societate, ironizând și satirizând pretențiile (și corupția) colegilor ei. În același timp, Iolanda, eroina pe care a creat-o, este afectată psihologic de către propria-i familie și duce zilnic o luptă să se echilibreze și să mențină un contact normal cu lumea exterioară."

Ramona Mitrică

ISBN 978-606-8959-46-0

virtual project

Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania
CRIME SCENE PRESS

Foto: © Danielbarquero | Dreamstime.com

virtual-project.eu

Table of Contents

…
În urmă cu un an
Acum
Noaptea de Sfântul Andrei
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu un an
Acum
În urmă cu trei luni
Acum
În urmă cu trei luni
Acum
În urmă cu trei luni
Acum
Ultima zi

Table of Contents

… 6
În urmă cu un an 9
Acum 11
Noaptea de Sfântul Andrei 14
În urmă cu un an 18
Acum 21
În urmă cu un an 24
Acum 26
În urmă cu un an 34
Acum 36
În urmă cu un an 47
Acum 49
În urmă cu un an 53
Acum 55
În urmă cu un an 63
Acum 65
În urmă cu un an 70
Acum 73
În urmă cu un an 77
Acum 79
În urmă cu un an 83
Acum 84
În urmă cu un an 87
Acum 89
În urmă cu un an 94
Acum 96
În urmă cu un an 99

Acum 101
În urmă cu un an 112
Acum 115
În urmă cu un an 121
Acum 123
În urmă cu trei luni 128
Acum 130
În urmă cu trei luni 139
Acum 141
În urmă cu trei luni 146
Acum 148
Ultima zi 163